

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

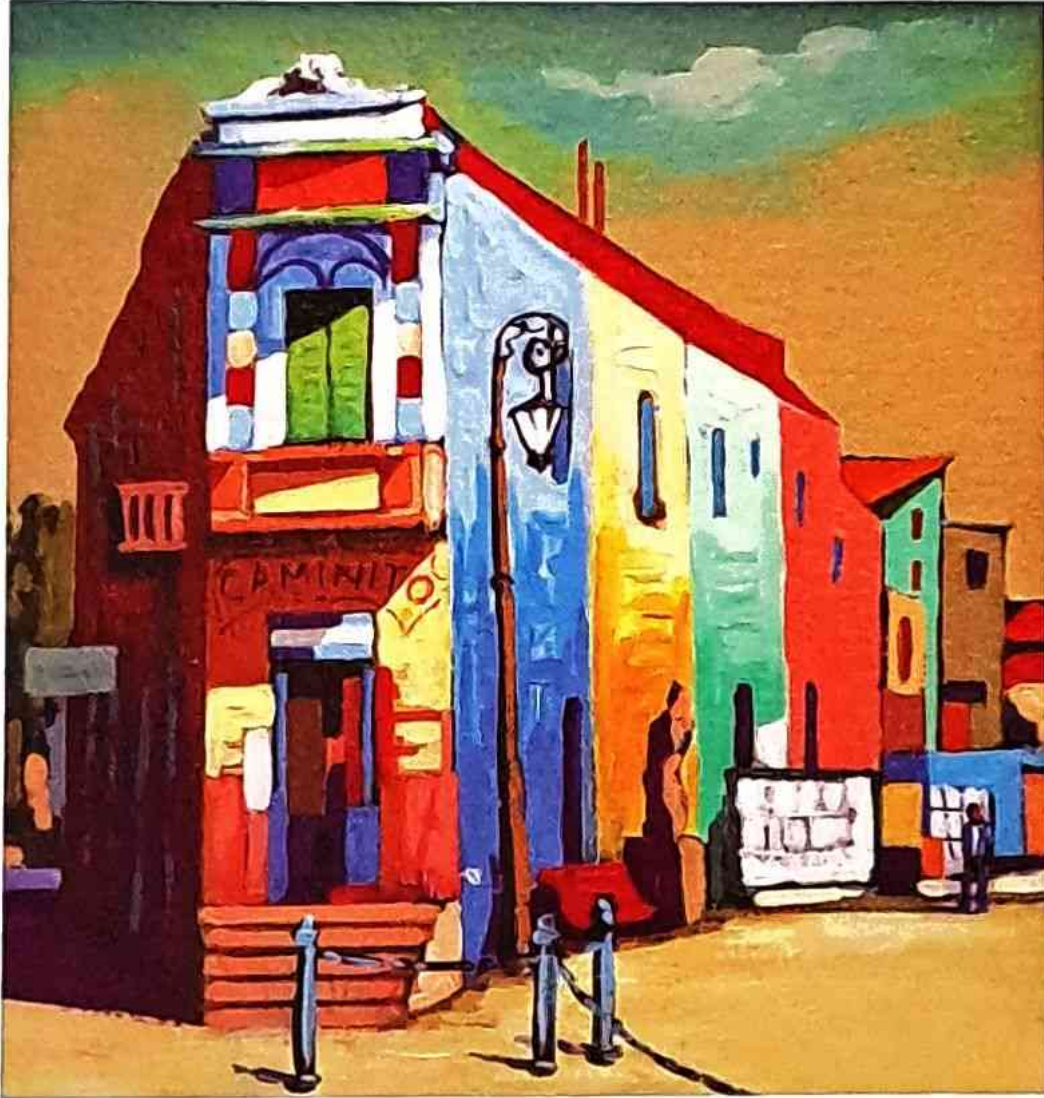
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CÉSAR AIRA

FLORES GECELERİ

ROMAN

Çeviri: EMRAH İMRE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CÉSAR AIRA

FLORES GECELERİ

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Las noches de Flores, César Aira

© 2004, César Aira

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Literarische Agentur Michael Gaeb ve Anatoliait Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Olcay Öztunalı

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Elpis Ioannidis

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1835-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

CÉSAR AIRA

FLORES GECELERİ

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

EMRAH İMRE

CÉSAR AIRA, 1949'da Arjantin'in Coronel Pringles şehrinde doğdu. 1967'de Buenos Aires'in, halen yaşadığı ve kimi eserlerine mekân seçtiği Flores semtine taşındı. Denemeler, makaleler ve tiyatro oyunları kaleme aldı. Kafka, Austen, Shakespeare, Potocki ve Saint-Exupéry'den eserler çevirdi. 1996'da Guggenheim Bursu kazandı. Buenos Aires ve Rosario üniversitelerinde Rimbaud, Copi, Pizarnik, Mallarmé ve Yapımcılık konulu dersler verdi. 1990'lardan beri onlarca kısa romana imza attı ve eserleri birçok dile çevrildi.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. İsviçre, Brezilya ve Yeni Zelanda'da yaşadı. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. İngilizce, Portekizce, İspanyolca ve Fransızcadan çeviriler yaptı. José Saramago, Gabriel García Márquez, Gilbert Adair, Amit Chaudhuri, Nicholas Christopher ve Luisa Valenzuela gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi. Brezilya'da yaşamaktadır.

Flores semtinin yaşını almış sakinlerinden Aldo ve Rosita Peyró çifti yalnızca kendilerinin icra ettiği ve duyan az sayıda kişiyi meraka sürükleyen tuhaf bir meslek edinmişlerdi, geceleri semtteki pizzacılarından birinde evlere servis elemanı olarak çalışıyorlardı. Bu işi yapan sadece onlar değildi, zaten güneşin batmasıyla birlikte Flores'in ve bütün Buenos Aires'in sokaklarında, labirentlerde koşuşturan kobay fareleri gibi vızır vızır gidip gelen motosikletli gençler ordusundan da belliydi bu. Ama servisi kendi imkânlarıyla, yani yayan yapan başka bir yaşlı (ya da genç) çift daha yoktu.

Örselenmiş orta sınıfımızın tipik birer üyesiydiler; orta karar bir emekli maaşı alıyorlardı, evleri kendilerine aitti, önemli bir giderleri yoktu, ama büyük bir gelirleri de yoktu. Nispeten gençtiler, sağlıkları ve güçleri yerindeydi ve bolca vakitleri bulunmasına rağmen gelirlerine mütevazı bir katkıda bulunmak için daha farklı bir uğraş aramamaları şaşırtıcıydı. İcat peşinde değillerdi, bu iş biraz tesadüf eseri karşlarına çıkmıştı, hem pizzacıyı işleten delikanlıyı tanıyorlardı hem de iş çocuk oyuncağına benziyordu. İnsanları alışkanlıklarında tuhaf değişiklikler yapmaya mecbur bırakan ekonomik krizin ortasında aniden bir fırsat belirmişti: Pizzacılar dağıtımı kendi

araçlarıyla yapan kişilerle anlaşarak servis motorlarına para yatırmayı bırakmıştı, böylece iş arzında ani bir düşüş gerçekleşmişti; motor sahibi gençler çalışmaya ancak paraya sıkışınca geldiklerinden ve keyiflerince patron değiştirdiklerinden işler iyice karmakarışık olmuştu. Peyró çifti son derece dakik, sorumluluk sahibi insanlardı ve işlerini yürüyerek halletmeyi başarıyorlardı. Pizzacının yakınındaki siparişlere onları gönderiyorlardı ve hem süratte motosikletlilerden geri kalmıyor hem de pizzaları soğumadan teslim ediyorlardı. Patronla önceden anlaştıkları sembolik maaşın yanında bahşişlerden de para kazanıyorlardı. Üstelik bolca yürümek zorunda kalıyorlardı; yürümenin sağlığa iyi geldiğini ve o yaşlardaki herkesin fırsat buldukça egzersiz yapması gerektiğini bilmek için doktora gitmelerine gerek yoktu.

Pizza dağıtırken toplumun başka zaman farkına varmayacakları bir yüzüyle haşır neşir oldular. Ayrıca kendilerinin de uzun süredir gün yüzüne çıkmamış bir yönüyle karşı karşıya geldiler. Yaşlıları çoğu çift gibi onlar da gittikçe “çökmüş”, akşamlarını televizyon karşısında geçirip yatağa her geçen gün biraz daha erken girer hale gelmişlerdi. Geceleyin dışarı çıkınca içleri adeta bir gençlik enerjisiyle doluyordu. Böylece pizzacıda servis yapan genç mi genç meslektaşları onları daha kolay kabulleniyordu. Bu gençler neredeyse çocuk yaştaydı, hatta Aldo ile Rosita'nın yaşlarıyla karşılaştırılınca büsbütün çocuk sayılırlardı, tabii bu durum ihtiyar çiftin onlardan birçok şey öğrenmesine engel değildi. Nesiller yenilendikçe yeni kavramlar ortaya çıkar, bunlar ya yaşam tecrübesinden bağımsızdır ya da tecrübeyi ikinci planda bırakır. Üstelik bu gençleri özel kılan başka şeyler vardı: motosikletler, gece çalışmak; sokaklar onlara çekici bir özgürlük, yüreklilik, bağımsızlık havası katıyordu; bu işi seçmelerinin sebebi belki de karakterlerinin doğuştan böyle

olmasıydı. Pizzacının işletmecisi bir seferinde Peyró çiftine gençler üstünde “iyi bir etki” yarattıklarını söylemişti; o gece pizzaları götürürken yaptıkları uzun sohbetlerde bu sözleri evirip çevirmişler ve etkinin aslında çift taraflı olduğuna kanaat getirmişlerdi; kulağa tuhaf gelebilirdi, ama gençlerle iletişim kurmak onlara da çok şey katıyordu.

Servis rotaları alışılmışın epey dışındaydı ve bunun ilginç bir sebebi vardı. Eski usul ihtiyatlı yayalardan olduklarından sadece köşelerde karşıdan karşıya geçiyor, varsa trafik ışıklarına uyuyorlardı, gerçi gece on-on birden sonra araçların yarattığı tehlike de azalıyordu... Daha doğrusu hem azalıyor hem artıyordu, çünkü yolda az araç olunca herkes daha hızlı gitmeye başlıyordu. Rosita daima Aldo’nun solunda yürürdü, çünkü Aldo’nun sol kulağı sağ kulağından daha iyi duyardı, sürekli gevezelik ettikleri için de Aldo karısının onu daha iyi duyabildiği tarafında olmasını tercih ederdi. Eski mi eski bir alışkanlıktan ötürü (yürüyüş ezelden beri hayatlarının bir parçasıydı) Aldo karısını duvar tarafında yürütürdü, çocukken gerçek bir beyefendinin böyle yapması gerektiğini öğrenmişti, birbirlerinin ters tarafında kaldıklarındaysa rahatsızlık duyardı. Aldo’nun iki takıntısının koşullarını sağlayabilmek için her döndükleri köşenin ardından taraf değiştirmeleri gerekirdi. Bu takıntı kimi zaman yollarını akıl almaz derecede uzatırdı; uzamayı en aza indirmek için daima ideal bir rota belirlerlerdi. Hesaplanması hiç de kolayla benzemeyen bu rotayı onlar kafadan çizilerdi.

Bu sanal haritalar sadece bir kez ve bir anlığına, sık sık görülen “mopet savaşlarının” beklenmedik derecede çirkef ve gösterişli bir örneği patlak verdiğinde gözle görünür hale gelmişti.

Her pizzacının motosikletçileri kendi gruplarına

güçlü bir aidiyet hissediyor, diğer gruplara ise güçlü bir kin besliyorlardı. Doğaları gereği insanın aklına sürat yapmayı getiren araçlara binen gençler sıklıkla birbirleriyle yarışıyorlardı. Mesai bitiminde, rekabetin kanlarını iyice kaydattığı şafak saatlerinde karşı karşıya gelirlerdi. Mahallenin kuzey kısmındaki تنها caddelerde yarışmayı tercih ederlerdi, ama Rivadavia Caddesi'ne paralel kalabalık mı kalabalık güney kısmında, hatta bir kez Rivadavia Caddesi'nde çekiştikleri de olmuştu. Tahmin edileceği üzere bu turnuvaların her saniyesinde yasalar çiğneniyor, hayatlar tehlikeye atılıyor ve dehşetengiz gürültülerle mahallelilere eziyet çektiriliyordu; sürat değil gürültü yarışı yapılıyor adeta. Yarışları komando harekâtları gibi çabucak bitirmek zorundaydılar, çünkü polis birkaç dakika içinde olay yerinde bitiveriyordu; katılımcıların genç ve sorumsuz olmalarından ve rakip gruplar arasındaki garezden kaynaklanan organizasyon sorunları bu yarışları tam bir keşmekeşe çeviriyor, ama neyse ki göz açıp kapayıncaya kadar her şey sona eriyordu. Neticede kabak kendi başlarında patladığından patronlar bu yarışları şiddetle yasaklıyor, katılanları gözünün yaşına bakmadan topluca işten atmakla tehdit ediyorlardı; acı bir kaza gerçekleştiği takdirde, ki bunca zamandır gerçekleşmemiş olması mucize sayılırdı, en büyük bedeli kendilerinin ödeyeceğini, işyerlerinin kapanacağını ve mahvolacaklarını gayet iyi biliyorlardı. Dağıtıcıların altına mopet vermekten vazgeçmelerinin sebeplerinden biri de buydu; artık kendi aracı olan dağıtıcıları işe alırken ebeveynlerine, mesai saatleri öncesi veya sonrasında, yalnız veya grup halinde yapacağı faaliyetlerde işveren olarak hiçbir sorumlulukları bulunmadığına dair bir belge imzalatıyorlardı.

Aslında en büyük çekişmeler pizzacıların kendi aralarında değil, pizzacılarla evlere servis yapan diğer işlet-

meler (Çin lokantaları, börekçiler ve dondurmacılar) arasında yaşanırdı. En fenası pizzacılarla dondurmacılar arasındakiydi. Peyró çiftinin tanık olduğu yarış da kendi çalıştıkları pizzacı Pizza Show'un dağıtım elemanları ile Freddo adlı dondurmacınıninkilerin karşılıklı meydan okumaları ve kin gütmeleri sonucunda gerçekleşmişti. Dağıtıcıların çoğu, aşağı yukarı aynı sosyal sınıftan olsalar da çalıştıkları işyeriyle veya dağıttıkları ürünle adeta taklitçi bir havada özdeşleşiyorlardı. Demokratik diye tanımlanabilecek pizzaları dağıtan elemanlar ülkenin inişli çıkışlı ekonomisinin kahrını çeken sıradan vatandaşları temsil ediyorlardı; Freddo'nun on beş mavi motorunu altlarına çekip birbirinden egzotik lezzetlere sahip lüks dondurmalarını dağıtan elemanlarsa savurgan, tedbirsiz, toplumun geri kalanını hiçe sayan orta sınıfın "vur patlasın çal oynasın" yaşam anlayışını benimsiyorlardı. Gaza kim daha çok basmalıydı; taşıdıklarını soğumadan götürmesi gerekenler mi, yoksa erimeden götürmesi gerekenler mi? Hangisi daha önemliydi; besin mi, abur cubur mu?

Patronlar böyle çılgınlıklara daha fazla göz yummayacakları konusunda elemanları defalarca uyarmışlardı. Son yarışlar polisle aralarında bin türlü sorun yaratmıştı. Ancak bu tehditler gençleri yıldırmak şöyle dursun, bahisleri daha da artırıp akıllardan silinmeyecek bir yarış düzenlemelerine sebep olmuştu.

Yarışın yapılacağı perşembe günü, bazilikanın çanları gece yarısı çalmaya başladığında (yüz kez çalacaklardı, çünkü kaçırılışı bütün ülkeyi ayağa kaldıran delikanlı Jonathan'ın cesedini o akşam bulmuşlardı) otuz motor birden vahşice gürleyerek yarışmaya girişti... Hem de yolda değil, kaldırımda. Böylesine tehlikeli bir çılgınlık daha önce görülmemişti. Kaldırımların genişliği dört metreden azdı; bu daracık alanda son sürat öne fırlayan otuz mopet metal, plastik, genç bedenler ve gürültüden

oluşan bir dalga gibi dur durak bilmeden ilerliyordu. Herkes kaldırımın duvar tarafında kalmaya çalışıyordu, çünkü kaldırımdan yola inenler kaldırıma geri çıkmak için diğer motorların geçmesini beklemek zorundaydı. Böylece yetenekleri elverdiğince ne düzenlice akan ne de karmaşaya dönüşen küçük zikzaklar çizerek ilerliyor, her saniye daha da hızlanıyorlardı. Otuz saniyede bloğun sonuna gelip sonraki bloka geçtiler ve birkaç blok boyunca slalom yaparcasına yokuş aşağı ilerleyip doksan dokuzuncu çan vurduğunda Rivadavia Caddesi'ne vardılar (yarışa Directorio Caddesi'nde başlamışlardı), yüzüncü çan vurduğundaysa bölgedeki bütün karakollardan olay yerine akın eden polis araçlarının sirenlerini duyarak kaçıştılar.

Motorlar dev bir engerek gibi kıvrılıp gümbürdeyerek geçtikleri her yeri inletmişlerdi. Uyuyan veya uymak üzere olan mahalle sakinleri deprem oluyor sanmışlar, hatta kimileri bunun Jonathan'ın ölümünden dolayı Tanrı'nın verdiği adil bir ceza olduğunu düşünmüştü. Balkonlara çıkıp motorları görenler; gözlerine inanamamışlardı. Şaşırmakta haksız da sayılmazlardı; motorların alayı kaldırımdan gidiyordu, yollarsa bomboştı. Modern dünyada günlük olaylar genelde fazla haber değeri taşımaz. Haberleri televizyon verir ve her şey çabucak olup bitmiş kabul edilip tazeliğini kaybeder. Duyulanlara şaşırmak diye bir şey kalmamıştır, çünkü sürpriz ortaya çıkar çıkmaz yakın geçmişe itilir ve geriye yalnızca yinelemeler kalır. Motorların gümbürtüsüyle gayet gerçek ve diriymiş, herhangi bir açıklama ya da tekrar gerektirmiyordu.

Gecenin son pizzasını teslim etmek üzere oradan geçen Aldo ile Rosita motorların karşı kaldırımdan geçtiğini gördüler. Ortada bir şeyler döndüğünü biliyorlardı, çünkü birkaç saat önce gençlerin baş başa verip konuş-

tuklarını görmüşlerdi, ama bu kadarını da tahmin etmemişlerdi. Bilseler evlerinden dışarı çıkmazlardı. Ekspres trenleri andıran motosiklet konvoyunun geçişini izlerken. “Çıldırılmışlar, çivileri çıkmış bunların,” diye homurdandılar. Can güvenliklerini düşünerek birkaç saniye durakladılar ve azgın motosiklet kervanının köşeyi dönmelerini beklediler. Karşı kaldırıma geçmemiş olsalar ezileceklerdi. “Ucuz atlattık,” dedi Aldo. Ama, bir dakika... Karşı kaldırım hangisiydi? Hangi kaldırımın karşıısı? Bulundukları kıvrımda kaldırımla yollar adeta birbirine karıştığından “karşı” kaldırıma geçseler bile “karşının karşıısı”nda kalıyorlardı. Flores’in dama tahtası gibi düzenli caddelerinin uzak ucundan yükselen gürültü, motorların çok geçmeden geri geleceklerini haber veriyordu... Yürümeyi sürdürdüler. Aldo’nun paket ipinin düğümünü parmağına takarak taşıdığı pizza kutularından dışarı süzülen hafif ısı ve koku normalde onları sarmalayıp kendilerini yürürken güvende hissetmelerini sağlayan bir mikroklima oluştursa da bugün onları korumaktan acizdi. Köşeye vardıklarında motorların kükremesi kulakları sağır edecek denli yükselmişti, alıştıkları biçimde yan yana yürümek için düşünmeden karşıya geçtiler... ve motorlar coşkun bir nehir gibi gürleyerek karşı kaldırımdan geçti. “Uf! Yine ucuz kurtulduk!” Sahiden kurtulmuşlar mıydı? Öyle olsa gerekti, çünkü motosikletler art arda birkaç blok daha ilerledi... ve nihayet kornaların çınlaması durdu ve yarış sona erdi.

Apartmanın zilini çaldılar ve bir adam pizzayı almak için aşağı indi. Ödemeyi yapıp çifti “ultra hızlı servislerinden” dolayı kutlayan adam dolgun bir de bahşış verdi. Biraz şaşırmışlardı, çünkü onlara göre pizzayı götürmeleri bir ömür sürmüştü. Oysa saate bakılırsa koşarcasına gelmişlerdi. Adam hemen evine çıkacağına apartmanın kapısından başını uzatıp sokağın köşesine baktı.

“Az önce korkunç bir gürültü koptu, nedenmiş, gördünüz mü?”

Aldo bir an durakladıktan sonra karşılık verdi:

“Jonathan’ın şerefine bir motor alayı geçiyordu.”

Adam aniden ciddi bir ifade takınıp, “Zavallı delikanlı... Ailesine de yazık oldu,” benzeri birkaç söz söyledi.

Yalnız kalıp dönüşe geçtiklerinde Rosita kocasını çabucak uydurduğu makul yalandan dolayı tebrik etti. Sahiden de olay hakkında polis soruşturması açıldığı takdirde şu çılgın gençleri affetmek için iyi bir mazeret olabilirdi bu. Flores’teki dağıtıcıların öldürülen delikanlıya kendilerince bir anma gösterisi yapmak istemeleri gayet olasıydı, ne de olsa Jonathan da mopetli bir dağıtım elemanıydı, üstelik Floresliydi.

Tabii böyle bir mazeret uydurmak yarışanların aklının ucundan bile geçmemişti. Yarışmalarının tek sebebi hayatlarını ve motorlarını tehlikeye atmanın verdiği hayvani coşkuydu, gecenin getirdiği özgürlük hissinin de bunda payı olabilirdi. Delikanlının ölümünün yarattığı gerginlik Arjantin’in tamamını hüzne boğsa da, bu durum gençlerde, “Jonathan öldüyse canımızın istediğini yaparız,” şeklinde bir tepki ortaya çıkarmış olabilirdi.

Gençler, kendilerini korkutmak ve sağduyulu olmaya çağırmak için kullanılan “ayıp” kavramına pek de uzak sayılmazlardı. Tam tersi, onunla gayet haşır neşirlerdi, bahislere ayıplanmayı göze alarak tutuşur, çekişmelerini onunla mayalarlardı. Ölümüyse kendilerine uzakmış, her savaşta servis edilen türden “düşük” istatistiklerdenmiş gibi algılandılar. Grubun sahiden üyesi olduğunu kanıtlamanın en uç yöntemi, ölümdü. Belki de başka türlü düşünmek için fazlasıyla gençtiler. Ölürlerse rakiplerinin motosikletinde bir yıldızla temsil edileceklerdi. Fidyecileri tarafından vahşice öldürülen Jonathan’ın korkunç ölüm haberi o akşam ekranları işgal ettiğinde, akla haya-

le gelebilecek en tehlikeli yarışı gerçekleştirme kararı (ki zaten alınmış sayılırdı) iyice anlam kazandı ve kaçınılmaz hale geldi. Ölüm, yıldızlara, parlak ışıltılara yalvaran karanlık gökler misaliydi. Yarış parkurunun gecenin ortasında oradan oraya vızıldayan motorlar tarafından belirlenen dairesel şekli, gezegenlerle dolu sarmal galaksilerinkini andırıyordu. Yetişkinlerin ne düşündüğü kimin umurundaydı ki! Gençler bağımsızdı. Emek piyasasına giriş yapmalarıyla birlikte, içlerindeki ışık parıldamaya başlamıştı.

Elbette genelleme yapmak yanlıştı. Kimilerine göre türdeş gençlerden oluşan bütün bir nesil aynı şekilde düşünüp hep bir ağızdan tepki veriyordu, kimilerine göreyse hepsi birbirinden farklıydı. Rosita ile Aldo ise iki görüşe birden katılıyordu. Pizza Show'un "çetelerinin" liderlerinden biri "Walter" adlı on dört yaşında bir delikanlıydı. Babası annesinden boşanmıştı ve yuvasını terk etmiş olmasından doğan suçluluğu bastırmak için oğluna imkânlarının ötesine geçerek pahalı mı pahalı hediyeler alıyordu; bu hediyelerden biri de Walter'ın gözü gibi baktığı Japon malı güzelim bir motorcuktu. Walter, Havacılık Lisesi'nde okuyordu ve öyle parlak bir öğrenciydi ki (*Global Positioning System*) monte etmeyi çabucak öğrenmiş, bu sayede GPS aletleri tamiri yapan bir dükkândan iyi bir iş teklifi almıştı. Çağdaş bir pusula olarak tanımlanabilecek GPS yol bulma ve yer belirleme konusunda devrim yapan küçük bir teknoloji harikasıydı; bir uyduya sinyal gönderir, uydu da bulunan koordinatları santim santim gönderirdi; bu koordinatlar bir ekranda harita halinde görüntülenir, haritadaki parıldayan noktacık da GPS'nin bulunduğu noktayı belirtirdi. Küçük modeller cebe sığacak boyuttaydı ve işlev açısından yolcu uçaklarında, gemilerde ve trenlerde kullanılan büyük versiyonlarından aşağı kalmazdı. Dağcılar, yelkenciler,

hatta alelade yürüyüş meraklıları bile bu aleti kullanırdı; yeni arabalar fabrikadan GPS'leri takılmış halde çıkardı (böylece hırsızlık sigortasının priminde indirim yapılırdı); çok geçmeden anneler bile çocuklarını süpermarketlerde ve alışveriş merkezlerinde kaybetmemek için GPS kullanır olmuştu. Teknolojik gelişmenin hızı sayesinde GPS kullanımının yaygınlaştığı pek fark edilmemişti, çünkü halkın büyük bölümü böyle bir aletin varlığından habersizdi, haberi olanlar da ona sihirli bir oyuncakmış veya NASA'nın gizli bir projesiymiş gözüyle bakardı. Bozuk GPS aletlerini tamir eden bir dükkânın, hele de Buenos Aires'te var olduğuna inanmak güçtü; ama gerçekten de vardı, üstelik Walter buranın tamircilerin ne piri ne de en büyüğü olduğundan ve dükkâna her gün elli küsur GPS aletinın getirilip tamir edildiğinden haberdardı. İşin asıl tuhaf yanıysa, bahsettiğimiz teknolojinin karmaşıklığı yüzünden tamiri ancak Amerikan üniversitelerinden mezun mühendislerce yapılabilmemiş gibi görünmesine rağmen işin on dört yaşındaki bir delikanlıya verilmesiydi. Ama bu normaldi ve herkes tarafından doğal karşılanırdı. Modern bir delikanlının zihninin işleyişi de tıpkı bir GPS aletininki gibi gizemliydi.

Bir tuhaflık daha vardı: Walter bu iş teklifinin üstünden aylar geçmesine rağmen halen Pizza Show'da dağıtım yapmaya devam ediyordu. Tamircide maaşın katbekat fazla, geleceğininse daha parlak olacağını tahmin etmek kolaydı. Ancak Walter önce saatleri dert etti, oysa tam tersi geçerliydi; sabah okula gittiğinden geceleri pizza dağıtmak kolay olmuyordu. İşini sevdiğini söyledi, daha fazla söze gerek var mıydı? Flores'in karanlık caddelerinde arkasında bir pizzayla son sürat gitmenin içini coşkuyla, özgürlük ve macera hissiyle doldurduğunu (üstüne bir de para aldığını, zaten para vermeseler bile yapacağını) söyledi. İş arkadaşlarıyla kurduğu dost-

lukları, küçük gruplarındaki herkesin pizzacının kaldırımına park etmesini, bazılarının aniden dağıtımına gönderilmesiyle kesiliveren muhabbetlerini, gruptakilerin birbirlerine sadakatini sevdiğini söyledi. Ama bunlar pek inandırıcı mazeretler değildi. Dolayısıyla sonunda Büyük Galaksi Yarışı'nın organizasyonunda yer almasını bahane etti.

Pizzacıdaki işine devam etmesinin asıl nedeniyse gizliydi ve eski bir efsaneyle alakalıydı; bu efsaneye göre Flores'teki motosikletli dağıtıcılar ordusuna erkek kılığında bir kız karışmıştı. Bunca insan bir araya gelip birbirinin hayal gücünü körükleyince böyle bir söylencenin ortaya çıkması kaçınılmazdı. İki cinsiyetin her meslekte eşit olarak temsil edildiği bir çağda, esrarengiz bir sebepten ötürü genç erkekler evlere servis işine tamamen ege-men olmuşlardı. Her şeyin çıkış noktası da bu esrardı; gerisiniyse insanı aşka susatan romantizm ve ergenliğin gizemi hallediyordu. Fantezisi Walter'ın meraklı ve işlek zihninde giderek somutlaşarak adeta kesinlik kazandı ve tutkuya dönüşüp delikanlının yaşamını renklendirdi. Şüpheleri, bu küçük karanlıklar âleminde sarmallar çize-rek bir arkadaşından ötekine, bir motordan diğerine sıç-rayıp durdu. Kendisinden de şüphe duyuluyor olabilece-ği bir an olsun bile aklına gelmedi. Kız gibi güzel bir delikanlıydı: kaymak gibi bir cildi, iri kirpiklerle kaplı badem gözleri, ince telli saçları, oyuncak bebek misali minnacık elleri, kedi gibi hafif ve incecik bir vücudu var-dı. Dönemin modası olan bol ve kat kat kıyafetler cinsi-yetleri ayırt etmeyi zorlaştırıyordu, Walter da daima son moda kıyafetlerle gezerdi. Hatta fazlasıyla şık olduğu bile söylenebilirdi.

Karmaşık bir ipucu ve mantık, sezgi, hatta belki de hayaller silsilesi sonucunda tüm şüphelerini "Diego" adlı bir delikanlıya odakladı. Böyle durumlarda görüldüğü

üzere biraz geç tepki verdi ve, "Nasıl oldu da önceden düşünemedim?" diye hayıflandı, oysa olaylar henüz başlamıştı ve daha da çetrefilleşecekti. Diego ile birlikte Noble Repulgue adlı börekçide dağıtım yapmışlardı; Diego birinden kiraladığı eski kırmızı bir motosikleti kullanıyordu ve Walter onun tatlı, biraz çekingen ve kiralık motor kullanan herkes gibi oldukça tedbirli bir tip olduğunu düşünmüştü. Walter, Pizza Show'a geçince Diego da peşinden giderek Walter'ı şaşırtmıştı, çünkü pek yakın sayılmazlardı; tam tersi, Diego vaktinin çoğunu, herhalde korunma ihtiyacı hissettiğinden, grubun en büyüğü olan başka bir dağıtıcıyla geçirirdi. Ama neticede Walter'ın peşinden giderek delikanlının gönlünü kazanmıştı. Çok geçmeden Freddo'da çalışmaya başlayarak onu yeniden şaşırtmıştı, ama bu kez en azından bir açıklama yapmıştı: motosikletinin kirasını yenilemeyi reddetmişlerdi, dolayısıyla dondurmacıya geçmesi mantıklıydı, ne de olsa Flores'te kendi araçlarına, yani soğutucuyla donanmış ünlü on beş mavi motora sahip tek kuruluş orasıydı.

Diego on dört-on beş yaşlarındaydı; ufak tefek, çocuksu, Koreli ile Bolivyalı arası solgun benizli ve çekik gözlü, kendi çapında yakışıklı denebilecek bir tipti. Peki kız olduğu Walter'ın nereden aklına gelmişti? Çekingen ve gizemli tavırlarından, haber vermeden ortadan kaybolup durmasından, hatta belki de ona gösterdiği ilgiden... Bu açıdan bakınca Freddo'ya geçişi farklı bir anlam kazanıyor, bir ihanete veya kıskırtmaya dönüşüyordu. Belki de bir nevi şifreli mesajdı bu. Walter, onu yakınındayken, yani aynı yerde çalışırken daha dikkatlice incelemediğine pişmandı. Ama ilgi böyle bir şeydi; biraz eski kafalı, biraz dalgacıydı; hedefinden uzaklaştıkça azardı. Hafızasını taradı ve başıboş arzuları nihayet belli bir âna odaklandı. Bu ay perisi efsanesinin en süslenerek

anlatılan kısımlarından biri de kızın gümüş renkli motorunun inanılmaz hızlara ulaşarak peşindeki delikanlıları atlatmasıydı. Hatırlar gibi oldu... Diego dağıtımdan hep erken dönerdi, yola çıkıp karanlık yan sokaklardan birine dalar dalmaz motorunun sesi kesiliverirdi... Ama Walter mantıklı davranarak hafızasının kendisini yanıltabileceğine kanaat getirdi.

Kaldırımlarda yarışma çılgınlığı işte böyle aklına gelmişti. Yarışı Diego'ya yeniden yakın olabilmek için düzenlemişti, etraflarında kıyamet kopsa da önemi yoktu, onu sırrını vermeye zorlayacaktı, motoruna gizlice bir GPS aleti yerleştirdi miydi tamamı. Motorun gece yarısı yollarda çılginca çizeceği sekizler zamanı gerektiği kadar geriye götürecekti.

Ertesi gün, daha doğrusu ertesi gece, her şey normal haline dönmüştü. Motosikletli delikanlıların kaldırımları işgalinin kaçırılan gencin ölüm haberiyle aynı güne denk gelmesi dolayısıyla pek bir yaygara kopmamıştı. Yalnızca bir gazetenin köşesinde “arkadaşlarının Jonathan şerefine geceleyin bir geçit düzenledikleri” ve korna çalıp dua ederek onu son yolculuğuna uğurladıkları söyleniyordu. Bazilikanın önünde düzenlenen ve Rivadavia Caddesi’ni tıkayan “dua zinciri” nedeniyle Flores’in trafiği hafta boyunca altüst olmuştu. Gece gündüz devam eden duanın zincirleme olarak önce şehrin, ardından da dünyanın tamamına yayılması, sonunda da göklere ulaşması amaçlanıyordu. Ama belli ki ulaşamamıştı ya da ölmek, zavallı çocukcağızın kaderinde vardı belki. Gündüz okula giden Jonathan’ın geceleri alçakgönüllülikle pizza dağıtması fidyecileri halkın gözünde daha da canavarlaştırıyordu; önemsiz bir işadamı olan babası ne istedikleri bir milyon doları, ne onda birini, ne de kendisine göre yüzde birini denkleştirebilirdi. Fidyecilerin talepleri düpedüz çılgınlıktı.

Aldo ile Rosita, her zamanki tekdüze yaşamlarına dönmüşlerdi. Saat dokuzda ilk pizzalarını alıp dağıtıma çıkıp yavaş adımlarla döner, sonra hızlı adımlarla yeni-

den dağıtıma çıkarlardı, Aldo ılık kutuları parmağını paket ipinin düğümüne takarak taşır, Rosita'nın el çantasındaysa bira veya meşrubat, adres kâğıdı ve bazen para üstü olurdu; aslında servisten servise tek değişen şey adrestir. Yürürken yanından geçtikleri apartman kapılarındaki camlardan yansılardı, başkaları da onları görürdü: gazeteciler, çiçekçiler, kafelerin kaldırımındaki masalarına bakan garsonlar, evlerinin kapısının önünde oturanlar. Onları başka gecelerde veya aynı gecede birkaç kez görenler meraklı bakışlarını üzerlerine dikerlerdi. Orta sınıfa ait bu emekli çiftin neden habire pizza taşıyarak önlerinden geçtiğini bir türlü anlayamazlardı. Evlere servis motosikletli delikanlılarla öylesine özdeşleşmişti ki bu ihtiyar ve yaya ikilinin varlığının başka bir açıklaması olmalıydı. Aldo ile Rosita da izlendiklerinin farkındaydılar ve bundan biraz korkuyorlardı. "Bu ülkede," derdi Aldo, "çalışan insandan üstüne bir de özür dilemesini bekliyorlar." Ama meraklılar zamanla kendi kendilerine çıkarımda bulunarak veya buna pek gerek kalmadan başkalarından duyarak olayın aslını öğreniyor ve bildiklerini kulaktan kulağa yaymaya devam ediyorlardı. İnsanların ünü böyle yayılırdı ve Peyró çifti öyle özgündü ki ünlenmeye mahkûmdu. Ölüp gittiklerinde (zira kimse ebediyen yaşamaz) bir efsane olarak kalacaklardı.

Tarihçiler krizden etkilenmiş miydi? Ne de olsa onlar daha küçük bir tarihin parçasıydı. Bu tarih öyle küçüktü ki farklı bir boyuttan gelmiş gibilerdi ve mikroskopla incelediğimizde bize, "Ne krizi?" diye sorarlardı. Zira insanlar kriz mırız dinlemeden telefonla pizza sipariş etmeyi ve aldıkları hizmetin karşılığında paralarını neşeyle vermeyi sürdürmüşlerdi. Aslında burada bir çelişki söz konusuydu: Kriz, ihtiyar bir çifti geceleri pizza dağıtmak gibi tuhaf bir uğraşa itmişken bir yandan da onların iş sahibi olmasını sağlamıştı, çünkü evlere pizza

servisi öyle artmıştı ki her zamanki dağıtıcılar talebi karşılamakta yetersiz kalmıştı.

O gece farklı yerlerde defalarca duraklayıp semtin duvarlarında belirmeye başlayan, "Jonathan Yaşıyor" yazılarını incelediler. Yazıları yazmak için delikanlının ölüm haberini beklemiş olmaları ilk başta tuhaf görünse de tam olarak bu amaçla yapılmıştı. Genç ölümler efsane mertebesine böyle ulaşırlardı.

"Jonathan..." diye fısıldadı Rosa.

"Zavallıya ne biçim isim vermişler. Çocuğa böyle bir isim olsa olsa hayatını karartmak için verilir herhalde. Jonathan, Brian, Alexis..."

"Öyle deme, ailede birinin ismidir belki, hem sence de Jonathan kulağa gayet normal gelmiyor mu?" Rosa dünyaya arabuluculuk yapmak için gelmişti adeta. Kocasıysa, tam tersi, uç fikirlere sahip bir adamdı:

"Bakma sen, bu isimlerin modası çoktan geçti. Şimdiki isimler daha da kepaze: Cintio, Senecio, Armindo..."

"Artık," dedi Rosa bir an düşüncelere dalarak, "herkes çocuğuna Jonathan ismini koymak isteyecek."

Aldo parlayıverdi:

"Manyak mısın, kadın! Olmaz olsun böyle gelecek!"

Aslında Rosa yeni bir matem modasının doğuşunu kastediyordu. Şarkıcı Gilda 1996'da öldüğünde de aynı olmuştu... Ama ne gariptir ki ortada bir sürü "Gilda" görmemiştik, bu isim halkın hayal gücünü pek körüklememişti herhalde. Üstelik trafik kazasında ölmekle kaçırılıp babası fidyeyi ödeyemedi diye öldürülmek arasında büyük fark vardı.

Suç oranındaki artış gerçekten de krizin doğrudan sonuçlarından biriydi. Artış öyle büyüktü ki sokağa çıkmak, hele de geceleyin, hayatını tehlikeye atmak demekti. İnsanlar korku içindelerdi ve haksız da sayılmazlardı. Korku, son zamanlarda suçu en önemli konu halin-

de sunan televizyon vasıtasıyla yayılıyordu. Çalışmak için evden çıkmaları gerekmece Aldo ile Rosa'nın bilgisi de ekranda belireceklerle kısıtlı kalacaktı. Olan biteni bütün çıplaklığıyla görüyorlardı: sokaklarda uyuyan aileler, etrafı yakıp yıkan gençler, terk edilmiş yaşlılar ve çocuklar, ayyaşlar... İnsan gerçeklerle yüzleşince bakış açısı da tersine dönüyordu; suçun nasıl bu kadar arttığına değil, nasıl olup da daha fazla artmadığına şaşıırıyordu. Öldürmek, yakıp yıkmak için önlerinde ne engel vardı? Daima uçlarda gezen Aldo, "Birazcık haysiyetleri varsa dilenmezler, çalıp çırparlar," diyor ve kaderci bir tavırla ekliyordu: "Ama onlarda haysiyet bile bırakmadık." Karısıysa istavroz çıkarmakla yetiniyordu.

Çalışmaya başladıktan bir süre sonra fark ettikleri bir şey epey huzurlarını kaçırdı: Gençlerin gitmeyi reddettiği şüpheli adreslere hep ikisini gönderiyorlardı. Kimsenin gözünün yaşına bakmayan suçlular evlere servise de el atmışlardı. Başlarda uyguladıkları yöntem sözde sabırsızlıktan ya da çocuğu zile basma zahmetinden kurtarmak için "pizzayı kapıda bekleme" numarasıydı... Buna göre suçlular yaşadıkları yerle alakasız ve işlerini rahatça görebilecekleri تنها bir sokaktaki şüphe çekmeyen rastgele bir apartmanın adresini verip binanın önüne park ediyorlar, sonra da gelen çocuğun pizzasını, motorunu, kaskını, saatini, ayakkabılarını ve (telefonda yüzlük banknot vereceklerini söyleyip yanında para üstü getirmesini istediklerinden) üstünde taşıdığı parayı çalışıyorlardı. İşte bu yüzden zilinın çalınmasını istemeyen müşterilere servis yapmıyorlardı ve dağıtıcılar apartmanın kapısında birini görürlerse adresi pas geçiyorlardı. Tabii pizzacılar tedbir aldıkça suçlular da kaçınılmaz olarak yeni yöntemler bulmuşlardı. Suçlular daima kurbanlarının bir adım ilerisindedir, daima yeni şeyler uydururlar ve dehaları ancak iş işten geçince anlaşılıp takdir

toplar. Şüpheli siparişleri şüpheli kılan şey üstlerini örten esrar perdesi ve işlerin ters gitme ihtimalinin yüksekliği idi. İşte bu yüzden böyle siparişlere Peyró çiftini yollarlardı. Dürüst insanlar bile bazen önlem almak uğruna suçlular gibi düşünmek zorunda kalırlar. Telefonda aldığı siparişleri aktaran delikanlı da Peyró çiftine verdiği adresleri bu doğrultuda seçerdi.

Peyró çiftinin başına bir kez olsun kötü bir şey gelmemişti. Herkesinkinden farklı bir Tanrı tarafından korunuyorlardı sanki. Bu olasılık, eşine az rastlanan mesleklerini açıklamaya katkıda bulunsa da tam bir açıklama sağlamıyordu. En büyük gizem sürat meselesiydi. Hiç acele etmeden kol kola yürüyen ihtiyar bir çift nasıl olurdu da ters yöne giren, kırmızı ışıpta geçen ve araçlarla yayaların arasından kıvrılarak geçen motorlarla rekabet edebilirdi? Akhilleus ile kaplumbağanın yarışı gibiydi bu. Tek farkı, gerçek hayatta yarış yoktu, rekabet yoktu; herkes farklı boyutlarda ilerliyordu. Asla yorulmuyorlardı. Ya da bayıldıkları bir şeyi yapıp yorulmuşlar gibi keyifli bir yorgunluk hissediyorlardı. Ancak saat sabahın biri civarında o saatte kusursuz bir huzura bürünen semtlerinde yürüyerek evlerine döndüklerinde üzerlerine bir ağırlık çöküyordu. Hemen yatıp derin bir uykuya dalıyorlardı.

Gecenin son siparişi olarak Mendes de Andes Sokağı'ndaki harabeden bozma bir eve iki büyük pizza götürdükten sonra üzerlerinde tatlı bir rehavet hissiyle doğrudan evin yolunu tutmuşlardı ki bir duvar yazısı gözlerine çarptı. Kalın kara fırça darbeleriyle yazılmış harfler, boya hâlâ yaşmış gibi karanlığın içinde kapkara parılıyordu: "Walter ve Diego". Ne anlama geliyordu bu?

"Walter ve Diego".

Çiftin sohbetlerinde sıklıkla dönüp geldikleri konulardan biri de hafızaydı. İkisi de ötekinin "fil hafızasına" sahip, kendininse bu hazineden yoksun olduğuna inanıyordu. Adam her, "Sen her şeyi hatırlarsın," dediğinde kadın, "Hayır, asıl sen her şeyi hatırlarsın," diye karşılık verirdi, ama bazen biri, bazen öteki, bazen ikisi birden hatırladığından, bazen kimse bir şey hatırlamadığından, bazen de ikisinin hatırladığı birbirinden farklı olduğundan kimin haklı olduğuna bir türlü karar veremezlerdi. Hafıza nazlı, değişken ve önceden tahmin edilmesi güç bir şeydi. Aldo, ne kadar unutkan da olsa, ömrü boyunca bütün yaşadıklarını en ince ayrıntısına kadar hatırlamasını sağlayacak bir yöntem geliştirdiğini iddia ediyor, yöntemi uygulamamasının tek sebebi olarak da ne işe yarayacağını henüz çözemiş olmasını gösteriyordu. Yöntem için yalnızca bir defter, bir kalem ve sabrı zorlayan, uzun hatırlama seansları gerekiyordu. Akla bir şey gelir gelmez derhal okunaklı bir biçimde, hiçbir ayrıntıyı atlamadan (ve hiçbir ekleme yapmadan) deftere geçirilmeliydi. Hatıraların önemi veya ne zaman geçtiği fark etmezdi. Deftere hangi sırayla geçirildikleri fark etmezdi. Akla geldikleri sırayla yazılmaları yeterliydi. Zamanla defter hatıraların tamamını içerecek ve geriye sadece bunları sıraya dizmek kalacaktı.

Aldo'nun söylediklerine hiçbir zaman karşı çıkmayan, ama ona asla tamamen hak da vermeyen Rosa'ya göre bu sistem fazlasıyla mekanikti ve hafızanın o alımlı şiirselliğini ortadan kaldırıyordu. Adamsa tam tersini düşünüyordu.

"Gökyüzünde öyle çok yıldız var ki! Hangi birini hatırlayacaksın!"

Bunu tuhaf bir yaratık söylemişti; önünden geçtikleri ağaçtan inen yarasa ve papağan karışımı, bir metre boyundaki yaratık Peyró çiftinin yanında yürümeye başlamıştı; kısacık bacakları ve minicik kırmızı lastik ayakka-bılarıyla tekinsiz bir cazibeye sahipti.

"Ben çok yıldız gittim, hem de çok! Ömrüm yıldızdan yıldız atlamakla geçti, yaşamöykümü yazsam gökteki babamızı rezil ederim!"

İhtiyarların konuştuklarına belli ki kulak kabartmış ve hazmetmesi güç bir iddiayla arsızca araya girmişti.

Aldo ile Rosita hem şaşırmış hem de rahatsız olmuşlardı. Yürürken kendilerine eşlik edilmesine alışık değildiler ve iki kişi konuşurken üçüncüye neyin niye düştüğünü birinci elden anladılar. Konuya ilgi duymalarını sağlayan fikir ayrılıklarını hiçe sayarak hafızayı savunmak uğruna güçlerini birleştirmeli miydiler? Ya da ikisinden biri bu istilacıya hak verirken öteki ona muhalefet mi etmeliydi? Konuyu değiştirmek iyi bir çözüm sayılmazdı, çünkü yine aynı yola çıkacaklardı. Üstelik bu yıldız yolcusunun adımlarına mı uysalar, yoksa onun ağaçtan indiğinden beri debelenerek yaptığı gibi kendi adımlarına uymasını mı bekleseler, karar veremiyorlardı.

Yabancı yeniden konuşmaya başlayınca karar vermeye fırsat da bulamadılar:

"Neyse ki güzelim gök kubbemiz söz konusu olduğunda bu sorun ortadan kalkar, çünkü orada hafıza kişisellikten uzak ve nesneldir. Bütün takımyıldızlar kendi

kendilerini şekillendirirler, çünkü evrenin sonsuz derinliklerinde mekân ve zaman her an yeniden doğmaktadır ve her doğumda kendi kökenlerini, kendi yapılarını belirlerler. Önceden neredeydim? Sonra nereye gidiyorum? Hiç fark etmez!"

İnsanın kanını donduran bir kahkaha koyuverdi. Sokağın köşesine gelmişlerdi. Yabancıyı yolun diğer tarafında bırakıp ekebilmek ümidiyle iki kez kaldırım değiştirdiler, ama yanlarından ayrılmadı ve çiftin habire yer değiştirmesi yüzünden biraz sersemlese de durmaksızın konuşmaya devam etti.

"Ay, yok... şuradan geçeyim... pardon... aman... ayağım takılıyordu neredeyse... şimdi oldu..." şeklindeki kekelemelerine minicik ayakkabılarının dans edencesine hızla inip kalkışı eşlik ediyordu.

Rosa iğnelemeden edemedi:

"'Yıldızlarda yolunuzu bulmak' pek kolay olmamış galiba."

İşgüzar yaratık çiftin hızına ayak uydurup saldırganca karşılık verdi:

"Ne demek istiyorsunuz, 'Doña Rosa?'"

Belden aşağı vurmuştu. Kadının ismini biliyor olmasının yarattığı şaşkınlık, "Doña Rosa" derkenki küçümseyici tavrıyla birleşiyordu; televizyon sayesinde günlük kullanıma giren "Doña Rosa" ifadesi, dünyada olup bitenlere kafası basmayan tipik bir ev hanımları için kullanılırdı. Rosita öyle afallamıştı ki kekeleme sırası ona geçmişti:

"Şey... hani var ya... çalıntı arabaları bulmak için kullandıkları şu aleti yıldız yolculuğunda kullandığınızı sanmıştım..."

"Ben alet malet kullanmam, hanımefendiciğim. Ne de olsa kendim başlı başına bir aletim, ha ha ha!"

Kahkahasının çınlaması sokağın ortasında ters yön-

den gelen bir motorun egzoz gürültüsü tarafından bastırıldı; şans eseri bu saatte yolda kimseler yoktu ve etraf kapkaranlıktı. Motorcu kulakları sağır edencesine gazlayıp yanlarından geçerken kaskının içinden gencecik sesi duyuldu:

“Hötöröf Nardo!”

Bodur yaratığın papağanlara özgü kabarık göğsünden futbol taraftarlarını aratmayacak bir çığlık koptu:

“Dombili!”

Motorun gümbürtüsü uzaklaşırken Peyró çifti bu ani atışmayı sindirmeye çalıştı.

“Pardon,” dedi Aldo, sesindeki merakı gizlemeye çalışarak, “isminiz... Bernardo mu?”

“Oh be beyefendi, hazır hızınızı almışken hötöröf müyüm diye de sorsaydınız!”

“Ben kimsenin özel yaşamına karışmam. İsminiz dikkatimi çekti, o kadar. Siz de tam ‘Doña Rosa’ demişken...”

“Madem ilgilendiniz, ismim Bernardo değil, Nardo. İşitme zorluğu çekmek kimseyi konuşulan kişinin ismini düzgün telaffuz etmek gibi temel bir nezaket kuralından muaf tutmaz.”

“Pardon.”

“Kendimi tanıtayım: Nardo Sollozo, namı diğer Yıldızlardan Gelen Küçümen.”

“Ne tuhaf bir tip!” dedi Aldo karısına, yalnız kaldıklarında. “Anlatsak kimse inanmaz.”

Belki de gözleri yanlış görmüştü. Semtin bu kısmındaki sokaklar oldukça karanlıktı. Sıklıkla bozulan cıvalı ampuller pembemsi bir parıltıdan öte ışık yaymıyorlardı. Bozulmasalar da ağaçların yaprakları üstlerini peçe gibi örttüğünden çukurlarla dolu çatlak kaldırımlara ürkütücü gölgeler düşürüyorlardı. Rosa ile Aldo kaldırımlardaki bu bozuklukları çoktan ezberlemişlerdi, zaten

kol kola girip sıklıkla duraksayarak yürüdükleri için yaşlılarının hayatını karartan düşüşlerden korunuyorlardı. Sokakların her gece biraz daha karanlığa gömüldüğünü fark ediyor ve bunun sebebini merak ediyorlardı. Voltaj mı düşmüştü? Apartmanların kapı ve pencerelerinden yayılan ışık mı azalmıştı? Bunda krizin etkisi olabilirdi; insanlar bütün harcamalarda olduğu gibi elektrikte de kısıntıya gitmişti. Belki de yalnızca gölgeler artmıştı, olmaz mıydı?

Her geçen gün biraz daha artan bu karanlık, tıpkı üzerlerinde müthiş bir etki bırakan Nardo gibi gecelere özgü tuhaf karakterlerin ortaya çıkışıyla da uyumluydu.

Flores lokanta açısından fazla seçenek sunmayan bir semtti. Böyle gelmişti ve böyle gidecekti; ne de olsa semtler de insanlar gibi kaderin mahkûmudur. Dışarıda yemeye çok meraklı sakinler sonunda Palermo gibi başka semtlere taşınırlardı. Diğer yandansa Flores tam bir evlere servis cennetiydi. Piyasa araştırmalarına göre Flores'teki evler şehrin diğer bölgelerine oranla yüzde yüz altmış daha fazla pizza siparişi veriyordu. Semti işgal eden mopet ordusunun büyüklüğünü kavrayabilmek için orada yaşamak ve güneş battıktan sonra sokaklarda dolaşmak lazımdı. Durum sadece bu semte özgü olduğundan yetkililer motosikletli delikanlıların yarattığı tehlikelere karşı ciddi önlemler almaya gerek görmemişlerdi. Kendilerini bu tehlikelerin "başka yerlerde" gerçekleştiğine inandırmışlardı. Basit bir trafik eğitimi kampanyası düzenlemeye bile tenezzül etmemişlerdi; hiç kimse bu gençlere tek yön sokaklara (ki hepsi öyleydi) tersten girmemeleri, kırmızı ışıkta durmaları ve kaldırımdan gitmemeleri gerektiğini söylememişti. Mahalle sakinlerinin gazetelere yolladıkları, gazetelerinse pek ciddiye almadan, uzaydan gelmiş muamelesi yaparak yayımladığı mektuplar hiçbir işe yaramıyordu; Flores bambaşka bir dünyaydı.

Kışın gece saat ondan sonra ortalık iyice tenhalaşırdı. Rivadavia Caddesi'nden nispeten hareketli olsa da pizza siparişleri Rivadavia'dan değil, yan sokaklardan gelirdi; yalnızca dondurucu rüzgârların, bazen de ters yöne girmiş motorların cirit attığı yan sokaklardan... Hava sıcaksa da etrafı gece yarısına kadar iyice yoğunlaşan pas rengi bir sis kaplardı. Buenos Aires'in baş belası olan gaddar nem insanın genzini yakardı.

Yaz mevsimi dostlarımız için adeta bir ödüldü. Gün boyunca etrafı kavuran güneş batınca gece bir nimet gibi beliriverirdi. Böylece bütün gün eve kapanan Peyró çiftinin, çoğu yaşlılarının tersine, dışarı çıkma vakti gelirdi. Karanlığın içinde yolları asla bitmeyecekmiş gibi yürürler, sokaktan geçen insanlar ve açık pencereler kendilerine eşlik ediyormuşçasına, ellerinde pizzalarıyla iyiliksever iki gölge gibi süzülürlerdi.

Buenos Aires'in sonbaharı da yazdan pek farklı değildir. İnsanlar yaza bir türlü doyamazlar, ebediyen sürmesini isterler adeta. İlkbaharlar yağmurludur, ama atalarımızın dediği gibi, yağmur yağdığında durmasını beklemekten başka yapacak bir şey yoktur. İşte bu yüzden Peyró çifti bir mucize gibiydi: Müşteriler siparişleri, yani Pizza Show'un sıcak, çıtır, leziz, muhteşem (ve ucuz mu ucuz) pizzası yağmura rağmen vaktinde gelince şaşkına dönerdi. İlkbaharı bir mucize gibi yanlarında taşırlardı; geçtikleri yerlerde ağaçlar çiçek açar, kuşlar cıvılayarak yumurtlar ve topraktan sevginin güzelim kokusu yükselirdi.

Gelip gittikçe müşterilerle ister istemez ahbablık kuruyorlardı. Bunun başlıca sebeplerinden biri de habire şüpheli adreslere gönderilmeleri idi. Örneğin bazı müşteriler telefonda sipariş verirken sadece sokak ismiyle bir numara söylerdi. Pizzacı kuşkulayıp, “Ev mi apartman mı?” diye sorardı. Böylece karşıdan allak bullak açıklamalar gelmeye başlardı: “Ne ev ne apartman... Bölünmüş bir ev... Sokaktan koridora girip arka kısma geçsin, orada bir ev var, arkasında da bir apartman, ama apartman aslında ev... Zilde A ve B yazıyor ama ikisini de çalmasın... Giriş arka taraftan...” Barok usulü bitmek bilmez bir kadastro bilmecesi idi bu. Tuzak olduğu yüz metreden belliydi. Adres kâğıdı da karalamalardan okunmaz hale geldiğine göre... Bu tam Aldo ile Rosa’lık bir görevdi! Delikanlıların hiçbiri gitmeyi kabul etmezdi. Diğer seçenekse bir mazeret uydurarak siparişi baştan reddetmekti, ama bu gerçek bir müşteriyi kaybetmeye yol açabilirdi. Pizza fırından çıkar çıkmaz ihtiyar çift maceraya gönderilirdi. Alçak, hatta canice bir durumdu bu; herkes, “Birini öldüreceklerse bari gençleri değil şu yaşlıları öldürsünler, onlar zaten yaşayacakları kadar yaşamışlar, gençler ölse hem yazık olur hem de aileleriyle uğraşmak zorunda kalırız,” derdi adeta. Daha anlaşılır ve

haklı mazeretler de mevcuttu tabii; böyle suçlar katiller değil hırsızlar tarafından işlenirdi ve hırsızların başlıca amacı motoru çalmaktı; ölüm seçeneği ancak motorcu aracını vermeye direnirse ortaya çıkardı; dağıtıcı yayayken pizzadan başka çalınacak şeyi bulunmadığından suçluların planları altüst olurdu. Dahası, olayın yarattığı şaşkınlık da hırsızların aleyhine işlerdi; kurban olarak dağıtıcı bir delikanlı bekleyen haydut karşısına ihtiyar ve güler yüzlü bir çift çıkınca afallayıp kalırdı. İki kişi olmalarının sağladığı üstünlüğü de yabana atmamalı tabii. Dahası, diğer dağıtıcıların aksine yetişkin oldukları için hukuki sorumlulukları kendilerine aitti: Başlarına bir şey gelirse kendilerinden başkasını suçlayamazlardı, ne de olsa işi kendi rızalarıyla kabul etmişlerdi. Kabul ederken saf mı davranmışlar, yanlış mı bilgilendirilmişler, kimse ilgilenmezdi.

Böyle siparişlerin reddedilmemesinin asıl sebebi pizzacının hiçbir müşteriyi kaybetmeme isteği değildi; bütün siparişlerin gerçek olduğu ve iyi niyetle verildiği defalarca kanıtlanmıştı. Paranoyaya direnmek şarttı. Eşi bulunmaz bu dağıtıcı ikilinin her an göreve hazır oluşu insana güç katar ve riske girmek için cesaretlendirirdi.

İnsanların nasıl yerlerde yaşadıkları düşünülünce şüpheliler şüpheli olmayı bırakır ya da şüpheler zayıflardı. Normalde bir evde veya dairede yaşar, evlere veya apartmanlara özgü basit adresler verirlerdi. Ancak bu meslekte öyle tuhaf şeylerle karşılaşılırdı ki normaller istisna sayılırdı. Sokak ismi ve sokak numarasından oluşan kusursuz sade adresler sadece herhangi bir geçmişi olmayan, yeni yapılarda görülürdü. Araya zaman girince her şey karmaşıklırdı, çünkü yıllar geçtikçe evler ve binalar bölünmüş, değişmiş ve iç içe geçmiş, suyunun suyu misali “inşaatin inşaatı” yapılar türemişti; bu karmaşıklık sözcüklere dökmek hiç kolay değildi ve adeta yeni bir dil icat etmek ge-

rekirdi. Şehrin mekân ve zaman açısından labirentimsi doğası işte burada kendini belli ederdi ve insanlar pizza sipariş edip gelmesini bekleme haklarını kullanırlardı.

Pizzaları gelmezse öfkeden kudurarak telefona sarılıp azarı basarlardı. Gelirse (ki daima gelirdi) parayı verip başka bir şey düşünmeden pizzayı mideye indirirlerdi. Geriyeysel mucizevi bir işlevsellik hissi kalırdı; bu durum çağdaş yaşamın sağladığı kazanımların sonucu gibi görünse de, aslında esrarlı bir biçimde evlere servis kavramının başının altından çıkıyor, dağıtıcılara kudretli ve gizemli bir hava katıyordu.

Aldo ile Rosita gizemin içinde bir gizem gibiydi. Kapıyı açıp karşısında onları gören müşteriler ilk başta afalladıktan sonra, (Motosiklet nerede? Delikanlı nerede?) onları hatırlarlardı. Motorlu gençlerin hepsi birbirinin aynıydı, biri gider biri gelirdi. Altın yıllarına yakın bir çift ise öyle bir gecede ortaya çıkmazdı ve ünleri dört bir yana yayılmıştı.

“Ah, siz miydiniz! Nasılsınız? Şu soğuklar, şu sıcaklar, şu havalar yok mu! İyi misiniz? Tatile çıkmadınız mı? Şu zavallı delikanlının başına gelenlere ne demeli? Haberleri izlediniz mi? Yazık etmişler çocukcağıza! Annesi babası kim bilir ne haldedir! Sarhoşun biri az önce köşede nara atıyordu... Görmediniz mi? Galiba gitmiş. Çöpleri de hâlâ toplamadılar, baksanıza, köpekler ortalığı pisliğe çevirmiş. Size de iyi egzersiz oluyor, keşke biz de böyle yürüyüş yapsak. Ama vakit mi var? Vücut çalışınca endorfin salgılar, yani beynimiz bir nevi mutluluk ilacı üretir. Eskiden siz de beynin hiçbir işe yaramadığına inananlardan mıydınız?”

Bazen biraz daha samimiyet kuranlar çıkardı:

“İçeri buyurmaz mıydınız? Vermut ikram etseydik? Çocuğun evinden canlı yayın yapıyorlar, yine fidyeciler aramış galiba. Başka bilgi vermediler.”

Mevsimlerden kışsa:

"Bir kahve içseydiniz?"

Yazsa:

"Soğuk bir şey içer miydiniz? Gazoz verseydik? Sıcaklarda vücut çok su kaybediyor, dikkat etmek lazım. Neyse ki bu saatte hava biraz serinliyor."

Pizzacıda beklendikleri için bu teklifleri hep geri çevirirlerdi; pizzalar asla bitmese, siparişler katlanarak artsa da müşteriler onları kapı önünde alıkoymaktan vazgeçmezdi:

"Fidyecilerden delikanlının hayatta olduğuna dair nasıl kanıt istenebilir, anlamıyorum. Parmağını, kulağını kesip gönderirlerse ne olacak? Zavallı çocukcağız!"

ROSA: Hayatının sonuna kadar parmaksız veya kulaksız kalacak, olacağı o, yeniden çıkıp büyüyecek halleri yok ya.

ALDO: Parmağı kesince tırnak uzamaya devam eder mi acaba?

Derken pizzacının telefonu çaldı:

"Alo, pizzacı mı?"

"Evet, hanımefendi."

"Sipariş verecektim..."

"Buyurun."

"Üç büyük pizza istiyorum, en ucuzundan."

"Üç mozzarellalı. Başka bir şey? *Fainá*¹ ister misiniz?"

"Yok, yok!"

"Adresi alayım?"

"José Bonifacio Caddesi, bin dokuz yüz, eee... yetmiş iki."

"Ev mi?"

1. Nohut unu, su ve yağ ile mayasız olarak hazırlanan ve Arjantin'de pizzanın üstüne konularak yenen yassı ekmek.

“Yetmiş... altı. Altmış altı numara.”

“Altmış altı mı? Bir dokuz altı altı. Ev mi?”

“Yetmiş... iki, öyle yazın. Avluya açılan kapıdan girsin, orada küçük bir mutfak kapısı var, onu tıklatsın.”

“Tamam, yazdım...”

“Girişte tadilat var da, ondan.”

“Daire numarası var mı?”

“Yok, burası bir manastır. Daha doğrusu yaşlı hanımlara hizmet eden bir kutsal kurum ...”

Pizzacı bir çırpıda siparişi ciddiye almaya karar verip pizzaların yarım saatte geleceğini söyledi, bu tam Aldo Peyró ile karısına göre bir görevdi. Böylece iki ihtiyar verilen adresin tuhaflığına rağmen kararlılıkla yola koyuldu.

Neticede binanın devasa boyuttaki asıl girişinin yan tarafındaki camında, “Tansiyona bakılır” yazılı bir karton asılı kapıdan geçip modern bir avluya girdiler. Avlunun etrafı alçak bir çitle ve beş kuruşluk bozuk para boyunda ufacak çiçeklerle çevriliydi; sarı, kırmızı ve pembe renkli çiçekler ay ışığı altında rengârenk parılıyordu. Avlunun ortasında alüminyum heykelle süslü bir fiske vardı. Fiskeyenin etrafından dolandılar ve çitin bitişiğindeki iki kapıdan daha geridekini, yani daha küçük ve sade olanını tıklattılar. Kapıyı bir rahibe açtı.

Rahibelerin pizza sipariş etmelerini son derece tuhaf bulsalar da bir şey demediler. Oysa hiç de alışılmadık bir durum değildi. Rahibeler de insandı, onların da canı vardı. Aslında bu karşılaşma uzun soluklu ve dostane bir tanışıklığın da başlangıcı olacaktı. Her şeyden elini eteğini çekmiş rahibelerden değildiler, ama dünyeviliğe de bütünüyle açık sayılmazlardı. Yaşlı kadınlara hizmet veren bu huzurevini işletiyorlardı ve Aldo’nun hesabına göre para basıyor olmalıydılar. Ayda kişi başı bin peso alıyorlardı ve üç kat dolusu oda vardı; her birinin küçük

bir salonu ve banyosu bulunan odalar aslında apartman dairesi gibi ferahtı. Aldo ile Rosita Peyró odalara hiç çıkmazlar da yaz sıcağında açık bırakılan aydınlık pencerelerden içerisini görebiliyorlardı: şık mobilyalar, perde takımları, kuyruklu piyanolar, tablolar... Belli ki kadınlar huzurevine eşyalarıyla birlikte taşınıyorlardı. Aldo ile Rosa rahibelerin çene çalmaya yatkınlığını fark edince bir sürü soru sordular. Tanrı ile yaptıkları mistik evliliğin yanı sıra hepsinin aşçılık ya da hemşirelik diploması vardı. Temizliği yatacak yer ve sembolik bir maaş karşılığında taşralı birkaç hizmetçi kız yapıyordu. Personelde ayrıca iki stajyer doktor kız yer alıyordu. Huzurevinin adını her sorduklarında aynı "kutsal kurum" cevabını alıyorlardı. Rahibeler bunu hiç garipsemiyorlardı. Aldo'ya göre rahibelerin beyinleri körelmişti. Huzurevinin gerçek ismi "İsa'nın Kutsal Kalbi" falan olmalıydı; söylene söylene zaman içinde böyle saçma bir kısaltmaya dönüşmüştü herhalde.

Rahibeler pizzaya bayılmışlar ve sürekli sipariş vermeye başlamışlardı. Pizzayı Aldo ile Rosa getirmezse kapıyı açmazlardı. Motorcu delikanlılar densiz varlıklardı, ayrıca avluya kadar girip herkesin huzurunu kaçınırlardı. Rahibeler akşamleyin yaşlıları doyurup yatırdıktan sonra bulaşıkları yıkar ve keyiflerince yemeklerini yemek için gece yarısını beklerlerdi. İşlerini bitirmek için hiç acele etmez, tam tersi ağırdan alırlardı. Pizza gece yarısı veya çok daha sonra gelse bile kapıyı hep dinlenmiş ve rahatlamış halde açar ve kapıda Peyró çiftiyle laflamaya koyulurlardı. Tam birer gece kuşuydular. Anlatıklarına bakılırsa bunun sebebi, huzurevinde kalan hemen herkesin uykusuzluktan mustarip olmasıydı. "Gözlerine ne gündüz ne gece uyku giriyor," diyen rahibelerin duruma uyum sağlamaktan başka çareleri yoktu.

"Uyku ilacı almıyorlar mı?" diye sordu Rosa.

“Almazlar mı, her türlüünü alıyorlar! Ama bana mısın demiyor.”

Saflıkla fettanlık karışımı tuhaf bir havaları vardı. Televizyonları yoktu, ama huzurevinde kalanların vardı ve kâh uydulu kâh kablolu yayın sistemleriyle donattıkları televizyonlarını adeta günün yirmi dört saati açık tutarlardı. Rahibeler dünyada olup bitenleri dikkatle takip ederlerdi. Laflamaya bayılırlardı, ne de olsa kadındılar ve kurumdaki boş vakitlerinde, ki hiç uyumadıklarından pek boldu, saatler boyunca bilgi alışverişi yapıp yorumlarda bulunurlardı. Karınları acıktığında mutfak çoktan kapanmış olurdu; buna şaşmamak gerekirdi, çünkü uygulanan yemek saatleri herkese hükmeden uykusuzlukla hiç bağdaşmayacak şekilde, hastanelerdeki gibi erken mi erkendi (akşam yemeği sekizdeydi). İşte bu yüzden pizza sipariş ederlerdi.

Huzurevinde yaşayan zengin yaşlı kadınlardan aylık ücretlerini ödemeleri dışında herhangi bir şey beklenmiyordu. Katolik, hasta, sakat veya belli bir yaşın üstünde olmaları gerekmiyordu. Ücretin yüksekliği dolayısıyla zengin olmaları şarttı; tek beklenti buydu aslında. Ancak gayet muğlak bir beklentiydi, çünkü kategoriye her çeşit insan giriyordu. Ayrıca nasıl 2000 yılından sonra dünyamız geleceğe ayak bastıysa bir zamanlar genç, özgür, boşanmış, hatta hippie olan bu kadınlar da yaşlılığa ayak basmışlardı. Aralarında vaktinde Syd Barrett dinleyenler ve yoga yapanlar vardı. Ziyaretlere ilişkin herhangi bir kısıtlama yoktu. Aldo bazı huzurevi sakinlerinin torunlarının, büyükannelerinin dolaplarında bilgileri dahilinde uyuşturucu sakladıklarından şüpheleniyordu. Şaşılanacak ne vardı? Bundan daha güvenli zula bulunabilir miydi? Aldo fikri kafasında evirip çevirince huzurevinin kanun kaçakları için de mükemmel bir sığınak olabileceğini düşündü. Yaşlı kadın kılığına girmekten kolay ne var-

dı? Kadınların yaşlılığı başlı başına bir kılık gibiydi; herhangi bir yaştan kadın ve erkekler kılık değıştirdiğinde zaten her şeyden önce yaşlı kadınlara benzerlerdi. Kimsenin aklına huzurevlerine bakmak gelmezdi. Huzurevinde saklanan bir kanun kaçağı tamamen unutulunca dışarı çıkıp gençliğine ve özgürlüğüne dönebilirdi.

“Sen delirmişsin,” dedi Rosa. “Ama hakkını vermeli; yaşlılığı tırtılın kelebeğe dönüşmek için koza örmesi gibi geçici bir durum olarak görmen çok şiirsel.”

Rahibelerin de gizledikleri kimi şeyler vardı. Krizin sonucunda ülkeyi kasıp kavuran suç dalgası insanın hayal gücünü zorlayacak boyuttaydı. İşin sırrı yeni yöntemler keşfetmekti; bunları herkesten önce bulmak ve uygulamak, daima en yeni fikirlere sahip olmak, durmak bilmeyen bir dalganın tepesinde konuşlanmak... Bir grup haydudun, hırsızın ya da fidyecinin rahibe kılığına girmesi de öyle akla gelmeyecek bir şeydi ki kesinlikle birkaç kurnazın aklına gelmiş olmalıydı. Onları ele verebilecek tek şey ise pizzaya duydukları karşı konulmaz düşkünlüktü.

Flores'in bütün yolları tek yöndü ve birbirlerini düzgün bir dama tahtası oluşturacak şekilde dikaçıyla keserlerdi. Eskiden bağ evleri ve çiftliklerin bulunduğu bu alan kentleşmeye nispeten geç, yani XX. yüzyılın ilk yarısında başlamış, bu sayede semt düzenlice planlanmıştı. Arabaların, kamyonların, otobüslerin, kısacası şehirdeki tekerlekli taşıtların tümünün yolların hangi yönde akacağını belirleyen kurallara uymaları gerekiyordu; yayalarınsa elbette gerekmiyordu, çünkü onlar nezaket haricinde herhangi bir kural ve yönün bulunmadığı kaldırımları kullanırlardı. Bisiklet ve mopetlerse kendilerini taşıttan saymıyor ve yaya gibi davranıyorlardı; tek farkları kaldırımdan değil yoldan gitmeleriydi. Taşıtla yaya, yolla kaldırım, hızlıyla yavaş arasında bir nevi gayri resmi aracı görevi görürlerdi; ayrıca olduklarıyla olmak istedikleri arasında dağlar kadar fark bulunmasının etkisiyle trafikteki öznellik nesnellik arasında da aracılık yaparlardı. Gençler ve kendini genç hissedenler tarafından kullanılırlardı. Bütçenin darlığı mazeret gösterilerek trafik eğitimiyle ilgili yıllardır herhangi bir kampanya düzenlenmediğinden koca bir nesil trafik kurallarının iki tekerlekli taşıtlar için geçerli olmadığına canıgönülden inanarak yetişmişti.

Dahası, motorlu pizza dağıtıcıları ters yöne girmenin gayet normal olduğunu düşünmeye başlamışlardı. İşle-yişleri temelde hıza, yani A noktasından B noktasına ola-bilecek en kısa sürede ulaşabilmeye dayanırdı. Üstüne bir de onlara dikkatli gitmeleri öğütlenip fazlasıyla genç ol-dukları söylenince (elbette ki çocuktular ve emek piyasa-sına girmeleri anne babalarının izniyle mümkündü) el-bette ters yöne girmeyi tercih ederlerdi; ne de olsa önden gelen bir araba arkadan gelenden daha az tehlikeliydi.

Fakat ortada akılları karıştıran tuhaf bir sorun vardı: Sürekli hiçbir yana sapmadan ters yönde gidip yol bo-yunca tek bir kez doğru yöne sapmak nasıl mümkün ola-bilirdi? Çözmek için kâğıt kalemle şemalar çizerek uğra-şılması gereken bir sorundu bu. Aslında şehrin yollarında doğru yönlelere girerek gitme sorunundan çok da farklı sayılmazdı; şoförlerin tamamı direksiyona geçtikleri anda bu sorunu planlar kurup hesaplar yapmadan, doğallıkla çözerlerdi. Doğru yönde gitmek tecrübeli bir sürücü için öyle olağandı ki ters yöne girmesi ancak dikkati dağılırsa mümkün olurdu; sürücülerin pek azı bu talihsizliği ya-şardı. Benzer bir durum, tersten de olsa, mopetli dağıtıcı çocuklar için de geçerliydi, ama onların davranışları çok daha bilinçli ve maharete dayalıydı. Normal bir sürücü kurallara uymak uğruna bloğun etrafında bir tur atıp yo-lunu uzatsa da motosikletliler asla böyle bir şey yapmaz-dı; ters yöne saygı göstermek yerine çabukluk adına üs-tünden geçerlerdi. Diyelim ki bir köşeye geldiler ve piz-zayı teslim edecekleri ev elli metre ötelerinde olmasına rağmen ters yönde kaldığı için bloğun etrafında tur atma-ları lazım... Düşünmeden ters yöne girerler, ama her na-sılsa başlarına asla bir şey gelmezdi.

Diğer bir gizemse şöyleydi (ama bunun açıklaması vardı): Dağıtıcılar adreslere gidiş ve dönüş olarak iki yol-culuk yapıyorlardı; dolayısıyla gidişi ters yönde yaparlardı.

sa dönüşü doğru yönde yapmaları gerekirdi, ama öyle olmuyordu. Bu açıdan, gidiş ve dönüşte asla aynı yolu kullanmayan tedbirli otomobil sürücülerine benziyorlardı. Ama tedbirle uzaktan yakından alakası olmayan dağıtıcıların böyle yapmasının belli bir açıklaması yoktu, çünkü gerek gidişte gerekse dönüşte daima en kısa yolu tercih ediyorlardı. İşin sırrı da tam burada saklıydı işte. Gidiş hızlarıyla dönüş hızları aynı değildi. Daha doğrusu, hızları nicelik yönünden aynı olsa da nitelikler yönünden farklıydı. Giderken hız yapmalarının amacı pizzanın soğumasını önlemektir. Dönüşteyse dağıtım kuyruğundaki yerlerini gecikmeden alabilmek için hız yapıyorlardı. Böylece sokakların trafiği altüst oluyordu. Mopetlerin siparişe mi gittiklerini sipariştan mi döndüklerini ilk bakışta söylemek güçtü, çünkü iki durumda da ters yöne giriyorlardı ve arka çantalarının içinde pizza var mı yok mu belli olmuyordu. (Acaba bu gizliliğin stratejik bir sebebi mi vardı? Barış esnasında savaşa devam mı ediliyordu? Barış bir sanrıdan mı ibaretti? Arka çantaları yeterliyken bir de ters yönden gitmek fazladan bir tedbirdi herhalde.)

Her gün bu gençlerle iletişim kurmak Aldo'yu çeşitli düşüncelere sevk ediyordu. Yaşamı gözlemleyip oturduğu yerden bilgiçlik taslamaya bayılırdı. Hayattaki varlığına ancak yerinden kımıldamadan etrafında olan bite-ni izleyerek anlam katabilen tiplerdendi. Hayatını yaya olarak geçirmişti. Taşıt kullanmasını gerektiren bir meslekle uğraşmamış, doğasındaki hareketsizliğe isyan etme ihtiyacı hissetmemişti.

Başlarda genç meslektaşlarını takdir ettiğini gizlemeye çekinmemişti. Ömürlerini harcamamak için zmandan kazanmak istemelerini, orta sınıf gelenekleri gereğince yedikleri önlerinde yemedikleri arkalarında olmasına rağmen bağımsızlık adına ücretli bir işte çalış-

malarını anlayışla karşılıyordu. İşçi sınıfından gelenler içinse durum bambaşkaydı: On dört yaşına basar basmaz fabrikaya veya atölyeye çalışmaya gönderilirlerdi. Dağıtıcı delikanlılarsa orta sınıf mensubuydu ve tüccar ya da beyaz yakalı ailelerden geliyorlardı. Onlarca yıl önce zayıflamaya başlayan işçi sınıfıysa artık kaybolmaya yüz tutmuş, yerini yoksullukla boğuşan yığınlar bırakmıştı. Ne de olsa toplumdaki boşlukları birilerinin doldurması gerekiyordu. Aldo işte bu noktada gençleri takdir etmeyi bırakıp eleştirmeye başlıyordu. Bu dağıtıcılara boşuna para veriliyordu, çünkü anne babalarının kazandığı para zaten bütün aileyi geçindirmek için yeterliydi. Aldo hiçbirinin ailelerine maddi katkıda bulunmadığına dair kuşkusunu pizzacının kaldırımında dağıtma çıkmayı beklerken yaptıkları konuşmalar sayesinde teyit etmişti. Kazandıkları paranın tamamını kendilerine harcıyor, kıyafetti, CD'ydi, gezip tozmaydı derken hepsini çarçur ediyorlardı. Gereksiz eşya piyasasının büyümesini sağlıyorlardı; temel ihtiyaç maddelerinin piyasasıysa gittikçe daralıyordu, çünkü fakirler bırakın iki işte birden çalışmayı, tek bir iş bile bulamıyorlardı. Korsan ürünlerin etkisiyle orta sınıfın parası asla tükenmeyecekmiş gibi görünüyor, hatta Jonathan'ın ölümünde olduğu gibi zengin olmayanlar zengin sanılabiliyordu. Tarihin toplumda açtığı "boşluklar" rastgele doluyordu. Ortalıkta yasa masa kalmadığından insan ister istemez evrimin gerçekliğinden şüphe duyuyordu.

Derken Aldo'nun eleştirisi daha da ağırlaşıyordu. Bu gençlerde bir eksiklik vardı. Bu eksikliğe hayattaki imkânları, o pek takdir ettiği gözüpeklikleri ve hareket edebilmeleri, yani taşıt sahibi olmaları yol açıyordu. Motorlarını canlarının istediği yere gitmek için kullanacakları yerde, karısıyla kol kola verip mahallede pizza dağıtan kendisiyle aynı şeyi yapmak için kullanmaları için

acıtıyordu. Ovaları ve çölleri aşmak, dağlara çıkıp denizlere inmek, şehirleri, ormanları, nehirleri, kayıp uygarlıkları, egzotik gelenekleri, kadim dinlere ait anıtları görmek yerine... doğup büyüdüğü şehrin bildik caddelerinde dönüp durmayı tercih ediyorlardı. Hayatın anlamı denebilecek macera arzusunun böyle tükenip gitmesi yazık değil miydi? Mutluluk arayışını daha en baştan ellerinin tersiyle itmiyorlar mıydı?

Kocasının maceraya böylesine değer verdiğinden habersiz, onu dünyanın en hareketsiz adamı olarak gören, hatta onun mutluluğu hareketsizlikle özdeşleştirdiğine inanan Rosa ise adama karşı çıkıyordu:

“İyi de bu motosikletlerle öyle uzaklara gidemezler ki, yavrucaklar.”

“Hayda! Niye gidemesinler?”

Haksız sayılmazdı; bir kilometre gidebilen motosiklet yeterli süre tanınırsa bin kilometre de giderdi. Gençlikleri onlara süre konusunda üstünlük sağlıyordu. Üstelik Aldo büyük mesafeler kat etmeyi kastetmemişti, öyle yapsa kendi kişiliğiyle çelişkiye düşerdi. Büyük mesafeden kastı, hem sakince yürüyen kendisinin hem de şu oyuncaktan bozma gürültülü motorların ulaşabileceği, semtin en uzak köşeleriydi. Öyle iddiasızdı ki yanılıyor olabileceğini kolayca kabulleniyordu. Hareket etmeyince hareket edeni eleştirme hakkını da kaybediyor ya da yanlış değerlendiriyordu, zira eve kapanmadan nasıl mutlu olunabileceğini hayal bile edemiyordu. Ne kadar dönüp dolaşsalar da eninde sonunda hepsi başladıkları yere döneceklerdi. Sürekli ters yöne girmeleri bile gidiş yolundayken dönüşü geçtiklerinin göstergesiydi.

Yaşlıların da aynı şekilde gençleri eleştirmeye hakları yoktu, eleştirseler de, önceki gibi, değerlendirmeleri yanlış çıkardı. Aldo ile Rosa yaşamın çalkantılı sularını aşıp mutluluğun dingin sahillerine yanaşmışlardı. Bun-

dan başka hiçbir yolculuğun önemi yoktu ve onlara göre bu yolculuğun da bir dönüşü vardı. Mutluluk yalnızca romanlarda macerayla, zenginlikle, sevgiyle, güzellikle alakalıydı... Gerçekteyse mutluluk bir bekleyişti, sonsuz bir bekleyiş.

Aldo ile Rosa kendi kendine işleyen ve varacakları yere kadar beklemek dışında herhangi bir şey yapmalarını gerektirmeyen bir sürecin sonunda mutluluğa ulaşmışlardı. Ve kendilerini geceleri pizza dağıtır halde bulmuşlardı. O güne kadar kimse böyle bir şey yapmamıştı. Aslında kendileri için de gayet beklenmedik bir durumdu. Ama bunun önemi yoktu. Önemli olan, daha önce ne yaptıkları, kim olduklarıydı. Ülkenin üstüne çöken kriz herkese her şeyi serbest kılıyordu; artık kimse kimsese karışmıyordu. Üstelik evlere servis işi yeni sayılırdı ve önceden var olmadığından eski haliyle yenisini karşılaştırmak mümkün değildi. Toplumsal açıdan, yani, "Komşular ne der," açısından da karşılaştırma yapmak imkânsızdı, çünkü bir tek şu an önemliydi. Yeni-liberalizm, adı üstünde, dünyaya yepyeni bir özgürlük bahşetmişti. Yeni ekonomik koşullar, zenginliğin kimlerin elinde toplandığı ve işsizlik eski alışkanlıkların içinde farklı alışkanlıkların oluşmasına yol açmıştı. Evsizler de yeni ortaya çıkmıştı ve işçilikten sokakta yaşamaya geçişle orta sınıftan bir ihtiyarın pizza dağıtımına geçişi arasında da paralellik kurulabilirdi. Oysa arada önemli bir fark vardı: Evsizler çoğalıyor ve mesleklerini çocuklarına öğretiyorlardı. Aldo ile Rosa'nın ise ne çocuğu vardı ne de mesleklerinin çoğalma ihtimali.

Mutluluklarını kime miras bırakacaklardı? Flores geceleri kime kalacaktı?

Mutluluk denen ve her şeyi içinde barındıran o kursuz bekleyiş dünyanın henüz tanımadığı şeyleri de tarihe geçirme tehlikesini taşıyordu. Acı çekmedikçe ta-

nınıp tarihe geçmek mümkün değildi. Jonathan'ın başına gelenler, içerdği bütün dehşete rağmen, bir başlangıcı işaret ediyordu. Ama tekinsiz bir başlangıçtı bu; nasıl sonuçlanacağı bilinmiyordu. Tıpkı pizzacıdan sipariş yetiştirmek için çıkıp bir daha dönmemek gibiydi.

Tabii bu bilinmezlik sadece teoride kalmıyordu. Kriz insanların güvenliğini de tehlikeye sokmuş, herkesi birer hedef haline getirmişti. Daima uç görüşlere sahip olan Aldo konu açıldığında Rosa'ya, "Korkudan kurtulmanın tek yolu öteki tarafa geçip suçluya dönüşmek," derdi.

"Kimden korkuyorsun? Hırsızlardan mı? Hırsızlık yap. Fidyecilerden mi? Fidyecilik yap."

Kadınsa, "Söylemesi ne kolay, Aldito. Madem öyle, hastalıktan korkuyorsan hastalan, ölmekten korkuyorsan da öl bari," diye karşılık verirdi.

Adamsa, "Neden olmasın?" dercesine omuz silkemekle yetinirdi.

Mutluluk yolculuğu eninde sonunda hastalık ve ölümle son bulacaktı. Motosikletli gençlerin bu yolculuğa erken başlama sebepleri para sayesinde kendilerini özgür hissetmektir; suçlular da para istiyordu, ama onlar yolculuğa erkenden başlamadıkları için (çünkü aileleri anlayışlı davranıp onlara çocuk yaştayken mopet almamıştı; aileleri çoğalmaktan başka bir şey yapmamıştı) kestirme yollar arıyorlardı. Yepyeni ve büyülü teknolojik gelişmeler ortaya çıktıkça namuslu yoldan para kazanabilmek ilkel bir zanaat haline gelmişti.

Pizzacının kaldırımında, yan kapının hemen önündeki uzun bekleyişleri boyunca çene çalarak vakit geçirirlerdi. Mopetler de tıpkı bu muhabbetlerin katılımcıları ve içerikleri gibi sürekli yenilenen, yıldızimsı bir yarı çember şeklinde park edilirdi. Konuları asla tükenmezdi; bunda gençlikleri ve coşkunculukları kadar muhabbetlerin sürekli kesilmesinin de payı vardı. Gerçekten de sipariş tezgâhından habire, "Sipariş!" diye bağırıldığından sıradaki delikanlı çabucak içeri girip elinde pizza kutularıyla çıkar, adres kâğıdını okuyarak motoruna biner ve hemen yola koyulurdu. Derken başka bir çocuk servisten dönerdi... Gençler hâlâ konu nasıl değiştirilir öğrenememişlerdi. Konuyu değiştirebilmek zamanla kazanılan bir olgunluk göstergesiydi. Gece ilerledikçe konu konuyu açardı, ama sırası gelenin lafı kursağında kalır ve servise çıkınca kafasında döner dururdu; pizzacıya dönünce konusunun yerinde yeller estiğini umursamadan daha motorundan inmeden lafa karışır, ötekilerse ona asla karşı çıkamadıklarından uysallıkla dinlerlerdi. Gençler ardı ardına laflarını bitiremeden yola çıkarlardı. Servisten dönenlerse kopuk muhabbet örgüsünden kendi paylarına düşen laflarla geri gelirlerdi. Böylece muhabbetleri bir çift parantez gibi eğri ve içi boş hale gelirdi.

Aldo gençlerin mopetlerine binip gaza bastıkları sırada yaptıkları ufak hareketleri izlemeye bayılırdı. Bağışlarını ve çocuksu davranışlarını körükleyen sabırsızlıkları, her nedense bu şaşaalı gösteri başlar başlamaz buhar olup havaya karışırdı. Bir defasında bundan Rosa'ya bahsetmiş, kadın da ona bilhassa kasklarını takarkenki hallerini pek şirin bulduğunu söylemişti.

"Asla kasksız gezmediklerini fark etmiş miydin? Onları eleştirip duruyorsun, ama tedbirli olduklarının hakkını vermelisin. Kaskı başlarına yerleştirirken çıkan o hışırtı, kayışını ayarlarken yaptıkları o hareketler içimi titretiyor... Adeta başka birine dönüşüyorlar. Daha da çocuksu bir hal alıyorlar."

"Ben onları eleştirmiyorum," diye homurdanmıştı Aldo.

Ama biraz düşününce bundan kendisinin de hoşlandığını fark etmişti. Rosa dikkatini çekmemiş olsa gençlerin yola çıkmadan önce yaptıkları onca küçük hareketin arasında kasklarını takarken yaptıklarının farkına bile varmayacaktı. Bunu hem güvenlik adına hem de yasalara uymak için yaptıkları konusunda karısına hak verse mi vermese mi kararsızdı, ama şüphesinde haklıysa bunu ya dalgıççılık veya astronotçuluk oynama dürtülerini bastıramayacak kadar çocuksu oldukları ya da sırf hoşlarına gittiği için yapıyor olmalıydılar.

Kask takınca hepsi birbirine benzer, tanınmaları imkânsız hale gelirdi. Ancak tam tersi de geçerliydi: Cırtlak renkleri ve birbirinden farklı desenleri sayesinde kaskların kime ait olduğu ta uzaktan anlaşılabilirdi. Aldo kaskları inceledikçe kimi güvenlik standartları gereğince benzer kısımları bulunsa da aslında hiçbirinin aynı olmadığını keşfetmişti. Delikanlılar da ihtiyarın gösterdiği ilgiden hoşlanmış ve gülüşmeler arasında kaskları onabirer birer denetmişlerdi. Rosa'ya da denetmeye çalışmış-

lar, ama kadın saçının bozulacağını bahane ederek buna izin vermemiştir.

Gençlerin şakalaşmalarını görünce Aldo'nun aklına rahibelere bir şaka yapmak gelmişti. Karısıyla birlikte Kutsal Kurum'un "resmî" servis elemanı haline gelmişlerdi; rahibeler aradıklarında siparişi özellikle onların getirmesini tembihler, servisteyseler de gelene kadar bekleyeceklerini söylerlerdi. Israrlarının asıl sebebi onları tanıyıp sevmeleri ve her seferinde şakalaşıp laflamaları olsa da telefonda motosikletlerin gürültüsünün (huzurevinde kalanlar çoktan yatmıştı) ortalığı ayağa kaldırmasını (rahibelerin gece yarısı pizza getirttiğini gören komşular ne derdi sonra?) mazeret gösterirlerdi. Saçma bir mazeretti, çünkü Kutsal Kurum'un bulunduğu Bonifacio Caddesi'nden bütün gece motosikletler geçer dururdu. Yine de rahibelerin bu ısrarı Aldo'nun şakasının temelini oluşturuyordu. Siparişe kolunun altında bir kaskla çıktı ve bir türlü rahat edemedi; genelde böyle aletler vücuda ne kadar uyumluysa (ki kasktan daha uyumlusu düşünülemezdi), vücuttan ayrı kaldıklarında bir o kadar rahatsızlık verirlerdi; kaskı nereye koyacağını bilemiyor, habire elinden düşürüyordu. Manastırın avlusuna girince pizza kutularını Rosa'ya aktarıp kaskı başına geçirdi, sonra da kutuları geri alıp servis kapısının önüne dikildi ve kapının cılız zilini çaldı.

Rahibeler Aldo'yu görünce hayretler içinde çılgı bastılar. Rosa bile bütün çekimserliğine rağmen rahibelerin şakaya kandıklarını kabullenmek zorunda kaldı.

Şaşkınlıkları geçtikten ve adamın boşuna kafasında kaskla gezmeyeceğini iyi bildiklerinden bir açıklama beklediler.

"Motosiklet aldık da," dedi Aldo, ciddiyetini bozmadan.

"Gerçekten mi? Cebinizi zorladı mı? Binmeye kork-

muyor musunuz? Kullanmayı önceden biliyor muydunuz yoksa şimdi mi öğrendiniz? Markası nedir? Japon malı mı?”

Biraz daha düşünüp eklediler:

“Motorun gürültüsünü neden duymadık acaba?”

“Sizi düşünüp susturuculu modelinden aldım da ondan.”

Rahibelerin ağzı bir karış açık kalmıştı:

“Susturuculu motosiklet diye bir şey mi varmış? Hepsine taksınlar madem! Neden zorunlu değil ki?”

“Bunlar normallerden daha tehlikeli. Gürültülü olunca insan en azından ne taraftan geldiğini anlıyor.”

Aldo dönüş yolunda kaskı çıkarmaktan vazgeçti.

“Kolumun altında taşırken çektiğim çile bana yetti. Böylesi daha rahat.”

“Soytarılığın âlemi yok, Aldo! Herkese rezil olacağız.”

“Bana ne! Hem etrafta kimseler yok.”

“Ne kadar tutarsız davrandığının farkında mısın? Gelirken hem pizzaları hem kaskı elinde taşıdın. Şimdiyse ellerin boş, ama kaskı kafandan çıkarmıyorsun. Seni anlayana aşk olsun.”

Aldo şakasının başarıya ulaştığını genç dostlarına anlatmak için acele ettiğinden çabucak pizzacıya döndüler. Adam böyle zaferleri öyle ciddiye alıyordu ki Rosa kırk yıldır Aldo’nun hayatı sadece kendisinin anladığı ve büyük kısmı buzdağı gibi gizli kalan aralıksız bir aptal ve incelikli şakalar silsilesi olarak gördüğünü düşünüp duruyordu.

Ama pizzacıya döndüklerinde başka bir şey Rosa’nın dikkatini çekti ve belki de düşüncelere dalıp gittiğinden, bunun da kocasının şakalarından biri olduğundan şüphelendi. Görünüşe bakılırsa onlar servise çıktıktan birkaç dakika sonra gelen bir sipariş onlara kaskını ödünç veren

çocuğa verilince o da başkasının kaskını ödünç istemek zorunda kalmış; tabii ona kaskını ödünç veren de öteki dönmeden servise çıkması gerekince başkasınınkini ödünç istemiş, böylece bitmek bilmez bir zincir oluşmuştu. Bütün kasklar birbirine karışmış, servis sırasının çabuk ilerlemesi gidiş gelişleri artırdığından mesai bitimine dek herkes başkasının kaskıyla gezmişti. Görünüşte zararsız bu olayın önemi daha sonra ortaya çıkacaktı, çünkü Jonathan tam o gece, pizzacının biraz ötesinde kaçırılacaktı.

Pizzacıya yaklaşan Peyró çifti gençlerin kahkahaları ve alaycı bağırıltılarıyla karşılandı: “Büyüksün Aldo! Schumi’ye beş basarsın! Dünyanın tek yaya motosikletçisi Aldo!”, ama Aldo bunların hiçbirini duymadı.

Aldo’nun işitme sistemi kafasında kask yokken bile başlı başına bir muammaydı. Rosa kocasının da çoğu sağır gibi sadece işine gelenleri duyduğuna kanaat getirmişti. Aldo ise tam tersini düşünüyor, hatta emeklilikten sonra içinde insanlığa karşı kabaran nefret ve aksiliği buna yoruyordu. Bir kulağında son model minicik bir duyma cihazı vardı ve buna öyle alışmıştı ki neyi duyup neyi duymadığının bile farkında değildi; diğer kulağının sağlamlığıysa üstüne tuz biberdi. Duydukları genelde beynine aktarılması imkânsız bir bilinçaltı, hatta inanç seviyesinden giriş yapardı. Şakadan söyledikleri ciddiye alınıp cidden söyledikleri şaka sanıldıkça adı şakacıya çıkmıştı. Kimsenin kendisini anlamadığını söylediğinde haksız sayılmazdı, ama kendisinin bunu cidden mi şakadan mı söylediğini kimse bilmiyordu.

Kaskı başından çıkarıp artık daha iyi duyabildiğini söyledi.

Herkes kahkahayı bastı.

“Hiç şaşırmadım,” dedi Rosa. “Dönüş yolunda hem susmak bilmedin hem de kafanda kask var diye hiçbir dediğimi duymadın.”

Daha sonra başka bir sipariş için servise çıktıklarında Aldo karısına, "Demek istediğim yanlış anlaşıldı," dedi. "Kaskı takmadan önceye nazaran daha iyi duyduğumu kastetmiştim."

Başını yavaşça sağa sola çevirdi.

"Bana kuşları neden duyamadığını soruyordun."

"Kuşlar geceleyin ötmezler de ondan."

"Mutlak sessizlik diye bir şey yoktur."

"..."

"Bence kaskın içinde oluşan ve sesi yükseltip yankılara yol açan hava basıncı yavaş yavaş serbest kaldıkça kulaklarım şimdiki gibi hassaslaşıyor, en ufak sesleri bile duyabiliyormuşum gibime geliyor. Bundan böyle her gece bir süre kask takacağım. Aman unutturma, Rosa. Bana kalsa unutturum gider. Her şeyi unutuyorum. Neyse ki sende fil hafızası var."

Aldo'nun yine Kutsal Kurum'u kurban seçerek yapmayı düşündüğü başka bir şaka vardı; daha ayrıntılı ve gerçekleştirmesi daha zor bir şakaydı bu: Nardo'yu rahibe kılığına sokup manastıra götürecek, rahibelere onun gariban bir dilenci tarikatına mensup olduğunu ve manastırı kriz yüzünden kapanınca kalacak yeri kalmadığını söyleyecekti. Kim bilir nasıl tepki vereceklerdi! Rahibeleri sarsmak için zavallılığın çektiği çileleri sıralayabilirdi: Ara sokaklarda, etrafında ayyaşlarla uyumaya çalışıyor, gece boyunca bu yılışık serserilerin ellerinden sıyrılmaya uğraşiyor, soğuktan morarmış parmaklarıyla araladığı çöp torbalarında bulduklarıyla besleniyor, gece yansı vahşi hayvan avlarmış gibi peşine düşen papazların zulmünden kaçıyor... Rahibeler afallayıp kalınca ne matrak olacaktı! Bir rüyadan fırlamışa benzeyen bu yaratıktan gözlerini alamayacaklardı. Doksan santimlik, minyatür bir rahibe, hem de canlı ve hisli; yüzünde üzgün bir ifade, ayacıklarının uçları, kolalanmış ve ütülenmiş, tertemiz cüppesinin kara kenarından beyaz zambaklar gibi fırlayacaktı. Aldo minik mahlukun rol yeteneğine güveniyordu. Papağan suratına beyaz porselenden bir yaşlı kadın maskesi geçirmek gerekecek, yarasa kanatlarıysa cüppenin altına gizlenecekti.

Aldo şakanın komikliği dolayısıyla herkesin kendisini tebrik edeceğine emindi. Şakaya ve alaya konu olmak bu çirkin mi çirkin gececil yaratığın kaderinde vardı. Ama ortaya çıkışları öylesine ani ve kısa, sorularıysa öylesine yersizdi ki Aldo ona bu şakayı birlikte yapmalarını teklif etmeye henüz fırsat bulamamıştı.

Rosa kocasına katılmıyordu. Bunun sebebi rahibelerle Nardo arasında benzerlik görmemesi değildi: tam tersi, onları gecenin birer parçası olarak görüyordu; nasıl rahibeler kendilerini manastıra içeriden kilitlediyse o da (cinsiyeti her neyse artık) kendini "dışarıdan kilitlemiş", yani başını sokabileceği hiçbir çatı bulunmadığından sokakta kalmıştı. Kocasının ona yanaşarak acımasızlık ettiğini düşünüyordu.

Dahası, yaratıktan korktuğunu ve onunla samimiyet kurmak istemediğini açıkça göstermeye çekiniyordu. Aldo ise kadının korkusuna gülüp geçiyordu. Nardo'nun minicik boyuyla kime ne zararı olabilirdi ki?

"Antibiyotiğe direnen hastane virüsleri ondan da küçük, ama zararsız değil," diye bir özdeyiş patlatırdı Rosa. Sonra da kocasının işaretparmağına doladığı iple taşıdığı pizza kutularını sallayarak böbürlenişini taklit ederdi: "Önemli olan sayıları değil kaç para ettikleri."

Nardo'nun eğri bedeni sürekli karanlıklarda geziniyordu; ağaç dallarından pencere pervazlarına sığıyor, çınar yapraklarının arasından geçen elektrik tellerinde cambazlık yapıyor, oradan da bir balkona atlıyordu; sürekli hareket halinde, ürkek ve çekingendi. Onu bir şakaya alet etmek için müthiş duyarsız olmak gerekirdi. Aslında hüznü mü hüznü bir varlıktı.

Jonathan'ın kaçırılıp öldürülmesinin ardından Peyró çiftinin gece yürüdükleri yolların havası bile değişmişti. Önceden insanın gözüne masum gelen şeyler artık fenalıklara yol açacakmış gibi tehditkâr görünmeye başlamış-

tı. Kahkahalar bile meşum bir tınıya bürünmüştü. Delikanlının kaçırıldığı, yaşamının pamuk ipliğine bağlı olduğu günlerde iyice zıvanadan çıkan polis soruşturması da bu durumu körükler nitelikteydi. Olayın bilinir hale gelmesinin dikkatsizlikten kaynaklandığı, her gün kaçırılan bir sürü insanın pazarlığının olay medyaya yansımadan gerçekleştirildiği ve bundan kimsenin haberinin olmadığı söyleniyordu. Polisinse her şeyden haberdar olması ve atacağı adımları gizlilikle belirlemesi şarttı. Herkes soruşturmaya dahil edilebilirdi. Örneğin pizza dağıtıcılarının polisin burnunun dibinde taşıdıkları ince pizza kutularında “yaşam kanıtları”, yani suçlular tarafından katledilen masum insanların vücutlarından parçalar taşımadıkları nereden belliydi? Nardo da ufacık boyuyla inanılmaz bir vücut parçası, bir yaşam kanıtı sayılırdı. Daha olası bir ihtimal ise bodrum katı olan bir eve kapanarak kendilerini korkunç bir bekleyişe adayan fidyecilerin telefonla pizza sipariş etmeleri; neticede beslenmeleri lazımdı ve yemek pişirdiklerini hayal etmek güçtü. İşte bu yüzden dağıtıcılar polise bir ipucu sağlayabilir ve duydukları takip edilme hissinin bir histen öte olduğu ortaya çıkabilirdi.

Aldo ile Rosa ise korku ve kuşkunun hüküm sürdüğü bu ortamda, önceden keyifli ve dertsiz geçen gecelerinin değerini daha iyi anlıyorlardı; pizzalarla birlikte ellerine tutuşturulacak adres kâğıdını beklerken duydukları telaşın bile kâğıdı okuyup yola koyulunca geçiverdiği, o endişeden uzak, güzelim geceler. Sadece en yakındaki adreslere gönderilecekleri konusunda pizzacıyla daha işe başlarken anlaşmışlardı. Uzak mesafelerden motosikletler sorumluydu, ama onlar da asla semtin sınırlarını aşmazdı. Yine de gizliden gizliye, bir gün, yanlışlıkla ya da kasten, “uzaklara” gönderileceklerini hayal ederler, gözlerinin önünde tanımadıkları karanlık şehir

siluetleri, maceralar, keşifler canlanırdı... Zamanla bu “uzaklar” kavramı Directorio Caddesi’nin ötesindeki, kıvrık sokaklarıyla bir labirenti andıran, gür bir orman gibi ağaçlarla dolu ve bu saatlerde inle cinin top oynadığı “ucuz yuvacıklar” diye anılan semtte somutlaşmıştı.

Bu geceler, gelecekte “savaştan önceki geceler” diye hatırlanmalıydı. Yaşamın cilvesiydi bu; yaşamı meydana getirebilmek için ölüme ihtiyaç vardı. Ama korku ve belirsizliklerle dolu bu yaşamın daha heyecanlı olduğu da bir gerçektir. Çiftin önceki yaşamı sahiden de bir rüyayı andırıyordu. Rüyalar gibi acayıptı. Nasıl olmuştu da bu işe başlamışlardı? Yaşlı ve yaya halleriyle bu mopetli gençlerin arasında ne işleri vardı? Rüyada resmî bir davete çırılçıplak gittiğini görmeye benziyordu bu. Hâlâ aynı işe devam etmeleriye durumun gerçekdışılığını perçinliyordu.

Gerçekteyse pek bir değişimden bahsetmek mümkün değildi. Soygunlar ve adam kaçırmalar eskiden de vardı. Özellikle adam kaçırmalar pek kayda geçirilmezdi, çünkü fidyecilerin değişmez ilk şartı polisin araya sokulmamasıydı. Oysa anlatılanlara bakılırsa polis illa ki araya giriyor, ama gizli hareket ediyordu. Televizyona yansımayan vakalardı bunlar. İşte bütün fark buradaydı. Jonathan vakasının gazetecilerin kulağına nereden çalındığını kimse bilmiyordu. Aileden biri veya bir komşu tarafından sızdırıldığına şüphe yoktu. İlk duyulduğu andan itibaren önlenemez bir biçimde yayılmıştı. Kamunun yüreği Jonathan’ınkiyle birlikte atmaya başlamıştı. Bu haber her şeyin ana teması haline gelmiş, insanlar birlikte düşünüp birlikte acı çekerek olayın sonlanmasını beklemeye koyulmuşlardı. Olay asla sonlanmayacakmış, sonsuza dek sürecekmış gibi bir hava vardı, ama mevsimler misali geçici bir sonsuzluktan bu. Hayatta biraz olsun tecrübe edinmiş Aldo ile Rosa gibi vatandaşlar

bu haberin yerini göz açıp kapayana dek bir başkasının alacağını gayet iyi biliyorlardı.

Halkın bu hassas günlerde pes etmemesini sağlayan şeylerden biri de Jonathan'ın ailesinin oğullarını kurtarmak için giriştikleri canhıraş mücadele olmuştu. Herkes acılarını paylaşıyordu. Orta sınıf mensubu on beş yaşındaki bir çocuk, on beş sene boyunca durmaksızın gösterilmiş bir ilgiyi temsil ediyordu; kaybı kabul edilemez, değerli bir eserd. Herkes onları anlıyor, onları kendi ailesi gibi görüyordu. Sokaklar yaşlılarıyla dolup taşsa da kendisine adanan ömür ve sevgi Jonathan'ın telafisini imkânsız kılıyordu. Herkes kaderinin ne olacağını merak ediyordu. Asıl çelişkiyse ailenin evlerini kuşatan ve telefonlarını sürekli meşgul eden gazetecilik anlayışına karşı da mücadele etmek zorunda kalmasıydı. Fidyecilerle pazarlık etmek imkânsız hale gelmişti, gerilim ve dram katlanarak artıyordu, kimse televizyon başından ayrılmıyordu... Olay kısırdöngüye dönüşmüştü. Teşhis etmek için önce onu tanımak gerekiyordu, oysa bilgi gerçekleri çarpıtıyordu. Aslında ortada anlatılacak hiçbir şey yoktu, çünkü vakit kalmamıştı ve olayları eşzamanlı aktarmak anlamsızdı.

Aldo ile Rosa pizzacıda çalışmaya başlayıp mecburen yeni bir saat düzeni ve alışkanlıklar edinince televizyon izlemeyi bırakmışlardı. Başlarda temsili bir sanal dünyadan çıkıp gerçek dünyaya adım atmış gibi hissetmişlerdi. Meşum haber tarafından kesilene dek işlerinin en ütöpik yanı bu olmuştu. Televizyonun gerçekdışılığı şehri kollarına alan gecenin şiirselliğini paramparça etmişti. Tesadüf eseri olaydan beklediklerinden daha fazla etkilenmişlerdi. Jonathan'ın evi bütün kanalların araçları tarafından kuşatılınca semtin o bölümünde trafik günlerce aksamıştı, dolayısıyla oradan gelen siparişlere motosikletle gidilemiyordu; böylece bütün siparişler Peyró

çiftine kalıyordu. Her gece iki-üç kez göz kamaştıran asetilen lambalarıyla aydınlatılan bu baloncuğa girmek zorundaydılar. (Her an başka bir kanal canlı yayın için Flores'e bağlanıyordu.) Pizzacıdaki çalışanlar onları mekânın televizyonunda görüyor ve döndüklerinde onlara müjdeyi veriyorlardı. Kameralar kayıt yaptıkça onlar da habire televizyonda belirip kayboluyorlardı. Ülkenin her köşesindeki, bütün gün televizyon karşısında aylaklık eden insanların kendilerini çoktan fişleyip her gece ellerinde pizza kutularıyla sunucuların arkasından geçip duran bu ihtiyar çiftin gizemini merak edebileceğini düşünmeye başladılar. Ayrıca insanın haberlere konu olmasa da haberlere çıkabileceğini kanıtlamışlardı. Belki de bir tür inkâr mekanizmasıydı bu.

Olayın acı bir biçimde sonlanmasının ardından kuşatma kaldırılmış, semt normal haline dönmüştü, ama bir şeyler ebediyen değişmişti. Nardo da ilk kez bu dönemde ortaya çıkmış ve her şeyi etkisi altına alan değişimin somut simgelerinden biri haline gelmişti. Çirkin bedeni, papağanımsı sesi ve soğuk şakaları gezinmeye geldiği bu dünyanın acı veren hüznüyle uyum içindeydi.

Mutantlar ne kadar şirin olsalar da bir türün sonunun geldiğine işaret ederler. Bir neslin tükeneneceğinin çanları çalmaya başlamıştır. Her tür, er ya da geç tükenektir. Aldo ile Rosa'nın yürürkenki sohbetleri de bu yöne kaymaktaydı; cümleleri havada kalıyor, tamamlayınca bile hiçbir anlamı olmayan bir yapbozun parçaları gibi birbirinden alakasız konulara atlıyorlardı. Doğabilimciler kuşların, böceklerin, kaktüslerin soyunun tükenmesinde çevredeki küçük değişikliklerin dahi etkisi olduğunu söylerler. Jonathan'ın öldürülmesi de aynı sebepten olamaz mıydı? Suçluları bulmak öyle zordu ki... Suçların cezasız kalması tedavüle giren yeni bir para gibi yaygın hale gelmişti. Aldo ile Rosa evlere götürdükleri-

nin pizza olmadığını düşünmeye başlamışlardı; kutularda her şeyin yok olacağını haber veren, ama kimsenin anlamadığı bir mesaj vardı.

Tanıdıkları gençler arasında Jonathan'ın kaçırılmasından en çok Walter etkilenmişe benziyordu. Tamamen altüst olmuş, adeta bambaşka birine dönüşmüştü, ama bunun olayın kendisinden mi, yoksa medyanın olayı ele alışından mı kaynaklandığı pek belli değildi. Kurbanın yaşlılarının olayı fazla ciddiye almadığı seziliyordu. Elllerinde değildi. Halihazırda tepki kabiliyetlerinin sınırlarını zorluyorlardı. Jonathan'ı tanımlarına ve onun yerinde kendilerinin olabileceğini bilmelerine rağmen beylik başsağlığı dileklerinden şaşmıyor, televizyonda duydukları basmakalıp lafları tekrarlıyorlardı. Gerçekliğin anlaşılabilirlik için illa ki televizyon vasıtasıyla aktarılması gerekiyordu ve bu "nirengi" dallanıp budaklanarak kalıcı hale geliyor, işlevini yitirdikten sonra bile ortadan kaybolmuyordu.

Walter ise bu duruma tezat oluşturunuyordu, zira olanları bir tek kendisi ciddiye alıyor, gerçeklerle doğrudan yüzleşmeye çekinmiyordu. Aldo ise polisten korkmanın daha sağlıklı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Suçlularla polisin birbirine paralel iki farklı gerçekliğe ait olduklarını varsaymak gerekiyordu. Nirengiyi ortaya çıkarsa olayın televizyondaki yansıtılış şekliydi. Polis adeta, "hayatı kaybetmek ya da kaybedişi televizyonda izle-

mek" ikilemine üçüncü bir alternatif olarak ortaya çıkıyordu.

Peki bu masum gençler polisten neden korkuyorlardı? Yaygın ve genel bir korkuydu bu. Biraz düşününce Aldo da bu korkuyu hissedebiliyordu. Soruşturma çemberi kendilerine yaklaştığında ortaya çıkardı bu korku; ama hemen hiç yaklaşmamıştı, çünkü hem soruşturmayı genişletmek verimi azaltıyordu hem de soruşturma çemberlerinin ait oldukları yer bambaşka bir gerçekliğe aitti. Ama polisler bir yaklaştı mı insanı kımıldamaktan bile korkar hale getirirlerdi. Tehditler savurur, her şeyi didik didik edeceklerini söylerlerdi. Polis tarafından sorgulandığını düşünmek bile tüyler ürperticiydi... Onlara ne denir, ne cevap verilirdi ki?

Pek belli olmasa da, Walter'ın endişeye kapılmasının somut bir sebebi vardı: Jonathan'ın kaskı onda kalmıştı, onunkiyse Jonathan'da. Günler sonra, soruşturma bütün hızıyla devam ederken bunu arkadaşlarına itiraf ettiğinde ortalık birbirine girdi. Hepsi kaskı görmek ve ona dokunmak istiyordu. Ama değiş tokuşun nasıl gerçekleştiğini açıklamaya çalışınca herkesin kafası karıştı, Walter da durumu daha anlaşılır kılmaya çalışmadı, hatta tam tersini yaptı. Sonuçta sırlarını açık etmemeye uğraşıyordu ve içinde bulunduğu kafa karışıklığı dolayısıyla istese de durumu açıklayamazdı. Jonathan'ın kaçırıldığı sırada Pizza Show'da çalıştığını zanneden kimilerine göre hata apaçık ortadaydı; o gece Aldo'nun hevesi yüzünden kaskların değiş tokuş edildiğini herkes hatırlıyordu. Oysa bu doğru değildi, Jonathan orada çalışmıyordu. Aslında gizlice bir nirengi meydana gelmişti, çünkü Walter durumu fırsat bilip kendi kaskını Freddo'da çalışan Diego'nunkiyle değiştirmek istemişti. O gece nasılsa herkes başkasının kaskını kullanacağı için kendinin de başkasınınkini takması hiç dikkat çekmeyecekti; ayrıca GPS

aleti taktığı kendi kaskının Diego'nun eline geçmesini sağlayacaktı. Böylece onu bilgisayarından takip edebilecek, nerede yaşadığını ve kim olduğunu öğrenebilecekti. Diego'nun aslında erkek kılığında gezen güzeller güzeli bir kız olduğuna şüphesi kalmamıştı. Planına Jonathan'ı dahil etmesinin nedeni, Diego'nun sadece ona güvenmesiydi. Walter o gece Jonathan'ı arayıp bulmuş ve kaskını onunkiyle değiştirmişti; Jonathan da Diego'yu görünce Walter'ın kaskını onunkiyle değiştokuş edecekti... Ama buna fırsat bulamadan kaçırılmıştı. O amansız gecede Jonathan'ı en son gören kişi Walter olsa gerekti.

Neticede GPS takılı kask Jonathan'ın başında kalmıştı ve Walter gidip bunu polise anlatsaydı belki de Jonathan'ı bulabilirdi. Ama polise giderse olayın geri kalanını ve kendisiyle alakasını da anlatması gerekecekti ve bunu yapamazdı. En azından doğrudan yapamazdı. Elinde değildi, ölüm kalım meselesi olmasına rağmen harekete geçemiyordu. Bunda utanmasının olduğu kadar konuyu nasıl anlatacağını bilememesinin de payı vardı. Cinsiyetleri birbirine karıştırmak gibi çocukça ve anlatılması güç bir konuyu nasıl açabilirdi? Polis doğası gereği böyle konuları anlamaktan uzaktı. Hayır. Ölmeyi tercih ediyordu. Daha doğrusu, Jonathan'ın ölmesini tercih ediyordu, böylece kendisi hayatının sonuna kadar vicdanında bu lekeyle yaşamak zorunda kalacaktı. Polisin araya girmesinin her şeyi tehlikeye atacağına kendini elinden geldiğince inandırdı. O sırada Jonathan'ın ailesinin fidye parasını denkleştirip onu kurtarmaları bekleniyordu. Walter da yüreği ağzında bekleyişe katıldı.

İçinde fırtınalar kopuyordu. Dışarıyaysa arkadaşının tehlikede olduğundan duyduğu anlaşılır endişeyi yansıtıyor ve diğer gençlerden birazcık daha hassas görünüyordu. Bariz biçimde kaygılıydı. Ne de olsa herkes tanık sayılıyordu ve bu kolay bir durum değildi. Neyi bilmele-

ri, neyi bilmemeleri gerekiyordu? Nasıl bildikleri de önemliydi tabii. Filmlerde bu işler ne kolaydı, oradakilerin elinde senaryo vardı tabii. Gerçekteyse insanın bildikleriyle bilmedikleri birbirine karışır, neyin önemli neyin önemsiz olduğunu kestirmek imkânsızlaşırdı.

En çok zorlananların başında “her şeyi unutanlar” vardı. Polis bu mazerete hiç inanmazdı; aslında buna kendileri bile inanmaz, ama ısrarla her şeyi unuttuklarını söyleyip dururlardı. “Gözüne bütün gece uyku girmeyenlere” benzerlerdi, genelde söylediklerini yalanlayacak birileri ortaya çıkmasa da eninde sonunda biri gelip horul horul uyuduklarını kanıtlardı.

Aslında kimse o gece neler olduğunu unutmamıştı. Unutmak öyle imkânsızdı ki unutanlar milyonda bir görülen nadir bir hastalıktan mustarip olmalıydı. Esas zorlanılan kısım, olayların meydana geliş sırasının hatırlanmasıydı. Ancak “unutma” sözcüğünün bu duruma uygunluğu tartışılırdı.

Aldo ile Rosa şimdilik tek temsilcisi oldukları kendi yöntemlerinin (yaya pizza dağıtımı) gelecekte evlere yemek servisi sektörünün tamamına yayılıp yayılmayacağını merak ederlerdi. Evlere servis denince akla ilk mopetler gelse de bu özdeşleşme geçici ve tesadüfi olabilirdi; belki de motorlar sanılanın aksine mesleğin temelini oluşturmuyordu. Kendileri de bunun iddiasız bir örneğiydiler.

Henüz hiçbir motosiklet üreticisinin evlere servise özel bir model piyasaya sürmemiş olması manidardı. Endüstrinin kararlarına dikkat etmek gerekirdi, çünkü geleceğe hükmedecek projeler hep onların elindeydi. Büyük olasılıkla yakında mopetler ekonomik olmadıkları söylenerek kullanımdan kalkacaktı. Evlere yemek servisi yapan işletmelerin mantar gibi çoğalmasıyla birlikte servis alanları giderek daralıyor, sadece çevresindeki yürüyerek ulaşılabilir küçücük bir alana dağıtım yapan mekânlar ortaya çıkıyordu.

Motosiklet gürültülü bir aletti, gece belli bir saatten sonra sahiden de kafa şişiriyordu. Üstelik ortalığı ayağa kaldırıyordu. Geldiklerini komşulardan saklamanın yolu yoktu: “Yandaki hıyar yine pizza sipariş etmiş! İnsan evladına böyle berbat yemekleri nasıl yedirir, zehir res-

men!" Gecenin sessizliğini darmaduman eden motor gürültüsü, karnı zil çalarak sipariş bekleyen hassas kulaklaraysa müzik gibi gelirdi.

Peyró çiftiyse çıt çıkarmadan, en beklenmedik anda belirip insanı şaşırtırdı.

Aldo'ya göre sevginin pek yakında dünyaya hükmetmesinin önünde son bir engel kalmıştı ve bu engeli aşmanın hiçbir yolu yoktu. Diğer bütün engeller aşılmıştı. Tarihin iyilik edeceği tutmuştu; öyle ya da böyle, yanlış nedenlerle, züppelikler, gelip geçen modalar ve tesadüfler sayesinde, insanları birbirinden ayıran bariyerler birer birer devrilmiş, evvelden tutku ve tercihlerin olgunlaşmasını önleyen kısıtlamalar ortadan kalkmıştı; daha on küsur sene önce baş tacı edilen terbiye kuralları ve batıl inançlar şimdilerde tarihe karışmıştı. En azından Aldo böyle düşünüyordu. Suçun, şiddetin ve eşitsizliğin başını alıp gitmesi onu telaşlandırmıyordu; hepsi yaşamın bir parçasıydı ve sevgi onlarsız bir işe yaramazdı. Aldo sevgi denen şeyi kafasında fazla büyütmezdi. Tam tersi, gaddarlık, hatta gerekirse dehşet her an kendini göstermeliydi ki sevgi uğrunda savaşılmaya değer bir amaç haline gelsin.

Ancak sevginin önünde son bir engel vardı; muazzam boyutlarda bir engel. Ne denmeliydi ona? Bencillik mi? Hayır, doğru sözcük bencillik değildi. Bezginlik mi? Alışkanlık mı? Hiçbir isim uymuyordu. Sevginin zaferlerinde pay sahibi olan kavramların isimleri ona verilemezdi. Ama isimsiz oluşu taşıdığı tehlikeyi azaltmıyor,

tam tersi artırıyordu. Kimliğin inkârı tehlikenin ta kendisiydi. Hiç kimse, bir anlığına bile, kimliğini reddetmek istemezdi. Kimsenin aklına bile gelmezdi bu. Herkes kendi kişiliğine, hatıralarına, görüşlerine mahkûmdu, gören de bunların bir değeri var sanacaktı! Hoşlarına gitmeyen bir şey olduğunda organik beslenmeye ve ilaç kullanmaya başlardı. Zira vücutları konusunda hiç katı değillerdi, tam tersi, iyi bir teklif geldiği takdirde vücutlarında hemen değişiklik yapmaya hazırdılar.

Aldo'nun vücuda verdiği önem de bundan ileri geliyordu. İnsanlık denen can pazarında ortaya konabilecek tek şey vücuttu. Dönüşümlerin gücü ancak vücut sayesinde fark edilebilirdi. Dönüşümlerin lokomotifî güzellik ve güzellik arzusuydu.

Güzellikle gençlik bir araya gelince ortaya tek bir sonuç çıkardı: gençlik. Bu iddiayı reddedenlerse yaşlı zihinlere sahip genç bedenlere dönüşürdü.

İkisini, yani Rosita ile kendisini gençlerin dünyasına yaklaştırsa gecenin ve sokakların çekim gücüydü. Güzellik onları tutku ve korku girdaplarına sürüklemişti. Şimdiyse engel bütün kudretiyle ortaya çıkıyordu. Aldo o güne kadar görülmemiş bir samimiyetle kendine sordu: Kimliğini inkâr etmesi en başından, yani yaya olarak evlere servis yapmak gibi tuhaf bir işe başladığından beri şüphe çekmiyor muydu? Bu delikanlıların ötekilerden tek farkları yakışıklı olmaları değildi; aynı zamanda çalışıyorlardı, kimseye bağımlı değillerdi, hayatta büyük yol kat etmişlerdi... Birbirlerinin zekâsını, bilgisini ya da yeteneğini kıskanmıyor, en fazla kendilerine ihtiyaç duyulmasını veya ilgi gösterilmesini istiyorlardı... Bu sayede engelin kaskatı duvarında bir çatlak açılabilirdi. Bedenle ruhu birbirine bağlayan unsur gençlerin zarafetinde saklıydı.

Rosa adamı dinledikçe yüreğinin sıkıştığını hissetti. Aldo adeta ondan uzaklaşmış, kimsenin ulaşamayacağı

başka bir yörüngeye girmişti. Dönüşüm; dönüşümün hayali ve arzusu onları bir araya getirmişti, ama Aldo artık dönüşümün sınırına dayanmıştı, büyük bir tur atıp her şeyin durgunlaştığı karanlık bir bölgeye girmişti sanki.

Rosa içini kaplayan huzursuzluk dalgası dinince daha sakin düşünebildi ve Aldo'nun tehlikeli hale gelmeye başladığını fark etti. Oracıkta aklına gelmiş bir şey değildi bu; Jonathan kaçırıldığından beri kafasında dönüp duruyordu. Adamın her söylediği söz Rosa'nın kararından daha da emin olmasını sağlamıştı: Aldo'dan kurtulmak zorundaydı. Yani onu öldürmeliydi. Tek çözüm buydu.

Nardo bir türlü peşlerini bırakmıyordu; en beklenmedik anlarda hortlak gibi gölgelerin arasından çıkıyor ve aniden saçma sapan konularda gevezeliğe başlıyordu. Hiçbir anlam taşımayan şeyler söylemek konusunda müthiş bir yeteneğe sahipti, ama söylediklerini kendisi anlıyor olmalıydı. Aldo pizzacıdaki gençlere bu tuhaf yaratıktan hiç bahsetmemişti, neden bahsetmediğini kendisi de bilmiyordu, belki de utandığı, daha doğrusu tedbirli davranmak istediği içindi. Yine de onu tanıdıklarını biliyordu, çünkü mopetle geçerken ona selam veriyorlardı; aslında selam sayılmazdı; küfrü basıp gaz-larlardı. Nardo, Peyró çiftine eşlik etmeyi yeğliyordu, ama bu elbette motosikletli gençlerin hızına yetişemesinden ileri geliyor olabilirdi.

Aldo'nun pizzacının kaldırımındaki muhabbetlerde bu konuyu açmamasının diğer bir sebebiyse küçük yaratığı henüz Rosa'ya tarif etmemiş olmasıydı; kadın onun insan olduğunu zannediordu herhalde. Başta kadını iş-killendirmemek için söylememişti, ayrıca yaratığın yeniden ortaya çıkmayacağını zannetmişti. Sonralarıysa söylemeye fırsat bulamamıştı. Kadının bunu başkasından duymasını istemiyordu. Onu kandırmanın imkânsız değilse de gayet zor olduğunu biliyordu. Her kör gibi Rosa

da bildiklerini pek belli etmezdi. Neyi bilip neyi bilmediğini söylemek zordu. Mesela Nardo'nun boyunun bir metre olduğunu biliyordu, çünkü yaratığın sesi o hizada geliyordu. Ağzı değil gagası olduğunu da biliyor muydu acaba? Nardo'nun telaffuzu biraz bozuktu, ama çok da fark edilmiyordu. Bütün konuşan kuşlarda olduğu gibi sesi başının derinlerinde bir yerlerden ya da gagasının ardındaki bir çift dudaktan çıkıyor gibiydi. Tabii bu tarifler yaratığı hem görüp hem de duyunca yapıldığından sadece duyunca nasıl bir etki bırakacağını kestirmek zordu. Aldo sessiz kaldıkça içindeki suçluluk duygusu da artıyor, suçluluk hissettikçe de konuya değinmekten kaçınıyordu; lafı açan olursa, yalanını örtmek istercesine, "O yaratık tam bir canavar!" demekle yetiniyordu, gerçekler gün ışığına çıktığı takdirdeyse unutmuş numarası yapacaktı: "Nasıl olur? Nardo'nun papağanla yarasa karışımı bir yaratık olduğunu sana söylememiş miydim? Nasıl da unutmuşum!" Ama bu ânın asla gelmeyeceğine güveni tamdı: Nardo'nun gelip geçici olduğu belliydi. Aldo, "Böyle şeyler gelip geçicidir," derdi kendi kendine.

Ne de olsa onu görenler gözlerine, görmeyenler ise sahiden var olduğuna inanamazlardı.

Nardo, Jonathan'ın kaçırılmasından hemen sonra ortaya çıkmış ve Aldo'nun gözünde, olayın yarattığı bütün belirsizlik, kuşku ve korkularla özdeşleşmiş, bu duyguların adeta ete kemiğe bürünmüş hali gibi belirivermişti. İşlenen bir suçun ardından böyle anlaşılmaz, esrarlı ve müphem bir varlığın vücuda gelmesi ona gayet doğal geliyordu (hep böyle olmaz mıydı zaten?).

Peki Rosa ne düşünüyordu? Ne biliyordu? Aldo bu sorudan kaytarmak için hiç konuşmadığı kadar konuşuyor, saçma sapan fikirlerle hem Rosa'nın hem de kendi dikkatini başka yöne çekmek istiyordu. Ve böylece, farkında olmaksızın, kendi kuyusunu kazıyordu.

Polis, soruşturmanın kapsamını gittikçe artırıyor, soruşturma bitmek bilmiyordu. Kaçınılmaların birçok aşaması vardı; en heyecanlısı, fidyenin ödenip rehinenin serbest bırakılmasının beklendiği ilk aşamaydı; tabii parayı vermek de garanti değildi, çünkü onu fidyeye rağmen öldürebilirler, hatta en başında öldürmüş bile olabilirlerdi; her şey fidyecilerin, kulağa çelişkili gelse de, “sözünün eri” olup olmadıklarına bağlıydı. Krizin yol açtığı suç dalgasının göbeğindeki bu son birkaç adam kaçırımların sonucunda bir sorun ortaya çıkmıştı: Suç dünyasının artık eskisi gibi onurlu davranmadığı söyleniyordu. Elbette bu her suçlunun kişiliğine ve niyetine bağlı bir şeydi; kurallara uymak istemiyorsa uymazdı, kimse kimseyi zorlayamazdı. Elden tek gelen onlara, “altın yumurtlayan tavuğu kestiklerini” söylemekti (ama böyle söyleyince biraz tuhaf kaçıyor), zira fidyecilik güvene dayalı bir işti.

Birinci aşamada polisin harekete geçmediği varsayılırdı. Fidyecilerin ilk şartı olaydan kimsenin haberdar edilmemesiydi. Elbette daha fazlasını isteyemeyecekleri belliydi, yoksa polisle uğraşmaları gerekecekti, ne de olsa vergi memuru ödemenin nereye yapıldığını sorunca aile polise gidip ihbarda bulunmak zorunda kalacaktı. Böyle-

ce soruşturma geriye dönüp olanları başından itibaren araştırarak vakayı çözecekti.

Jonathan'ın kaçırılmasıysa bildik vakalardan farklıydı. Rehin tutulduğu süre boyunca hem ailesi hem de ülkenin tamamı nefesini tutarak beklemişti. Kimliği asla öğrenilemeyen bir ispiyoncunun bilgi sızdırmasının sonucunda polisin olaydan haberdar olduğu anlaşılmıştı. Haber doğrudan manşetlere taşınmış ve canlı yayınlar başlamıştı. Zamana karşı yarışıldığı için saniyeler insana her şeyin gerçek olduğunu hatırlatırcasına gümbürdeyerek akıyordu.

Ancak haberler illa ki geçip giderler. Yerlerine yeni haberler gelir. Kamuoyu doğası gereği bunun başka bir haber olduğunu zannetmişti, oysa öyle değildi... Ve bu aykırılık haberi daha da korkunç kılıyor, onu bir yaşayan ölüye dönüştürüyordu. Olayın kendisi de haberden aşağı kalmamak istercesine korkunç ve iğrençti; bulunan cesedin üstündeki acımasız kesikler başlı başına haber olmuştu.

Medyaya göre polis onu kurtarmayı başaramamıştı. Gazeteler bu konuda yeri göğü inlettiler. En çağdaş teknik imkânlarla donatılan bu kurumun masraflarını karşılayan vatandaşlar haklı olarak sonuç bekliyorlardı. Oysa polisin de eli kolu bağlıydı; araya girerse olay ölümle sonlanabilirdi. Belki de gerçekten öyle olmuştu; neticede zavallı çocukcağızı böylesine acımasızca öldürmelerinin bir sebebi olmalıydı. Harekete geçmeseler, karşılarında kanuna uymayan şerefiz suçluların olduğu söylenerek kınanacaklardı; harekete geçseler, her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırıp yine kötü sona engel olamayacaklardı. Öyle ya da böyle, ceset ortaya çıkınca makinenin çarkları işlemeye başladı. Artık amaçları rehineyi korumak ya da kurtarmak değildi; amaçları intikamdı.

Böylece polis daha fazla açıklama yapmamaya karar

verdi. Medyayla bağıını tamamen kopardı ve gazetecilerin olanlar hakkında tahmin yürütmekten başka çaresi kalmadı. Derken araya bir başsavcı girdi; onun da emrinde kendi adamları ve uzmanları vardı, üstelik hem gizlice hem de polisten bağıımsız hareket ediyordu. Üç tarafın, yani medyanın, polisin ve Başsavcı'nın arasında soğuk rüzgârlar esiyordu.

Jonathan, Pizza Show'da mı çalışıyordu? Bu konuda farklı görüşler mevcuttu; kimse tam hatırlayamıyordu. Gençlerin çoğu semtteki hemen her işletmede çalışmıştı ve yaptıkları iş birbirine öyle benziyordu ki tarihleri, yüzleri ve isimleri karıştırır olmuşlardı. Kimileri Jonathan'ı tanıdığına bile emin değildi. Hatta gençlerden biri onu arkadaşı sanmış ve birlikte bir sürü anılarını anlatıp ardından gözyaşı dökmüş, sonra da sokakta bahsettiği kişiyi görünce Jonathan'ı başka bir dağıtıcıyla karıştırdığını anlamıştı. Böyle hortlama haberler sıklıkla duyuluyordu.

Pizzacıda da polisin geleceği öngörülerek hazırlıklar yapıldı. İşletmeci bütün dağıtım elemanlarını topladı ve kısa bir konuşma yaparak üstlerine başlarına çekidüzen vermelerini ve yanlarında kimlik getirmelerini tembihledi. Korkacak bir şey yoktu; hepsi ailelerine yardım etmek ve harçlıklarını çıkarmak için alınteri döküyorlardı. Ama boşuna beklediler, çünkü polisler gelmedi. Görünüşe bakılırsa hiçbir yere gitmemişlerdi; söylendiği gibi çalışmalarını gizlilik içinde yürütüyorlardı herhalde. Belki de kasten böyle yapmışlardı; hiçbir yere gitmeyerek aslında insanlara her yere sızdıkları, her şeyi duyup izledikleri hissini veriyorlardı.

Neticede her yerde olabilmenin en kolay yolu hiç-

bir yerde olmamaktır, çünkü iki durumun da mutlak değeri eşittir. İlkel topluluklarda kutsal nitelikler atfedilen mutlak değer, uygar toplumlarda gerçekliğin hem özü hem de en azılı düşmanı olan “soyuta” dönüşmüştür. İyi de gerçekliğin düşmanı var mıdır? Bükemediğin eli öpeceksin sözünü anlamlı kılan gerçekliğin ta kendisi değil midir? Kimse gerçeklikle mücadele edemez, çünkü kendi kendiyi mücadele etmiş olur. Yine de bu soyutlanma, ayrıntıların en büyük silahı olan belirginlikleri azaltır, gerçeklik tepki verdiğindeyse onları yine silahlandırarak rolleri değiştirir.

Polis, somut delillere yoğunlaşması ve ayrıntıları henüz sağlamken bir araya getirebilecek varsayımsal taslaklardan yardım alması sayesinde, bu mekanizmanın toplumsal modelini oluşturur. Polisten sonuçtan başka pek bir şey beklenmez. Ama beklenenin eylemlerin mi yoksa düşüncelerin mi sonucu olduğu söylenemez.

Aslında birbirleriyle çelişki içindedirler; birinden biri olmalıdır, çünkü eylem düşünmeksizin ortaya atılıp yaratmaktır; akıl ise, bilindiği üzere, eylemi kısıtlar. “Her şeyi anlayan insan her şeyi affeder.” Doğrudur da. Ama affetmek polisten beklenmemelidir; affetmek topluma özgüdür ve polisle uyumlu değildir. Polisin bu mantık çerçevesinde yapması gereken, hiçbir şey anlamamaktır.

Polisin gücü her şeye yeter, kadiri mutlaklıktır. Her an, her yeredir ve her şeyi yapmaya yetkisi vardır. Tıpkı lisan gibi her yerde mevcuttur. Ama gücü yalnızca suçluların karşısında geçerlidir, onlara da ancak suçu işledikten sonra müdahale edebilir. Dolayısıyla yaşamın sayısız ayrıntısı anlam kazanır; suçlunun bitmek bilmez bir saniye boyunca gözü açılır. Aslında polislik yapması gerektiğini düşünür.

Zamanı durdurabilmek kadiri mutlaklığın doğasında vardır; oysa her eylem zaman gerektirir. Suçların ha-

bere dönüşmesi bu çelişkiyle uyumludur, çünkü kamuoyunun gözünde, haberlerde görünen her vakanın soruşturması da devam etmektedir; halbuki gerçeklerden bağımsız, psikolojik nedenlerden dolayı her haberin ardından başka bir haber gelmektedir. Adaletin yerini bulması zaman aldığından saniyeleri uzatmayı bilmek gerekir.

Peki Arjantin polisi nasıl hareket ediyordu? Basitçe belirtmek gerekirse; geçici ve kısmen mekânsal bir çerçeve belirliyor ve bu çerçevenin içini, uzak bile görünse, olayla ilişkili önüne çıkan her türlü şeyle dolduruyordu (ya da hiçbir ilişkisi olmayan şeylerle; asıl önemli olan çerçeveye sığmasıydı). Amaç sonradan bir seçim veya eleme yapıp her şeyi bir tür olay örgüsüne oturtmaktı. Ancak bu aşamaya gelindiği asla görülmemiştir; bunun hem bütün personelin başka bir vakayla meşgul olması gibi pratik sebepleri vardı hem de çerçeve bilgilerle dolup taşıdığından düşünmeye fırsat kalmıyor, ulaşılmak istenen noktaya asla ulaşamıyordu, zira bu ânın görevi ufukta ümitlerle dolu bir gelecek vaat etmektir (bu an yoksa gelecek de yok demektir ve gelecek yoksa ümit de yoktu).

Bu karmaşık veri birikimini gözden geçiren bir polis memuru kalkıp, "İyi de evrenin değişmez ve kayıtsız azametinin karşısında bu dünyevi şeylerin, bu değersiz rastlantıların ne önemi var," diyebilirdi. Polisler işlerinin büyük kısmını geceleri gerçekleştirdiği ve geceleri her şey önemini kaybettiği için bu mantık kolayca kabul görürdü. Elbette bu polisin yerine getirmek için maaş aldığı görevini hakkıyla yapmaması, mantığının haksız olduğu anlamına gelmezdi. "İşin sırrı büyük düşünmekte, olaylara geniş açıdan bakmakta yatıyor," diye bir iddiada bulunabilirdi. Ancak verilerle dolup taşan, hiçbir düzeni ve derinliği bulunmayan çerçeve, polisin başının üstünde tehditkâr bir biçimde asılı kalacaktı.

Ülkenin içinde bulunduğu krizle beraber polis akademileri de tam gaz faaliyete geçmiş, kayıtlarda patlama yaşanmış, gençler başvurabilmek için kuyruğa girmişlerdi. Sağlam ve istikrarlı bir işti ve karın tokluğuna çalışılsa da günün koşullarında bundan iyisi can sağlığıydı. İşsizlik ve çaresizlikten suç işleme korkusu, normalde işçi veya memurluk yapacak binlerce gencin polis üniformasını tercih etmesine yol açmıştı. Aynı şey rahibeler için de geçerliydi. Polis Akademisi'yle taban tabana zıt olmasına rağmen manastır da insana kalacak yer, yemek, çekici bir istikrar ve toplum denen mekanizmada bir mevki sunuyordu. Böylelikle ilahi zorunlulukları ortadan kaldıran rahibelerin Tanrı'ya inanma yükümlülüğü de kalmıyordu, tıpkı polislerin "Kanun"a uymaya gerek duymaması gibi. Aynı kriz, hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde, bu gençler ordusunun karşısına devasa ve korkunç bir hayalet dikiyordu ve "Kötülük" araya girince her şeyin nasıl (bir daha çözülmeyecek şekilde) karışacağı belliydi.

Şimdiyse yargı sisteminin işleyişi nasılmış ve yargı, soruşturmada bütün oklar aynı kişiyi işaret etmesine rağmen, polisi nasıl emir eri gibi keyfince kullanabiliyor-muş hep birlikte görelim.

Başsavcı'nın adı Zenón Mamaní Mamaní'ydi (anne babası, kuzendi). Ellisine, merdiven dayamış, evli bir adamdı ve bir oğlu vardı. Jonathan'ın cesedinin bulunduğu gece oğlunun başına gelen bir kazadan dolayı uyanıktı... Şans bazen tuhaf oyunlar oynar. Savcılıklardaki nöbet sırasına göre kaçırılma olayı resmileşir resmileşmez kendi yetki alanına girecekti; kurban fidyecilerin elinde bulunduğu sürece polise ihbar yapılmadığından yargının da eli kolu bağlı kalmıştı. Ancak olay kamuoyuna yansır yansmaz Başsavcı konuyla ilgili davayı açacaktı. Koşulların belirsizliği zaman konusunda bir miktar hoşgörü sağlasa da tam da bu belirsizlikten ötürü zamanı iyi seçmek gerekiyordu. O akşam son anda Mamaní Mamaní konuyu ciddiye alma vaktinin geldiğine karar vermiş ve asistanlarının hazırladığı hayli hacimli dosyayı evine götürmüştü.

Daha sonra olacakları anlayabilmek için bu noktada araya girip Başsavcı'nın ev düzeninden bahsetmek gerekiyor. Orta yaşlı bir adam olsa da yükseldiği mevkiye gö-

re genç sayılırdı; çarpıcı yetenekleri ve işine yaramak şöyle dursun, daima işini zorlaştıran çalışkanlığı sayesinde yargı hiyerarşisinde hızla yükselmişti. Çevresindeki, bulundukları konumlara bürokratik düzende şanslarının yaver gitmesi ya da yalan dolanla yükselen tiplere bakıldığında eşine az rastlanır türden bir savcı olduğu anlaşıyordu. Kaç zamandır işleri gerektiği gibi yapan bir tek kendisinin olduğunu düşünüyordu. Tek başına üstlenmek için müthiş ağır bir işti. Önemli davaların bitiminde öyle tükeniyordu ki aklını kaçırmanın eşiğine geliyordu. Gerçek hayatta işler asla bitmediği için de bu ruh hali ikinci doğası haline gelmeye başlamıştı.

Kaçırılan Floresli gencin davasına ilgi duymuş olsa da (kendisi de aynı semtte yaşadığından ilgisi biraz daha artmıştı) önündeki işin önemini ancak dosyayı ciddi gözle inceleyince anlamıştı. İşini asla şansa bırakmayı sevmediğinden olanlar hakkında olabildiğince çabuk bilgi edinmek ve yakın olduğundan şüphelendiği yargı süreci başlayınca kararını çabucak verebilmek istiyordu. Evinin üst katındaki çalışma odasına kapanıp işe koyulana kadar ortalığı birbirine katardı; ne büyük bir haksızlıktı, çalışanları cezalandırıp tembelleri ödüllendiren bir sistem ev kurallarını çiğneyerek onu çalışmaya zorluyordu. Üstelik bu sefer hali her zamankinden de beterd, çünkü evinde henüz o akşam gelen bir konuk ağırliyordu.

Konuğu Bolivyalı önemli bir yazardı (Zenón Mamani Mamani'ye göreyse Bolivyalı yazarların en önemlisiydi); adı Ricardo Mamani González'ti (akrabası değildi, öyleyse de epey uzaktandı). Ziyareti ta bir yıl önceden planlanmıştı ve gerek ev sahibi gerekse sahibesi onu ağırlama hazırlıklarına aylar öncesinden başlamış, konukları rahat etsin diye özene bezene her ayrıntının üstünde durmuşlardı. En dikkat ettikleri ayrıntılardan biri de konuğa ayıracakları vaktin miktarı olmuştu; ona

şehrin güzelliklerini, belli başlı yerlerini, lokantalarını, tango salonlarını ve nehirle pampanın doğal güzelliklerini göstereceklerdi.

Başsavcı konuğunu havaalanında karşılayıp eve götürmüş, üçü birlikte hava kararana kadar sohbet etmiş, bahçede birer aperitif içmiş, ardından da erkenden akşam yemeklerini yemişlerdi. Başsavcı'nın içi rahat sayılırdı. Dosyayı incelemeyi yemekten sonraya bırakıyordu, çünkü yolculuk yorgunu konuğunun dinlenmek üzere odasına çekileceğine güveniyordu ve haklı da çıktı. Ertesi gün, yani pazar günü, birkaç yeri gezeceklerdi, akşama da entelektüel bir komşuları yeni gelen konuk için bir yemek düzenleyecekti.

Dosyayı okuması, beklediğinden daha uzun sürdü. Gece yarısına kadar dosyadan kafasını bile kaldıramadı, ondan bir saat sonraysa, yorgunluk ve uykudan ölmek üzereyken, dosyayı elinden bıraktı ve kendisini aşırı derecede hassas bir davanın beklediği gerçeği omuzlarına bir yük gibi bindi; hem dostuna ayırmayı planladığı vaktin tamamını hem de şimdiden tükenmiş hissettiği enerjisini bu işe ayırması gerekecekti. Perişan halde yatmaya gitti.

Karısı onu gayet iyi tanıdığından içini rahatlatacak bir şeyler söylemeye çalıştı, ama söyleyecek şey bulamadı. Sorunun asıl kaynağı adamın işini iyi yapmasıydı, bu yüzden üzerindeki sorumluluklar, beklentiler ve dertler de arttıkça artıyordu.

"İşini en başından beri kötü yapsaydın kimse senden bir şey beklemezdi."

"Ama bulunduğum konuma da yükselemezdim."

"Bal gibi de yükselirdin."

"Hayır. Ben işimin kalitesi sayesinde yükseldim, çoğu meslektaşım gibi siyasi manevralarla değil. Nasılsa kimse onlardan bir şey beklemediğinden istedikleri kadar kötü iş çıkarabilirler..."

“Çelişki diye buna derim ben!”

Adam ve kadın karanlığın içinde uyuyamadan konudan konuya atlıyor ve sonunda bıkkınlıkla asıl karamsar sohbetlerine dönüyorlardı.

“Ricardo’yu ne yapacağız? Beni böyle meşgul görünce rahatsızlık verdiğini zannedecek.”

“Ben pek öyle düşünmüyorum. Yazarlar epey içekapanık tipler oluyor, kitaplarıyla baş başa kalmayı tercih ederse hiç şaşırmam...”

“Olabilir. Ama eninde sonunda yalnızlıktan sıkılıp bir şeyler yapmak isteyecek; peki ben yalnızlıktan bıktığını nereden bileceğim?”

“Sen işin o kısmını bana bırak, Zenón... Gerçi onunla senin seviyende entelektüel sohbetler yapmayı becelemeyeceğim, ama...”

Uzun süre böyle devam ettiler, olmayacak konularda evhamlanıp (kendileri dahil) her konuyu döne dolaşa, kılı kırk yararak irdelediler. En sonundaysa saçma sapan bir saatte, huzursuz ve rahatsız bir uykuya daldılar.

Ne var ki uykuları sabahın dördünde gelen bir telefonla bölündü; akıllarına bile gelmeyecek bir haberdi ve yüreklerini dağladı. Arayan oğullarıydı, otoyolda kaza geçirmişti ve yardım istiyordu... Telefona Başsavcı bakmış ve oğlunun sözlerini duyar duymaz adeta şoka girmişti. Ev yaşamının değişmez tekdüzeliği, psikolojik sebeplerden ötürü etrafına ördüğü bebek evi hissi yüzünden böyle durumlarda ne yapacağını bilmiyordu. Aynı şey işi için de geçerliydi; benzer, hatta çok daha şiddetli olayları sıklıkla görüyordu ve bunları artık işinin hukuk dilinin süzgecinden geçirilerek yutulur hale getirilmiş ve daima yakın geçmişte konumlanmış bir parçası gibi algılamaya alışmıştı. Oğluyla da arası pek iyi sayılmazdı; yirmi bir yaşında olmasına rağmen ona hâlâ çocuk muamelesi yapıyordu. İki yıl önce ona bir araba almıştı; çocuk

arabayı üniversiteye gitmek için kullanıyordu ve iki yıl boyunca hiçbir sorun çıkarmamıştı; mükemmel refleksi-leri sayesinde direksiyon başında gayet becerikli, dikkatliydi, hiç kaza yapmamış ve yapmayacağına kendini inandırmıştı.

Gecenin bu saatinde çalan telefon insanın sinirleri için başlı başına bir sınamaydı. Zenón'un karısının telaşlı sorularına kekeleyerek karşılık vermesi kadının olanları tahmin etmesini sağladı. Göğsünden art arda yükselen çığlıkları bastıramadı.

"Kendini öldürmüş!"

"Ha?"

"Başına ne gelmiş?"

"Ka... ka... ka..."

"Söylesene yahu!"

"Ha?"

"Lütfen kendine gel, Zenón! Rica ediyorum!"

Adam en sonunda oğullarının trafik kazası geçirdiğini, yaralanmasa da diğer araçtakilerin kendisine saldırmaya çalıştığını aktarmayı başardı. Arabadan çıkmadan ceptelefonundan aramıştı. Neredeydi? Otoyolun kenarındaydı. Eve dönecekti. İyi de neredeydi, hangi semt-teydi? Yok, Başsavcı bunu bilmiyordu... Hâlâ şoktaydı, tır tır titriyordu. Kadın soğukkanlılığı elden bırakmadan oğlunun ceptelefonunu aradı, telefon hemen açıldı. O da söylenenleri duymakta kocası kadar zorlanıyordu. Ama kazanın nerede gerçekleştiğini anlamayı başardı. Kocasını zar zor da olsa giydirip aşağı indirdi, arabaya soktu, GPS aletini açtı ve oğlunun söylediği yeri işaretledi; böylece aletin sesi uyurgezerden farksız sürücüyü gideceği yere götürecekti. Kadınsa telefon çalarsa bakmak için evde kalmalıydı.

Gecenin geri kalanı bitmek bilmez bir kâbus gibi geçti. Kaza yerinde karşılıklı suçlamalar, belirsizlikler

derken bin türlü can sıkıntısı yaşandı; Başsavcı'nın hali içler acısıydı, çünkü çektiği bu ıstırap yüzünden kendisini bekleyen zor günlerde bedeniyle ruhunun daha da yıpranacağını biliyordu. Her sabahki gibi saat altıda haberleri dinlemek için radyoyu açıp Jonathan'ın cesedinin bulunduğu haberini duyduklarındaysa Başsavcı'nın ıstırabı bir kat daha arttı. Böylece her şeyin eski huzurlu haline dönebileceğine dair bütün beklentiler suya düşmüştü. Artık Başsavcı'nın davayı açmamak için hiçbir mazereti kalmamıştı. Karısı ayağa kalkıp konukları erkenden uyanırsa diye kahvaltıyı hazırlayacağını söyledi... Bolivya ile Buenos Aires arasındaki saat farkı dengesini bozmuş olabilirdi, belli mi olurdu...

"Ricardo! Tabii ya! Onu tamamen unutmuştum," dedi Zenón. Karısına belli etmese de bunca işinin arasında konuyla ilgilenecek vakti nereden bulacağını merak ediyordu. "Ben biraz daha uzanacağım, ama uyuyabilirsem mucize olur."

Aslında aklına öyle berbat bir düğüm yerleşmişti ki başka bir şey düşünmeyi beceremiyordu. Neden her şeyi kusursuzca yerine getirmem bekleniyor, diye soruyordu kendi kendine. Ya hata yaparsam? Ya bir şeyi tek bir kez olsun kötü veya en azından meslektaşlarım gibi gelişigüzel, kusurlu yaparsam? Ardından karanlığın ortasında derin bir hüzne kapılıp başını iki yana sallıyordu: Hayır, beni affetmezler. Hayatında "bir kez" diye bir şey yoktu, yalnızca "daima" vardı.

Neyse ki Bolivyalı yazar gece boyunca mışıl mışıl uyumuş, olan bitenin farkına bile varmamıştı. Ona kazadan bahsettiklerinde nazikçe delikanlının sağlığını sordu ve yaralanmadığını duyunca konuyla ilgili başka hiçbir şey sormadı.

Planları fazla değişmemişti. Neyse ki günlerden pazardı. Akşam yemeği planlandığı gibi gerçekleşecekti.

Ama öğleden sonra Zenón oğluyla sigorta şirketinin evraklarını imzalatmaya gitmeliydi. Diğer aracın sahibiyle şehir merkezindeki bir kafede saat üçte buluşmak için randevulaşmışlardı.

Zenón ayrıca konuğuna, kahvesini yudumlarken, talihsiz bir tesadüf eseri önceki akşam önüne gelen bir davayla meşgul olması gerektiğini söyledi.

"İşin söz konusuysen," dedi konuk, kocaman gülümseyerek, "sana engel olursam kendimi asla affetmem. Tam tersi, yardım etmek isterim."

"Tanrı sevdiği kuluna dert verirmiş. Bir yolunu bulacağız artık."

Sohbet etmek için kahvaltıdan sonra birlikte bir kafeye gittiler. Şanssızlık bu ya, kafedeki televizyonda da kesintisiz Jonathan'dan bahsediliyordu. Ricardo dostunu meşgul edecek konunun bu olduğunu öğrenince daha dikkatle dinlemeye ve yorumda bulunmaya başladı. İşinden bahsetmekten nefret eden ve bahsederse ortaya çıkabilecek tehlikelerin farkında olan Zenón ise suratını asıp sessizliğe gömüldü.

Ekranı tamamıyla tekeline alan olaydan farklı bir konuya yalnızca bir kez, Camello Sánchez adlı ünlü şarkıcının önceki gece trafik kazası geçirdiği haberini vermek için değinildi. Kazada ölen ya da yaralanan yoktu, ama yayın akışındaki bu ani değişiklik aslında önceki bir karışıklığın sonucuydu. Aynı saatte ve neredeyse aynı yerde (otoyolun aynı bölümünde, karşı şeritte) gerçekleşen benzer bir kazada iki kişi ölmüştü. Medya derhal harekete geçmiş, kanallar ânın hararetine kapılıp şarkıcının ismiyle "Öldüler", ifadesini birlikte anmışlardı. Bu karışıklık gerçeklerden çok da uzak değildi, zira esrarengiz bir lanetin peşini bırakmadığı bu tür şarkıcılar şaşısalı bir kariyerin ardından yıldızları sönmek üzereyken trafik kazasında ölüp halk efsanelerine dönüşürlerdi. Hata açıkli-

ğa kavuşunca kurbanların kazadan burunları bile kanamadan kurtulmaları mucize kabul edildi ve fazladan birkaç saniye ilgi gördü... Başsavcı kulaklarına inanamadı ve müthiş bir huzursuzluğa kapıldı, çünkü oğlunun geçirdiği kazadan bahsediliyordu: delikanlının arabasına çarpıp ardından ona sövüp tehditler yağdıran kıllı ve sarhoş canavarlar Camello ile müzisyen arkadaşlarından başkası değildi... O sırada bu kepazeliğin yol açabileceği sıkıntıları değerlendirebilecek durumda olmasa da halkın ilgisini tamamen üzerinde toplayan bu haberin birkaç saat içinde kendi ellerine tutuşturulacağını düşünmeden edemedi, hele de halkın ilgisini çekebilecek ve tam da kendi oğlunun başrolünü oynadığı diğer bir haber halihazırda mevcutken.

Üstüne üstlük bütün bu olanlar Bolivyalı dostu aylar süren bir hazırlığın ardından evine kalmaya geldiğinde patlak vermişti.

Dostuyla arasında pek gizli saklı yoktu. Sırlarının bir bölümünü ona açtı. Böylece morali biraz yerine gelse de ruhunun derinlikleri halen sancıyordu.

Tam o sırada kafedeki garsonlardan biri masalarına yaklaşıp ikiyüzlü bir nezaketle adamdan biraz önce yakıtığı sigarasını söndürmesini rica etti; garson, nezaket göstermekle lafları anlaşılmasa da bir biçimde ağzında gevelemeyi birbirine karıştıran (çünkü açık ve anlaşılır konuştuklarında gaddarlıkları ister istemez su yüzüne çıkıyordu) ilkel insanlardan olduğundan Mamaní söyleneni tam anlayamadı.

"İyi de burası sigara içilebilir kısım," dedi duvardaki tabelayı işaret ederek.

"Sigara içebilirsiniz, efendim," dedi garson, ilk sözcüğü altını çizercesine vurgulayarak. "Ama puro içmek yasak." Telaffuzu her geçen saniye daha da anlaşılır hale geliyordu.

İçinden çıkılması zor bir durumdu. Mamanı etraf-taki masalara şöyle bir göz gezdirdi, hepsi boştu. Tartışa-sı vardı, ama bir yandan da üşeniyordu. Garsonun tavrı dostane sayılmazdı. Hem varlığını hem de kanunlarını onlara dayatırcasına masanın yanında dikilmeye devam ediyordu. Başsavcı en sonunda aksi bir tavırla Corona marka pahalı mı pahalı purosunu tek kelime etmeden kültablasına bastırarak söndürdü ve garson başka bir şey söylemeden masadan ayrıldı. Ricardo şaşkınlığını pek gizleyemeden olan biteni ilgiyle izlemişti.

“Çok yazık,” diye yorumda bulundu, “güzelim puro-ya yazık oldu...”

“Pahalıydı da.”

“Kalksak daha iyi olacaktı, içmeye sokakta devam edebilirdin, hem buranın da tadı kaçtı.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Haklısın. Düşünemedim işte.”

Başka bir sessizlik.

“Oysa ben,” dedi Ricardo, “başsavcıların kimi ayrıca-lıklara sahip olduklarını zannediordum...”

“Burası demokratik bir ülke. Hatta fazlasıyla de-mokratik.”

Yaşadıkları küçük atışma Başsavcı'nın son saatlerde yaşadığı zorlukları iyice belirgin hale getirmişti. Adam sandalyesine gömüldü ve dalgın bakışlarını boşluğa dikti; kendisi ve yabancı dostu boyun eğmeye alıştırılmış, bıkkın, çağdaşlık treninde kaçak yolculuk eden bir ırkın üyesiydiler. Neyse ki duyarsızlığın bir zırh gibi sarmala-dığı Ricardo hiçbir şeyin farkında değildi.

Öğleden sonra saat üçte yeni haberler geldi. Buluş-malarını teyit etmek için diğer aracın sahibini aradıkla-rında gecikme haberini aldılar: Meşhur Camello röntgen çekirmek için bir klinikteydi. Ardından da bir basın top-lantısı düzenleyecek ve çeşitli televizyon kanallarıyla rö-

portaj yapacaktı. (Yayın akışı tamamen Jonathan'a ayrıldığı için bunların canlı yayınlanmayıp fırsat bulununca gösterilmek üzere filme alınacağını özellikle belirtti.) Kazayı kendi reklamını yapmak için kullanıyordu ve Başsavcı kaza masraflarının kendi üstlerine yıkılacağından korkmaya başladı. Neticede buluşmaları saat yediye ertelendi... Oysa o saatte akşam yemeğine davetliydiler... Daha halletmeleri gereken bir dolu angarya vardı; kâğıtların gününde imzalanması lazımdı, ne kadar gecikirse o kadar zorlaşacaktı. Mamaní'nin karısı ve Ricardo'yu akşam yemeğini düzenleyen arkadaşlarının evine bırakmasına, ardından da oğluyla birlikte çabucak buluşmaya gidip dönmesine karar verdiler. Öğleden sonranın geri kalanınıysa imzalanacak belgelerdeki muğlaklıkları gidererek ve öne sürülecek iddiaları sigorta şirketine anlatacaklarıyla tutarlı hale getirip prova ederek geçirdiler.

İlk bakışta çocuk oynacağı gibi gördükleri olay irdelendikçe karmaşıklaşmaya yüz tutmuştu. Kazalar bir saniyede olup bitse de esrarlı bir sebepten dolayı bu saniye dallanıp budaklanıyor, içinde başka küçük olaylar barındırmaya başlıyordu. Genç Mamaní sabahın dördünde otoyolda evine dönüyordu, Carabobo Caddesi ayrımındaki gişelerin orada geniş bir kavis vardı; normalde pek tehlikeli olmayan bu kavis delikanlının ters yönde, durmuşçasına ağır bir hızla gelen arabayı vaktinde görmesini engellemişti. Kazanın esas suçlusu bu araba olmasına rağmen başına bir şey gelmemişti, hatta belki kazayı bile fark etmemişti; tosbağa hızında ilerleyerek geceye karışmış ve bir daha ortalarda görünmemişti.

Delikanlı karşısına çıkan bu engelle çarpışmamak için direksiyonu sağa kırınca tam o sırada çok daha yüksek bir hızla soldan gelen şarkıcının arabası ona yandan çarpmıştı. Çarpışmanın şiddetiyle iki araba da başka yana savrulmuş ve öylece kalmışlardı.

Kaza kulağa gayet basit ve anlaşılır gelse de hiç öyle değildi. Görünüşe bakılırsa işin içinde bir de patlak lastik vardı ve delikanlının arabanın kontrolünü kaybetmesine patlak lastiği sebep olmuştu. Çocuk bunu hatırlamıyordu. Ona göre her şey birdenbire, yıldırım hızıyla olup bitmişti. Ama saatler geçtikçe olanları sindirmeyi başarmıştı; şimdilik en kötü haberse artık bağımlı hale geldiği arabasını uzun zaman kullanamayacak olmasıydı.

Saat yedide Pedro Perdón ve eşinin evine gittiler. Arabadan sadece Señora Mamaní ile Bolivyalı adam indi; baba ile oğul ise sigorta şirketinin kâğıtlarını yanlarına alıp "kazazede" şarkıcıyla buluşmaya gittiler. Bir saat içinde, yani yemeğe oturulmadan dönüşe geçeceklerini hesaplıyorlardı; bu süre içinde komşunun evindekiler aperitiflerini içip sohbet edebilirlerdi, ne de olsa ilgilerini çeken ortak konular bulmakta zorlanmayacaklardı.

Aslında Ricardo'ya, en azından geleneksel anlamda, yazar denemezdi. Böyle birinin, ülkesi edebiyatının en çarpıcı temsilcisi addedilmesi için edebiyatın paradigmaları epeyce kaymış olmalıydı. Ricardo bilgisayar uzmanıydı ve dilbilimcilerle bir araya gelerek metinden kusursuzca kimlik tespiti yaptığı iddia edilen bir sistem icat etmişti. Pek bilimsel bir konu sayılmazdı ve Ricardo'nun o güne kadar yayımladığı makaleler (ki bunlardan başka eseri yoktu) sistemin kim bilir ne zaman tamamlanıp sergileneceğini duyurmaktan başka bir işe yaramamıştı. Yazdıklarının tamamı hayal ürünü diye sınıflandırılabilirdi ve edebiyat sınıfına sokulmasının sebebi büyük ihtimalle buydu.

Entelektüelliğiyle anılan Pedro Perdón'un da geleneksel anlamda bir yazar olduğu söylenemezdi (gören de bu kategoriye kimsenin giremediğini zannedecekti): Televizyonda yazarlık yapıyordu ve uzmanlık alanı *reality show*'ların *casting* senaryolarını yazmaktı. Bu programla-

rın en can alıcı kısmı katılımcıların seçildiği kısımdı; önceleri kısmen gizlice yapılan bu eleme zamanla büyük önem kazanarak hem daha teatral hem de halkın katılımıyla daha "şeffaf" hale getirilmişti. Bu tür programların son zamanlarda en çok ses getireni, "Neden ben," adlı yarışmaydı ve başvuran yüz bin gencin sadece on üç tanesinin seçilmesiyle isminin hakkını veriyordu.

Perdón çiftinin geniş mi geniş, sade ve şık döşenmiş evi ağaçlarla kaplı koca bir arazinin ortasında yükseliyordu; odalara bölünmüş yarım daire şeklindeki zemin katın yere kadar camdan duvarları ağaçlara bakıyordu ve hep birlikte bu şömineli odaya geçip oturdular. Perdón'un genç ve güzel karısı bir şekerçi dükkânları zincirinin sahibiydi. Evlilikleri dedikodu gazetelerinde sayfalarca yer bulmuştu. Yıllarca sosyetenin en ışıldak çifti unvanını taşımalarından sonra adam korkunç bir kaza geçirip tek gözünü kaybetmiş, kadın da ondan ayrılmıştı; derken yıllar sonra yeniden bir araya gelmişlerdi.

Ricardo, Aymará yerlisi aksanlı bozuk İspanyolcasıyla konuşmaya koyuldu. Metinden kimlik tespiti yapan alet projesini artık geride bırakmış (ve böylece Pedro Perdón ile sohbet edebileceği tek ortak konunun da köküne kibrit suyu dökmüş), aklını yeni bir fikre takmıştı: "Geçmişsiz Adam" diye adlandırdığı şeye ulaşmak.

Fena bir fikir olmayabilirdi, ama adamın İspanyolcası öyle kötüydü ki anlattığını anlayabilmek güçtü. Ayrıca projesinin Perdón'un mesleğiyle ters düştüğünü fark etme hassasiyetini de gösterememişti.

Señora Mamaní kocası geciktikçe huzursuzlanmaya başlamıştı. Saat sekizi geçmiş, dokuz olmuştu...

Nihayet telefon çaldı. Arayan Zenón'du. Buluşmaları bitmişti ve yoldaydılar, ama onu beklemeden yemeğe oturabilirlerdi, çünkü iştahı kaçmıştı. Başka ayrıntı vermedi; yarım saat sonra yanlarında olacağı için buna ge-

rek yoktu. Yemek masasına geçtiler. Señora Mamani'yi müthiş bir kaygı almıştı.

"Kocamın iştahı kaçtıysa kötü bir şey oldu demektir."

"Endişelenmeyin hiç. Ne olabilir ki? Alt tarafı bir formalite, sigorta şirketi için karşılıklı birer kâğıt imzalayacaklar."

"Hiç belli olmaz," dedi kadın, gizemli bir tavırla.

Sahiden de hiç belli olmazdı.

Baba ve oğul geldiklerinde öfkeden öylesine deliye dönmüş haldeydiler ki evdekilerin onlarla doğru düzgün iletişime geçmesi hayli zaman aldı. Belli ki yol boyunca bağışmışlardı ve bir türlü duramıyorlardı. Camello buluşmaya yanında karanlık tiplerle gelerek asıl amacının onları tehdit etmek olduğunu belli etmişti. Konuşmasında da örtülü tehditler savurmayı ihmal etmemişti. Kafeden tüyleri diken diken halde çıkmışlar ve arabaya binince gazetecileri atlatmak için zikzaklar çizmeleri gerekmişti, neyse ki sayıları azdı.

"Az mıydı?"

"Evet," diye karşılık verdi Mamani, bir nebze sakinleşerek. "Esas diğer meseleyle ilgilendikleri için şanslı sayılırsınız."

Mesele derken, Jonathan'ın yankıları bir türlü bitmek bilmeyen öldürülüşünü kastediyordu. Aslında ünlü şarkıcının araba kazasına tek bir gazetecinin bile ilgi göstermesi mucize sayılırdı; Jonathan'ın cesedinin önceki gece bulunmasının ardından halk gencin ailesinin tepkisi ve polisin olaya artık resmen dahil oluşu hakkında çılgın bir meraka kapılmıştı.

Ev sahibi, adama davayı alıp almayacağını sordu. Mamani başını evet anlamında salladı. Konuyla ilgili herhangi bir şey yapmış mıydı peki?

"Hayır. Yarın," dedi ve Ricardo'ya dönerek devam etti: "Sana pek vakit ayıramayacağım..."

"Rica ederim! Ben başımın çaresine bakarım."

"Zenón," dedi ev sahibesi, "bugün televizyon izledin mi?"

"Hayır. Neden?"

"Gençlerin bir polis arabası çaldıklarını duymadın mı?"

"Hayır. Ne zaman olmuş?"

"Dün gece."

"Böyle tuhafliklar hep cumartesi geceleri olur," dedi Señora Mamani.

Diğer kadın konuşmaya devam etti:

"Söylenenlere bakılırsa gazetecileri sabahın dördünde ayağa kaldıran buymuş. Kimse tam bilemiyor, ama çocuk yaşıta iki delikanlı ortada bir sürü polis varken nasıl olup da otoyolun kenarında duran bir polis arabasını çalabilir, anlamak zor. Polisler gençleri şüphelendikleri için mi yoksa yardım etmek için mi durdurmuşlar bilmiyorum. Ama polisler yaya kalınca hemen merkezi arayıp hırsızlığı bildirmişler, üstüne ne deseler beğenirsiniz... Hırsızlardan birinin Jonathan olduğunu söylemişler! Ya da en azından onun eşkaline uyan biriymiş. Düşünebiliyor musunuz?"

"İyi de cesedi bulunmamış mıydı?"

"Cesedini bu olaydan hemen birkaç dakika sonra bulmuşlar. Ajanslar ilk gelen yanlış haberle uyarılmaları sayesinde maalesef doğru olan ikinci habere vakit kaybetmeden üşüşmüşler."

"Zavallı çocukcağız..."

"Durun biraz," dedi Mamani, "bu olay nerede olmuş?"

"Otoyolda, Carabobo yakınlarında... Oğlunun kaza yaptığı yerin oralarda..."

"Hem de aynı saatte. Bence ihbarlar karışmış olabilir, çünkü aynı yerde ve aynı saatte bir kaza daha gerçek-

leşmiş ve iki genç ölmüş; oğlumun bu şarkıcı öküzle çarpışmasına medyanın gösterdiği ilgiye de bu karışıklık sebep oldu zaten.”

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. En azından şimdilik bulabildikleri tek açıklama, otoyolun aynı kısmında aynı anda üç farklı olayın gerçekleştiği idi: Kazalardan birinde iki genç ölmüştü, genç Mamaní ile şarkıcının arasındaki diğer kazada yaralanan yoktu, polis arabasıysa kimliği bilinmeyen iki genç tarafından çalınmıştı... Toplanan bilgilerin bir yerde kesişmesi ve sonradan her şeyin açığa kavuşması hiç de imkânsız değildi. Derken tesadüflere bir de Jonathan'ın cesedinin aynı saatlerde bulunması eklenmişti.

Yemeğin sonunda Pedro Perdón, ertesi gün Ricardo'yu İz Bırakmayan Nesneler Müzesi'ne götürmeyi teklif etti. Mamaní çifti adama samimiyetle teşekkür etti, çünkü konuklarıyla ilgilenecek halde olmadıklarından bu çözüm işlerine gelmişti.

Eve dönüp odalarında yalnız kalınca Mamaní çifti Pedro Perdón'un ne kadar nazik ve cömert olduğundan bahsettiler. Yazdığı son *casting* senaryosunu eleştirdikleri için suçluluk hissettiler. Bu zor anlarında onlara gerçekten yardımı dokunmuştu.

Bu küçük yardıma rağmen çiftin gözüne o gece de uyku girmedi. Elden ne gelirdi; evladı olanın derdi olurdu. Çocukken onu koruma sorumluluğu, onu bu acımasız dünyaya getiren anne babasının üstündeydi. Ama çocukluk sona erince durum daha da fenalaşıyordu, çünkü anne babanın müdahalelerinde daha dikkatli olması, daha fazla konuya hâkim olması gerekiyordu. Sonraysa... Anne babalık asla bitmiyordu. Uykuları bu düşünceler yüzünden kaçan bir tek kendileri değildi. Hayatın kırılğanlığına tanık olmak ülkedeki herkesi etkilemişti. Bir nevi toplu çöküntü yaşanmıştı.

Sonraki günlerde Başsavcı'nın huzursuzluğu durmaksızın arttı. Kapıldığı kâbustan bir türlü kurtulamıyordu. Polis arabasını çalan iki genç yakalanınca başka bir savcının yetki alanında kalmışlardı. Mamanı her şeyi denetim altında tutabilmek için kendi eline düşmelerini yeğlerdi. Peki bu "her şey" ne anlama geliyordu? Olayların aynı anda meydana gelmesinin hiçbir anlamı yoktu ve kanunu bilenler olgular konusunda boş yere kılı kırk yarmazlardı. Yasaların önünde bütün olgular birbirinden bağımsızdı ve Başsavcı ıstırapı sebebiyle her şeyi boğucu ve yıldırıcı bir düğüm haline getirse de mantığı aradaki bağlantıları görmekten acizdi. Yine de, arada bir bağ olmasının gerekmediğini biliyordu; bizzat şairane bir irade göstererek onu yoktan var edebilirdi. Ama bu ağır ve zahmetli bir işti, uzun vakit alabilirdi. Oysa eşzamanlılığın tanımı gereği Başsavcı'nın hiç vakti yoktu.

Devlet memuru olarak taşıdığı sorumlulukla oğluna karşı sorumluluğu birbirini güçlendiriyordu. Adam bazen bütün meselenin oğlundan beklentilerinin fazla olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Öyle ki bazen, "Keşke çocuğum olmasaydı," diye haykırısı geliyordu. Sevgisini göstermeyi doğru düzgün beceremeyenlerin çocuk yapmasına ne gerek vardı ki? Evlat sahibi olmak bahis oynamaktan farksızdı ve kendi doğumu da bir bahisle yakından alakalıydı. (Annesi ona hamileyken bir bahis uğruna Santa Cruz de la Sierra'dan Buenos Aires'e yürüyerek gitmişti.)

Bir grup emekli ihtiyar hep bir kafede buluşur, gevezelik edip domino oynardı... Bir gün onları iyi tanıyan garson, "Juan, oğlun geldi!" diye bağırdı. Juan şaşkınlıkla sıçrasa da söylenenleri duyamadı (yaşı dolayısıyla), ama garsonun hareketlerinden oğlunun biraz önce yoldan geçtiğini çıkardı. Oysa bu imkânsızdı! Oğlu yıllar önce ortaldan kaybolmuştu, gidip bir daha dönmemişti, kendisinden bir daha haber alınamamıştı. Adam kafası allak bullak halde ve biraz da korkarak ayağa kalkıp kapıya yanaştı ve önce bir yana sonra öteki yana baktı, ardından da donup kaldı; tepki ve hareketlerinin ağırlığı dolayısıyla garsonun bağırmasıyla adamın sokağa çıkması arasında uzun zaman geçmişti, gençler ise bilindiği üzere hızlı yürürlerdi... Aradan adeta bir ömür geçmişti... Garson adamın ardından sokağa çıktı ve oğlunu gördüğü tarafı işaret etti... Belki de aradan fazla vakit geçmemişti: Garson genç olmasa da çabuk tepki veren bir insandı ve kendi hızı ihtiyarın yavaşlığıyla birleşince gecikmeyi telafi edebilirdi.

"O muymuş?" diye sordu garson, sırtı dönük birine işaret ederek. İşaret ettiği kişi çok yakındaydı ve henüz iki-üç adım atabilmişti. İhtiyar ağzında bir şeyler geveledi. Garson oğlunun ismini haykırdı... Beriki adam arka-

sını dönüp onlara baktı, ikisini de tanıdı ve gülümsedi... Oğluydu bu! Geri gelmişti. Babasını öperek selamladı, garsonun elini sıktı (babası küçüklüğünden beri onu bu kafeye getirdiği için onu da tanıyordu), birlikte içeri girdiler, oğlan babasının arkadaşlarını da selamlayıp masaya oturdu ve gelen soruları cevaplamaya koyuldu...

"Aradan ne çok zaman geçti!", "Evlendin mi?", "Nerede yaşıyorsun?"

Her şey insanı sersemleten bir doğallıkla gerçekleşiyordu. Babası gözünü oğlundan ayırmıyordu. Evladı karşısındaydı, onu gencecik yaşta kaybetmişti (suç belki de kendindeydi, ama şimdi karşılıklı suçlamaların vakti değildi), oysa hâlâ gencecik ve yakışıklıydı, cildi taptaze, eli yüzü bakımlıydı... Ama dakikalar, hatta saniyeler içinde, ihtiyarın gözü önünde yaşlanıp kırıştı, solup pörsüyerek güzelliğini ve şırselliğini yitirdi, gerçekliğin işgaline uğrayarak şimdiki zamanın bitmek bilmez boşluğundan aşağı düştü...

Pedro Perdón, Ricardo'yu söz verdiği gibi İz Bırakan Nesneler Müzesi'ne götürdü. Ricardo ise kapıdaki tabelayı görünce karşı çıktı: O İz Bırakmayan Nesneler Müzesi'ne gitmek istiyordu! Perdón ise şöyle karşılık verdi:

“İkisi de aynı yer! Yani aynı binada bulunuyorlar.”

Onlar bu “kültürel” geziyi yaparken Zenón da işinin başına geçmişti. Esas incelemesi gerekenin kurban değil katil olduğunu herkesten iyi biliyordu. Yine de işe hep kurbandan başlıyordu, çünkü çözüme giden en kısa yolun bu olduğunu keşfetmişti. Ne de olsa kurbanla katil bir şekilde temas halindeydi ve işin sırrı işte buradaydı, çünkü elindeki en belirgin ipuçları hep görünürdeki kurbanla ait olurdu.

Alışageldiği üzere olay hakkında genel bir fikir edinerek işe başladı. İşlenen suçun Flores semtinde dönen büyük emlak vurgunuyla ilişkili olduğu belliydi. Önünde konu hakkında kalın bir dosya duruyordu ve ilkin bunu tekrar gözden geçirmeye koyuldu. Olayın, biri semtin merkezinde, diğeryse Aşağı Flores denen her an kentleşmeye açılacak beş yüz hektarlık boş arazide olmak üzere iki ucu vardı. Merkezdeki nokta semtteki ticaretin kalbinin attığı Flores Meydanı'nda bulunuyordu; metronun A hattı yakında oraya kadar uzatılacaktı

ve emlak fiyatlarının artmasını fırsat bilerek şimdiden spekülasyona başlanmıştı.

Emlak mafyaları birbirleriyle savaş halindeydi. Başsavcı dosyada ismi geçen emlakçıların listesini inceledi. Büyük şans eseri Jonathan'ın ailesiyle alakalı bir isim gözüne çarptı, ama liste eksikti. Fişlendiklerini anlayan emlakçılar izlerini kaybettirmek için sayısız konutu alakasız ya da uydurma kişilerin üstüne geçirmişlerdi.

Her şey semtin kendine has bir özelliği yüzündendi. Yüz sene önce Flores çiftliklerden ve bağ evlerinden meydana gelen bir köydü ve mülkler birbirinden geniş ağaçlık arazilerle ayrılıyordu. Zamanla her taraf betonla kaplanmış ve semtin her santimetrekaresi yapılarla dolmuştu. Kentleşme çılgınlığı eski köyün yerleşim planını gerek Flores'ten gerekse hafızalardan silmişti; antik tünellerin keşfi ve başka tünellerin aranması neticesinde eski konutları yıkıp yerlerine bunlarla hiçbir alakası olmayan uyduruk binalar dikmişlerdi. Bu tüneller kadınların (meydanın önünde, şimdiki bazilikanın yerinde bulunan) kiliseye gidip ayini dinleyebilmeleri için inşa edilmişti. Görünüştüyse bu yer altı geçitlerinin amacı yağmurlu günlerde su ve çamur baskınlarını önlemektir. Efsane düşkünleriyse bu iddiayı kabul etmiyor, tünellerin esrarlı başka amaçlara hizmet etmesini arzuluyorlardı.

Bazı tünellerin varlığı uzun zamandan beri biliniyordu, hatta bir tanesi gazeteciler tarafından ziyaret edilip fotoğraflanmıştı bile. Tüneli aydınlatmak için belli aralıklarla fener hazneleri hazırlanmış, dinlenmek isteyenler için yüz metrede bir duvara birer tabure oyulmuştu. Bir aralar burayı turistik hale getirmeyi dahi düşünmüşlerdi. Bilinen veya varlığından şüphelenilen bütün tüneller semtin kuzey kısmında bulunuyordu; aylar öncesinden dedikodular başlamış, semtin güneyinde daha da fazla sayıda ve uzun tüneller olduğu, kimilerinin

Aşağı Flores'e kadar uzandığı dedikoduları çıkmıştı.

Metro kazıları hızla semte yaklaştığı için yer altındaki bu labirentin acilen açıklığa kavuşturulmasını gerektiriyordu.

Neredeydi bu tünellerin çıkışları? Eski kiliseden geriye kalan bütün izler aynı yere inşa edilen bazilikayla bitişiğindeki binaların altında silinip gitmişti.

Mamaní elindeki kâğıtları yılgınlıkla kenara bıraktı ve düşüncelere daldı. Araştırmaya bu taraftan başlamak zordu. Üzerine eğilmesi gereken başka bir noktaysa ekonomik hesapların hemen bitişiğindeki tutku suçlarıydı. Önündeki veri tablosunun, yani "çerçevesinin", dolu oluşu hoşuna gidiyordu, ama polislere özgü istatistiksel verilerle değil, bin türlü fanteziyle doluydu. Suçlar fantezilerin zoruyla işleniyordu, ama dünyayı kaplayan düşünce okyanusunun ortasında gizli bir fanteziyi nasıl bulabilirdi? Şansına güvenip bağlantılarını kullanmaya mecburdu. Sağı solu belli olmayan şansa genelde güvenmezdi; ama şansın doğası gereği asla ıskalamadığını hesaba katmıyordu.

Flores'te emlak konusunda dönen bütün dalaverele-ri bilen ihtiyar bir nonoşa danışmaya karar verdi. Kloroform lakabıyla tanınan bu adamın ismi yıllar önce Köle Oğlanlar davasına karışmıştı ve hapisten Başsavcı sayesinde kurtulmuştu. İşin zor kısmı onu bulmaktı, ama fazla uzaklaşmamış olsa gerekti. Bu tür canavarlar asla yeterince uzaklaşmazlardı.

Sahiden de uzakta değildi, çünkü Kloroform lakaplı adam Aldo'nun ta kendisiydi. Köle Oğlanlar davasına rağmen halen ortalardaaydı ve bunun yegâne sebebi yaptıklarını unutmuş olmasıydı. Suç işlemeye görülmemiş bir ısrarla devam etmesinin sırrı buydu. Amnezi denizinin derinliklerine gömüldükçe tekrar suç işliyordu. Habire şikâyet ettiğı hafızasının zayıflığı aslında lehine işliyordu. Unutkanlık döngüsü her tamamlandığında daha da tehlikeli hale geliyordu.

O geceki mesainin başlarında Aldo pizzacının kapısında Walter'la konuşmaya karar verdi. Rosa'yı, "Bazı şeyleri erkek erkeğe konuşmak gerekir," diyerek ekmişti ve delikanlının vereceğı bilgilere ihtiyaç duyuyordu. Aslında ona güvenmiyordu; ne de olsa bitmek bilmez bir ihanet zincirine yol açmıştı.

Asıl Walter'ın kendisine söyleyecek şeyleri olduğunu duyunca çok şaşırdı, üstelik çok acildi.

"Aldo, seni telaşlandırmak istemem, ama Nardo ile fazlaca konuştuğunu duydum..."

"İstediğim kadar konuşurum ulan! Kimden duydun? Hem konuşursam n'olurmuş?"

"Yaşlı başlı adamsın, bu kadar saf olabilir misin yahu? O konuştuğun cüce, polise muhbirlik yapıyor. Jo-

nathan hakkında bildiklerimizi öğrenmek için onu dağıtıcıların rotası üstünde görevlendirdiler. Böyle saçma bir yöntemle başvurmalarını aklım almıyor, kesin bütçeleri kısıldığındandır. Ona çocuk boy bir Batman kostümüyle bir papağan maskesi giydirip bütün gece gezsın diye so-kağa bırakmışlar. Aslında kim olduğunu biliyor musun? Ebegümeci denen erkek fahişe. Birkaç sene önce on beş dakikalığına ünlü olmuştu...”

Bizim Ebegümeci, diye düşündü Aldo. Nasıl da tanıyamadım, hayret! Gerçekten de cücenin öldüğünü zannediyordu. Aklı bin türlü düşünceyle doldu. Hayatının karanlık bir dönemi-ydi.

Duyduklarının etkisiyle öyle altüst olmuştu ki konuşmaya devam etmeyi ve ihtiyaç duyduğu bilgiyi delikanlıdan almayı beceremedi. Tam tersi, bunca zamandır yanıldığını fark etti, kendisi bir olay hakkında bilgi toplamaya çalışırken başkaları onlar hakkında bilgi topluyordu. Ne kadar aptaldı! Rosa, Ebegümeci’yle çarpıştıktan sonra kör olmuş, Köle Oğlanlar davasındaki meşhur ganimet de tam o sırada kaybolmuştu; ganimetin yerini sadece Aldo ile Ebegümeci biliyordu. Ne kadar aptaldı! Sinsi Ebegümeci’nin, yeraltındaki çarpışmadan ve gözleri kör eden ışımadan sağ kurtulup bir daha karşısına çıkarsa hemen tanıyacağını zannetmişti. Dünyada cüceler kadar kolay tanınabilen bir şey var mıydı? Oysa buna rağmen... Varsayımlara dalıp gitti. Ebegümeci-Nardo’nun kendisini tanıdığına hiç şüphesi yoktu.

Walter, “Tuvalete gidiyorum,” deyip pizzacıya girdi. Aslında bunu mazeret olarak söylemişti, çünkü adamın yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce yanlış bir şey söylediğini zannederek utanmıştı.

Tuvalet üst kattaydı. Karanlık ve تنها bir yerdi. Walter dalgınlıkla erkekler tuvaletinin kapısını açmak üzereyken yandaki kadınlar tuvaleti kapısının açık oldu-

ğunu fark etti ve içerideki kuvvetli ışığın altında Rosa'yı gördü... Aniden durdu ve kadının yardıma ihtiyaç duyabileceğini düşündü, ama ergen aklı terbiye kurallarının karşı cinsten bir görme engelliye böyle bir durumda yardım edip etmemesi konusunda ne dediğini hatırlayamadı... Şüphesi önünde bir uçurum açılmış gibi başını döndürmeye başladı. Sorunu meydana getiren unsurlar fırladık gibi kendi etraflarında dönüp duruyorlardı. Rosa gözlerini evrenin tamamının şeklini değiştiren bir bükülmeyle delikanlıya çeviriyor, delikanlı kör bakışları üzerinde hissediyordu. Rosa tıpkı bir erkek gibi ayakta işiyordu ve hafifçe yan dönerek Walter'a gerçekten de erkek olduğunu kanıtladı, çünkü bacaklarının arasından olağanüstü boyutlarda bir organ sarkıyordu.

Walter birkaç saniye sonra dehşet içinde pizzacının başka bir kapısından çıktı, kaskını almadan motosikletine atladı ve son sürat oradan ayrıldı; yanına pizza almadan, kimseye haber vermeden ve ebediyen (çünkü onu Pizza Show'da bir daha gören olmadı)...

Aldo ise hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Akli hatıralar, planlar ve kuşkularla kaynıyordu. Cüceyi öldürmeli miydi? Yoksa önce onu konuşturmalı mıydı? Ama Ebegümeci'nin hiçbir şey bilmediği belliydi, yoksa Flores'e dönmezdi. Walter'ı da öldürmesi gerekecek miydi? Öldürmeye devam etmesi mi gerekecekti? Nereye kadar sürecekti bu? Aniden Rosa'nın kendisini öldürmek istediğine hiçbir şüphesi kalmadı... Kendi kendine, "Bana ne!" dedi. İçinde bulunduğu ruh halinde, karar vermekle uğraşacağı yerde kendi kendini imha ederek bütün sırlarını karanlıklara gömmeyi yeğliyordu.

Baştan başlamak, habire baştan başlamak... Yapılana, yarıda bırakılana baştan başlamak. Daima yalnız başına.

Geçmişten gelen bir bağırıyla dalgınlığından sıyrıldı:

“Kloro!”

Deliler gibi dört yana bakındı. Kaldırımındaki küçük masalardan birinde tek başına oturmaktaydı. Etrafta kimseler yoktu.

“Kloro!”

Bağırış bir arabadan, yıldız şeklinde dizili motosikletlerin hemen arkasına park etmiş beyaz bir Peugeot’dan geliyordu; motosikletlerin ortasında laflayan birkaç genç vardı, ama bir şey duymuşa benzemiyorlardı. Aldo doğru duyup duymadığına emin olamadı. Duyduğu ses normal bir sözcükten ziyade bir korna veya ciyaklamaya benziyordu, ama bir yandan da kısıktı. Derken arabanın sileceklerinin ardında bir çift gözün kendisini süzdüğünü fark etti. Ayağa kalkıp arabanın yanına gidince kaldırım tarafındaki kapı onu araca binmeye davet edercesine açıldı. Arabanın içindeki gizemli kişinin kim olduğunu daha binmeden tahmin etmişti: Kanun kariyeri kendi suç kariyerine paralel olan Zenón Mamaní Mamaní.

Adamın yanına oturdu ve el sıkıştılar.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Başsavcı’nın heykel gibi soğuk yüzü Aldo’nun kanını dondurmuştu. And Dağları’nda yontulmuş kadim hatları, erkenden kırılmış saçlarıyla daha da belirginleşen toprak rengi teni, sıçanları gibi incecik bıyığı, kuru ve kızgın gözleri...

“Geçmişten bahsetmek istemiyorum, Kloro.”

“Ben de.”

“Haberin var mı bilmiyorum ama beni başsavcılığa terfi ettirdiler ...”

Aldo başını olumlu anlamda sallayarak karşılık verdi.

“... ve bugünden itibaren kaçırılan delikanlının davasını üstleniyorum.”

“Oğlun muydu?”

Aldo’nun şaka yollu dile getirdiği bu cümlenin etki-

si fena olmuştu. Mamaní'nin yüzü gerildi ve ters bir şey diyecek oldu, ama son anda vazgeçti.

"Konu hakkında ne biliyorsun?"

Aldo hiçbir şey bilmediğini söyledi; böyle tepki vermeye şartlanmıştı, ya bilmezdi ya da hatırlamazdı. Ama adamı başından savmak için ona bir şeyler sunması gerektiğinin de farkındaydı.

"Polis Ebegümece'yi..."

"Bunu zaten biliyorum!"

"Delikanlının babası Bahçe Birliği'ne üye."

"Sahiden mi?" Bahçe Birliği, bir su arıtma şirketini paravan olarak kullanan bir emlak ve fuhuş mafyasıydı. "Tahmin etmiştim."

Aldo yalan söylüyordu. Oracıkta uyduruvermişti. Daha fazla ayrıntı sorarsa uydurmakta zorlanacak diye ödü koptuğundan can havliyle adamın dikkatini dağıtmaya çalıştı. Biraz önce oturduğu masanın sandalyelerinden birinde Walter'ın unuttuğu kaskı gördü. Delikanlının tuvalette olduğunu veya içeride birileriyle konuştuğunu düşündü.

"Bak, Zenón, şurada ilgini çekebilecek bir şey var. Jonathan'ın kaskı. Kaçırıldığı gece burada bırakmıştı, o zamandan beri de aynı yerde."

Eliyle işaret etti ve Başsavcı gözlerini kısarak kaskın durduğu yere baktı.

"Yakından görmek istiyorum."

"Bekle biraz."

Aldo arabadan çıktı ve pizzacının içine kaçamak bir bakış atıp Walter'ı göremeyince kaskla birlikte döndü. Mamaní başlığı elinde evirip çevirerek inceledi. Kask teknolojisinin bu kadar gelişmiş olduğundan hiç haberi yoktu. Kaskın içinde kulaklık sistemi, mikrofon, kızılötesi vizör, rüzgâr ve ısı algılayıcılar ve işlevini çözemediği daha bir sürü alet vardı. Birden aklına oğlu geldi: ona

araba alırken ailenin diğer üyelerini ikna etmek için arabanın motosikletten daha güvenli olduğu tezini savunmuştu. Başlarına gelenlere bakılırsa araba pek de güvenli sayılmazdı. Ama en azından oğlu sapasağlamdı. Başsavcı bu kaskların nihai amacının insan kafasının tüm işlevlerini yerine getirerek kafanın yerine geçmek olabileceğini düşündü. Takılıp çıkarılabilen bir kafa...

"İyi de neden burada bırakmış?" diye sordu. "Servise çıkarken daima kask takmazlar mı?"

"Burada bırakmadı," diye uydurdu Aldo. "Zaten burada çalışmıyordu. Tek bildiğim kaskın ona ait olduğu ve onu pizzacıdan pizzacıya gezdirip sergilediği."

Zenón, "Bende kalsın," dedi ve başlığı arka koltuğa koydu. "İnceleteceğim."

Aldo kaşlarını kaldırdı. Ama karşı çıkmaya kalkışmadı. Kaskı aldığını kimsenin görmediğine emindi.

Vedalaştılar ve Peugeot batı yönünde hızla gözden kayboldu.

Aldo ne yapacağını düşünmeye başlamışken Rosa'nın epeydir ortalarda görünmediğini fark etti. Pizzacıya girip içeridekilere onu sordu. Hiçbir yerde yoktu. Aldo'nun kafasında birden sirenler ötmeye başladı. Gençlerden biri Rosa'nın yalnız başına, yanlış kapıdan dışarı çıktığını görmüştü. Başka da bir şey gören yoktu.

Arka arkaya gerçekleşen bu olaylar Aldo'yu altüst etmişti; ama yanlış anlaşılacak karısının başına bir şey gelecek diye kaygılandığı zannedildi. Herkes ona acıdı ve alelacele bir arama ekibi oluşturuldu. Pizzacının işletmecisi kaybolan kör kadını aramaları için gençlere izin verdi (Zaten fazla uzaklaşmış olamaz!) ve aramaya koyuldular. Aldo soğukkanlılığını koruyamadığı için pişmandı. Rosa'nın ortadan kayboluşunu milyon tane mazeretle açıklayabilirdi. Oysa şans artık zincirlerini koparmıştı ve bu kez karşı saflara geçeceğine kuşku yoktu.

Gençlerden biri Nardo'yu bir çınarın tepesinde gizlenmeye çalışsa da buldu ve ona Rosa'yı görüp görmediğini sordu.

"Rosa mı?"

"Aldo'nun karısı..."

Rosa'nın gerçek kimliğini bilen cüce, içeriğini bilmediği bu olay sayesinde en azılı iki düşmanının ortaklığının sona erdiğini tahmin etti ve harekete geçme vaktinin geldiğine karar verdi.

Aslında müthiş bir tesadüf söz konusuydu. Muhbir cüce, polisteki bağlantıları sayesinde Bolivyalı bir teneke baronunun mirastan mahrum bıraktığı çocuğu Ricardo Mamaní González'in Buenos Aires'te bulunduğunu öğrendi. Teneke kamulaştırılınca Mamaní Flores adlı ihtiyar da Arjantin'e taşınmış ve ölünce geriye muazzam servetinin "Sanat ve Edebiyat"a desteğe adanmasını sağlayacak bir vakıf kurulması amacıyla kapsamlı bir vasiyet bırakmıştı; servetinin tek çocuğunun, yani (gayrimeşru olduğuna inandığı için) nefret ettiği Ricardo'nun eline düşmemesi ancak bu şekilde mümkündü. Vasiyetin hükümleri gereğince paralar Lüksemburg'da tutuluyordu ve Vakıf, geçen yıllar boyunca Arjantin'in sanat dünyasının işleyişinde hayati bir konuma gelmişti.

Vakfın ülkedeki yöneticisi Doktor Corazón paraları yasadışı yoldan Flores'teki emlak vurgununa aktarmaya ikna edilmişti. Parayı aklamak için hayali sanatçı ve yazarlara hayli dolgun burslar ve ödenekler bağlanmıştı. Corazón dalaveresinin üstünü örtmek için gerekli içeriği sağlayacak güvenilir bir adam tutup uyduruktan sergi katalogları, tiyatro programları, kitaplar, kitapçıklar, filmler, müzikler hazırlatmıştı

Ricardo Mamaní González'in, Buenos Aires'te bulunması polisin gözünden de kaçmamıştı, zira kendisini konuk eden Başsavcı Jonathan davasındaki bir günlük

gecikmesini onu mazeret göstererek açıklamıştı. Böylece Nardo hem mirastan mahrum bırakılan mirasçının yerini öğrenebilecek hem de tek taşla iki kuş vurma fırsatı yakalayacaktı. Elini çabuk tutmalıydı, çünkü mopetli gençler mahalleyi karış karış aramaya devam ediyorlardı.

Ünlü davanın en dehşetengiz ve kamuoyunun ilgisi-
ni ilerleyen günlerde en canlı tutan yönlerinden biri de
Jonathan'ın kafasının ortadan kaybolması olmuştu. Kafa
bulunamasa da vücudun geri kalanının kimlik tespiti ilk
anda aile tarafından yapılmış, ama sonradan kimi şüphe-
ler belirmişti; Başsavcı'nın basını bilgilendirmeye katı
kısıtlamalar getirmesiye olayı bir giz perdesinin ardında
tutuyordu.

Herkes kafanın er ya da geç ortaya çıkacağını bildi-
ğinden topluca gergin bir bekleyiş başlamıştı. Kafa her
yerde olabilir, cansız gözlerini her an herkesin üzerine
dikebilirdi.

İyi de "her yer" derken kastedilen neresiydi? İpucu
yine televizyondan veriliyordu. Zira sakıngan Başsavcı'ya
ait tek görüntü, adamı kolunun altında bir motosiklet
kaskıyla Adalet Sarayı'na girerken gösteriyordu. Kamuo-
yunun hayal gücünü ateşlemek için bundan iyi bir çıra
bulunamazdı.

Zenón ise bütün bu olanlardan habersiz, elinden
geldiğince konuğuyla ilgilenmeye uğraşıyordu. Akşam-
üstleri bahçede birer aperitif yudumlamayı âdet haline
getirmişlerdi; Ricardo'nun güneş batarken viski içme
alışkanlığı vardı ve bu sayede bir araya gelip laflayabili-

yorlardı. Zenón da karısı da içki içmezdi, oğullarıysa bazen konuğa eşlik etmek için bir bira açıyordu, yine de evde içki içen birinin bulunması ve alkolün verdiği sırtkan samimiyetin sohbetlerini egzotik bir rayiha gibi şenlendirmesi hoşlarına gidiyordu. Havaların güzel olmasını fırsat bilip bahçenin keyfini çıkarıyorlardı; bahçe küçük olsa da (Zenón, “Bu bahçeye ancak bir mevsim sığar,” derdi) hava alıp günün yorgunluğunu üzerlerinden atmalarını sağlıyordu. Bahçelerine bayılıyorlardı; Buenos Aires’te lüks sayılan bahçeli evlerden semtin Aşağı Flores’e komşu bu kısmında bolca vardı. “Ucuz yuvacıklar” diye anılan, düşük gelirli orta sınıfa yönelik bu konutlar 1920’lerde, araziye sonuna kadar değerlendirmek için kıvrımlı labirentimsi yolların arasına bitişik nizam, bir örnek, tek ailelik evler şeklinde inşa edilmişti. Zamanla isimleri anlamını kaybetmiş, şehrin geri kalanının kaç metrekaare mekânlarda yaşadığı düşünülünce “yuvacıkların” küçültme eki manasız kalmış, ucuz denen yerler pahalalmıştı.

Ricardo viskinin servis edilme vakti konusunda gayet titizdi. Oysa bu hayli göreceli bir kısıtlamaydı. Evdekiler onu dalgaya alıp aralarında gülüşür, öğleden sonraları Pedro Perdón’un eserlerini okuduğu odasından inmesi için ona seslenirlerdi: “Vakit geldi!”, “Seni bekliyoruz!” Ricardo ise pencereden başını uzatıp, “Güneş battı mı?” diye sorardı. “Evet, burada battı!” Kendilerine sonsuz malzeme sağlayan bu şaka, komşu semtin yüksek arazisi yüzünden güneşin daha erken batıyormuş gibi görüldüğünü bilince anlam kazanıyordu. “Tam tersinin olması gerekmez miydi?” derdi Ricardo, şakadan derin bir kuşkuya kapılarak.

Son pembe bulutçuklar da kuzey yönünde uzaklaştıktan sonra gökyüzü laciverte boyanır, sohbetleri uzar, sessiz anlar kuş cıvıltılarıyla dolardı. Zenón bu rahatla-

ma ânının keyfini en çok çıkaranlardandı; tek üzüntüsü dostunun yakında yanlarından ayrılacak olmasıydı. Ricardo'nun ise neşesi yerindeydi, hem belki sonraki sene onları tekrar ziyaret edebilecekti. Ev sahibesi, adama bu zor dönemde yanlarında olmasının ne kadar önemli olduğunu söyledi, kocası işiyle özel hayatını birbirinden ayırmayı bir türlü öğrenememişti ve işinin evdeki huzuru zehirlemesine izin veriyordu. "Sen yanımızda olmasaydın suç meselelerinin altında boğulacaktık." Oğullarının birkaç gece önce geçirdiği kaza böyle ifade edilse de delikanlının kendileriyle vakit geçirmesi fazlasıyla ağır olan atmosferi birazcık hafifletiyordu.

Aslında Zenón evdeyken işinden bahsetmekten kaçınırdı; konuğunun yanında daha da fazla kaçınıyordu, çünkü onunla birlikteyken eşini (heykeltıraştı) ilgilendiren sanatsal konulardan bahsetmeyi tercih ediyordu. Ricardo göğsünü şişirip ukala nutuklar atmaya bayılırdı.

"Sanat hep yenilik peşindedir, ama yenilik son dönemde özgünlükle özdeşleştiriliyor. Neden sonuç ilişkisi tersine döndü, artık özgün olmak yeterli görülüyor. Gerçeklik de özgünlük üzerinden tanımlanıyor. Halbuki nüfustaki istem dışı artış ve çağdaş toplumda sanatçı sayısının nispeten yükselmesi sanatsal özgünlüğü öyle uç bir noktaya ulaştırdı ki günümüzde gerçekte karşımıza çıkan hemen her şeyin sanat tarafından önceden tahmin edildiğine dair pek kuşku kalmadı."

"Her şey mi? Şu içinde bulunduğumuz huzurlu ev ortamından aldığımız keyif de buna dahil mi?" dedi Zenón. "Dördümüzün bir araya gelmesi, bu an, senin viskin, benim domates suyum, şu bahçe, sohbetimiz de mi?"

"Elbette! Gerçek anlamda değil tabii; bu ânı meydana getiren unsurlar, ânın işleyişi ve anlamı, bütün bunlar romanlarda, resimlerde, şarkılarda çoktan işlenmiş olmalı..."

“Pek açıklayıcı olmadı.”

“Daha karmaşık veya ilginç koşullarda karşımıza daha belirgin, daha somut örnekler de çıkabilir... Mesela bir suçu çözmek lazım. Nasıl olmuş? Kim yapmış? Bahse girerim, benzer bir davanın çözüldüğü bir sanat eseri mevcuttur! Bakıp görmek lazım (oysa görecektir sanat bulmak öyle zorlaştı ki)...”

Zenón'un yüzünde ilgi dolu bir ifade belirdi, ıstırapla karışık bir ilgiydi bu. Karısı adamın düşüncelerinin nereye varacağını tahmin ederek konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Bu bir ihtimal meselesi, Ricardo. Daktilonun tuşlarına rastgele vuran bir maymunun tuşlara sonsuza kadar vurmaya devam ederse dünyadaki bütün edebi eserleri yazabileceğini iddia etmekle aynı kapıya çıkıyor...”

“Kesinlikle! Sanatın geldiği hale bakarsan gerçekliğin de ne hale geldiğini anlayabilirsin zaten.”

“Öyleyse bana hak veriyorsun: Gereğinden fazla sanat üretiliyor.”

Señora Mamaní bu sözüyle Ricardo ile arasındaki dostça bir atışmaya gönderme yapıyordu. Adam çağdaş sanat meraklısıydı ve Bolivya'da hatırı sayılır bir koleksiyon derlemişti, kadına göreyse çağdaş sanat baştan aşağı bir aldatmacadan ibaretti. Ricardo kadının doğrudan suçlu itham ettiği genç sanatçıları savunmak için kibarlıkla saçma sapan iddialar ortaya atıyordu; mesela, özünde kalitesi yerlerde sürünen bu eserlerin genel anlamda insanları yaşamaya ve yaratmaya teşvik ettiğini, kendisinin de işte bunu sevdiğini anlatıyordu. Ama yalan söylüyordu: çağdaş sanatı sevmesinin sebebi, sebepsizce sevmesiydi ve kadının en sevmediği şeylerin kendisinin en sevdikleri olduğunu keşfetmişti. Bu uyumsuzluğun temelinde kadının sanatçı oluşu ve meseleye teknik açıdan bakması yatıyor olabilirdi. Filipinli ünlü bir heykeltıraşın kızıydı; mesleği binbir çaba göstererek öğrenmişti ve ha-

yattaki her şeyi iş ahlakı üzerinden değerlendirirdi. Tesadüf bu ya, Ricardo'nun en beğendiği sanatçılardan İsviçreli Andreas Dobler de hayali heykelleri temsil eden "kavramsal" (yani beceriksizce boyanmış ya da asistanlara yaptırılmış) tablolarıyla meşhurdur. Señora Mamani'ye göre bu durum aldatmacanın zirvesiydi; Andreas Dobler'in varlığından tesadüfen haberdar olmuş ve eserlerini görünce dehşet içinde kalmıştı. Ricardo'nun, Dobler'in bir sürü eserini satın aldığını ve her birine onlarca bin dolar bayıldığını duyunca çılgılığı basmıştı. Dünyada bu sanat kalpazanının (aynen böyle demişti) on beş dakika da sıvadığı kepezeliklerle bütün yıl canını dişine takarak çalışan, ki bunu en iyi kendisi bilirdi, kocasından fazla kazanması kadar büyük bir haksızlık yoktu dünyada!

Zıtlasmaktan her zamanki gibi kaçınan Ricardo kadına bir kez daha hak verdi:

"Tabii, zaten ben de bunu hiç inkâr etmedim ki! Dünyada gereğinden fazla sanatçı var. Özgünlüğün mantığı da bunu gerektiriyor. Amaç farklı bir şey yaratmaksa ve aynı olmayan her şey farklıysa..."

"Yazık günah!"

"Yüz çiçek açsın."

"Kalsın, ben bahçemden memnunum."

"Bu duruma zemin hazırlayan unsurlardan bir diğeri de sanata verilen destek. Sanayi sonrası kapitalizmde ihtiyaç fazlası konumuna düşen paranın değerlendirilmesi ihtiyacı işin kendisinden çok ücretine önem verilmesini sağladı ve henüz eserlerini meydana bile getirmemişken ödüller ve ödenekler verilen sanatçıların sayısı artmaya başladı. Eserlerini oluşturma vakti gelip çatmışdaysa sallama bir şeyler yaptılar." Elbette, "Benim sevdiğim de bu işte," diye eklemedi.

"Madem öyle hepimiz sanatçı olalım, durduğumuz kabahat!" dedi Zenón, gülerek.

"Babamın beni mirasından mahrum bırakmak için kurduğu Vakıf'ta da aynen böyle yapılıyor," dedi Ricardo.

Başından geçen bu sarsıcı olaydan onlara ilk kez bahsetse de ev sahipleri olaydan haberdardı ve nezaketlerinden bunu belli etmediler. Adam hazır lafı açıp konuştuğunu görünce Señora Mamani de birkaç sene önce üzerinde çalıştığı projeye destek almak için Vakıf'a başvurup reddedildiğini anlattı. Heykel yapmayı bırakmasının ardında da bu sebep yatıyordu.

"Seni anlıyorum, gücenmekte haklısın," dedi Ricardo, samimiyetsiz bir tavırla. "Doktor Corazón'un izlediği politikayla tutarlı bir karar vermişler."

"Yaşımı sebep gösterdiler."

"Vay utanmazlar! Hele de bir hanımefendiye..."

"Bu yıl 'heykel' dalında destek kazananlardan biri, kazandığı duyurulduktan kısa bir süre sonra tırnak içinde 'heykelini' sergilemişti ve heykel tek bir cümleden oluşuyordu." Bir an için sustu. "Tek bir cümle!"

"Alfabe sanatı denen şeydeki gibi malzemenin üstüne mi yontulmuştu?"

"Hayır! Yazılı, daha doğrusu söylenmiş bir sözcüktü, yani... nasıl desem... bir heykel projesiydi, ama sanatçıya göre bu proje heykelin kendisiydi."

"Ortada malzeme falan yok muydu?"

"Hayır."

"En azından cümlesi bir şey ifade ediyordur umarım!" dedi Zenón.

"Bana sorarsanız dalgasını geçmiş."

"Daha da fenası, korkarım hafızama kazındı bile," dedi kadın, gülerek.

"Nasıldı, anlatsana?"

"Hiç duymasan daha iyi," dedi Zenón, "sonra kâbuslarına girer."

Ama Ricardo, viski bardağının ardındaki dudakla-

rında bir tebessümle, meraklı gözlerini kadına dikmişti ve kadın küçümseyici bir tavırla cümleyi söyledi:

“José ile María anal seksi ilk denediklerinde, inlemelerini ta arka odadan duyan minik José cansız kardeşinin kesik kellesini okşamaktadır.”

“Bak hele! Böyle eserlere habire methiyeler düzen şu eleştirmene kim bilir nasıl ilham vermiştir... Neydi adı?”

“Pix.” Saygın avangard teorisyenin ismi Señora Mamaní'nin dudaklarından tükürürcesine dökülmüştü.

“İyi hatırladın: Pix. Yeri gelmişken, kaçtır Vakıf'a yeni bir dava açmayı düşünüyorum, son zamanlarda şüphemi çeken kimi olaylar oldu, ben de madem bu Pix, Vakıf'ın son yıllarda desteklediği sanatçılar konusunda uzman, kimmiş biraz araştırayım diyorum...”

Mamaní çifti, yüzlerinde bariz bir şaşkınlıkla adama bakıyorlardı, çünkü adamın son günlerde ne kadar büyük bir yanlış anlamaya kapıldığını fark etmişlerdi. Şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalmasına rağmen Ricardo konuşmaya devam ediyordu:

“Eleştirilerinin toplandığı bir yer var mı, biliyor musunuz...?”

“Ama...”

“... kitap halinde basılmış mıdır, bilemiyorum...”

“Ama!”

“Ama bunca zamandır okuduğun oydu zaten! Pix ile Pedro Perdón aynı kişi! Pix bir takma isim!” Zenón ile karısının aynı anda konuşması duydukları karşısında halihazırda etkilenen Ricardo'nun şaşkınlığını bir kat daha artırdı.

“Bunu bilmiyor muydun? Sana söylemedik mi? Bildiğini sanıyorduk.”

“Ama öyleyse...” Ricardo darmadağın düşüncelerinden geriye kalanları hizaya sokmaya uğraşıyordu. “Onunla saatlerce konuştum... Gerçeği benden sakladı.”

"Hayır," dedi Zenón, "hiç kimseden saklamaz. Herhalde o da senin bildiğini sanmıştır."

Böyle karışıklıklar gerçek hayatta da görülür, konuşma sırasında tesadüfen ortaya çıkan bir ayrıntı sayesinde çözülmedikçe sonsuza dek sürüp giderlerdi. Ama bu yanlış anlama katmerlisindendi:

"Ayrıca bana verdikleri gençlerin hayatları ve umutları hakkında *casting* kitaplarıydı, sanat eleştirileri değil."

"Yanılıyorsun! O okuduğun kitaplar eleştirilerin ta kendisiydi."

"Onları fırsatçı romanlar gibi değerlendirmiştim," dedi Ricardo, hayretler içinde.

Señora Mamani, kahkahayı koyuverdi:

"Çağdaş sanat tutkunlarının derdi de bu işte: kafalanı öyle karışık ki her şeyi birbirine karıştırıyorlar."

Ricardo, "Hayır, o kadar da değil," dedi, belki de duyduklarının etkisiyle düşüncelere dalıp gittiğinden sesindeki ukala ton ilk kez belirginliğini kaybetmişti. "'Her şey' değil... yani öyle, ama aynı zamanda da gayet belli bir şey. Demek istediğim... Kekelememi mazur görün, ama bu okuduklarımı ve Pedro'nun Müze'ye gittiğimizde bana anlattıklarını şuracıkta yeniden yorumlamaya uğraşıyorum... Böylece onu neden bu kadar ilginç bulduğum açıklığa kavuştu. Bunun bir tesadüf, bir *Zeitgeist* etkisi olduğunu sanmıştım... Oysa artık hepsinin aynı şey olduğunu anlıyorum."

"Nedir bu 'şey'?"

"Bu seyahati gerçekleştirmemin başlıca sebebi olan kuşkular. Hemen açıklayacağım, ama öncelikle belirtmem gerekir ki sizlere ziyaretimin kimi sebeplerini, en azından korkularım doğrulanana dek, gizlemekteki amacım sizden sır saklamak değil, size zahmet vermemektir. Yaklaşık bir yıl önce Doktor Corazón'un emlak dalavereilerine para sağlamak amacıyla Vakıf üzerinden hayali

sanatçılara kaynak sağladığından şüphelenmeye başladım. Günümüz sanatının niteliklerinden dolayı bunu kanıtlamanın çok zor olacağını tahmin ediyordum. Gerçekten de öyleydi. Zor mu zor bir işti. Sanata ne dahildir, ne dahil değildir? Ama bir yandan da son derece kolaydı, 'bir şeyleri' başka 'bir şeylerle' yan yana koymak yeterliydi..."

"Bütün bunlar insanlar safça her şeye inandıkları için oluyor," dedi Señora Mamani.

"Aynen öyle. Belki de sonuçta sen haklısın."

Meseleye odaklanıp enine boyuna irdelemeye koyuldular. Pix-Perdón kitaplarında kendi uydurduğu sanatçıları eserleriyle birlikte betimlemişti. Dalaveresi ortaya çıkmasın diye de sanatçıları televizyon ve toplu fantezilerin bulunduğu gerçekliğin o muğlak bölgesinde konuşturmuştu. Orada zaten her şey izlerden olduğundan geriye hiçbir şeyin izi kalmıyordu. Öyle ki, her "eser" toplumda olup biten bir şeye karşılık geliyor ve bunlar kolayca birbiriyle eşleşiyordu. Ricardo son okuduğu kitaplar sayesinde sanatın en uç örnekleri karşısında bile soğukkanlılığını kaybetmiyor, Mamani çiftiyse eserleri Arjantin gerçeği üzerinden değerlendiriyordu. Başta çekimserdiler, her şeye varsayım gözüyle bakıyorlardı, ama zaman geçtikçe açıldılar. Parçalarının bazıları doğru, bazıları yanlış olmasına rağmen farklılıkları sayesinde büyülü bir biçimde birbirine uyan bir yap bozu tamamlamaya benziyordu bu.

Hava kararmaktaydı. Bahçenin tepesinde gökyüzü yıldızlarla doldu, başlangıçta onlar da ürkek ve titrekti, ama sonradan lacivertin üstünde sapsarı ışıldamaya başlamışlardı. Hipoglisemi korkusundan dolayı saatler konusunda müthiş titiz davranan Zenón bile akşam yemeğini unutmuştu. Bütün dikkatlerini sanatla gerçeklik arasında bağlantılar kurmaya vermişlerdi. Ortada sanat

diye bir şey bulunmadığını, gerçekliğinse tesadüfi olduğunu çoktan unutmuşlardı. Kafa kafaya vermeleri sonucunda her şeyin birbirine bitişik olduğu farklı bir gerçeklik ortaya çıkmıştı.

Böylece her şey gözlerinin önünden geçmeye başladı: evlere pizza servisi, mopetler, bu Rüya'ya önderlik eden kör kadın, kuş beyinli gece cücesi, kurban edilen delikanlı, delikanlının kafası, çarpışan arabalar...

"... Ve bütün oklar," dedi Ricardo sonunda, "içinde rahibeler bulunan koca bir manastırda birleşiyor."

"Rahibe mi?"

"Rahibe mi?" diye tekrarladı Zenón, ilgiyle öne doğru kaykılarak.

"Buradaki uydurma ismi Kutsal Kalp Chartreuse Manastırı diye geçiyor..."

"İyi de gerçekten böyle bir yer var," diye fısıldadı Señora Mamaní.

"... Perdón'a göre orası bir grup delikanlının sapkınlıklarına paravan vazifesi görüyor ve 'özgür kölelerin' sığınağı diye anılıyor. Özgür köleler çeşitli filmler hazırlayan anarşist bir topluluk. Son teknolojik aletlerle çektikleri filmler müthiş pahalıya patlıyor. Milyonlar harcıyorlar."

Zenón karısına, "Sahiden mi?" diye sordu ve kadın manastırın yerini hatırlattı (José Bonifacio Caddesi'nde, Teoloji Üniversitesi'nin karşısındaydı; hani adamın annesini bir ara oraya yerleştirmeyi düşünmüşlerdi de talep edilen akıl almaz ücretten dolayı vazgeçmişlerdi.

"Oraya küçük bir ziyaret yapmak için fazla mı geç oldu dersiniz?"

Zenón çoktan arabanın yolunu tutmuştu, Ricardo da peşine düştü.

"Ben de seninle geliyorum."

Böylece bütün karakterler Kutsal Kurum'da bir araya geldi. Aldo da oradaydı; onu da Nardo götürmüştü. Cüce adamı arayarak Pizza Show'a gittiğinde ihtiyarı tahmin ettiği gibi şaşkınlıktan sersemlemiş halde bulmuş ve yanında kör rehberi olmayınca yolunu bulamayan adamı Rosa'nın rahibelerin hazineyi topraktan çıkarmasına yardım ettiğine ikna etmekte hiç zorlanmamıştı. Köle Oğlan davasından kalma ganimet de oradaydı ve Doktor Corazón bunu öğrendiğinde Flores'te daha fazla emlak satın almasına gerek kalmayacaktı. Macera'nın evriminde son aşamaya gelinmişti. İnsanın tutkusuna karşı koyamayıp zamanı ileri sarası geliyordu...

Aldo zili çaldı (cücenin boyu yetişmiyordu) ve kapıyı açan rahibeyi lakabına (Kloroform) yakışır bir yöntemle bayılttı, bu esnada Nardo da rahibenin etekleri arasından geçmiş, tünellerin girişine doğru koşmaktaydı.

Başsavcı Bolivyalı dostuyla birlikte manastıra geldiğinde tünelin kapağını bulmak için baygın rahibeleri takip etmeleri yetti. Aşağı inmeden önce Zenón polise telefon etti. Kapağın altındaki merdiveni on metre kadar inince kuzey güney hattında dümdüz uzanan bir koridora geldiler. Ucuz yuvacıkların altından geçen, hatta belki Aşağı Flores'e kadar uzanan yönde yürümeye başladılar.

Her elli metrede bir yakılmış cılız fenerler sayesinde fazla tökezlemeden ilerliyorlardı. On beş dakika kadar yürüdüler. Tünelin vahşice ikiye ayrıldığı büyük bir göbeğe geldiler ve tuhaf bir gösteriye şahit oldular.

Kavisli tüneller boyunca her yönde bir sürü adam gidip geliyordu, yaşlı ve çelimsiz görünümlerinden beklenmeyecek bir çeviklikle koşar adım gelip geçiyorlardı. Görünmez mekanizmalara sahip üstün bir güç tarafından hareket ettiriliyorlardı adeta.

Ricardo kimseyi tanımadığından Zenón gördüklerinin isimlerini saymaya başladı.

"Şu Kloroform, mahallenin efsanevi suçlularından biri, Bahçe Birliği'nin kurucularından. Ona 'tövbe' ettirmeye niyetliyim, ama artık bilemiyorum..."

"Pek tövbeci bir tipe benzemiyor."

"Yıllar onu bir makineye dönüştürdü, suç onu insanlıktan çıkardı."

"Gereğinden fazla yaşamış gibi bir hali var."

"Şuradaki cücenin adı Ebegümece Çiçeği, o da azılı bir suçludur."

"Zararsız görünüyor."

"Görünüşüne aldanma."

"Ne tuhaf," dedi Ricardo, "bir cüce, doğa ona bunca iş imkânı tanımışken yine suç işlemeyi seçebiliyor. Halbuki cücelere hep rağbet vardır."

"Şuradaki şişko Doktor Corazón."

"Meşhur Corazón bu muymuş? Başka ortamlarda takıldığını sanıyordum."

"Polis gelince epey kişiyi içeri alacak."

"Bekle, Zenón! Şu geçeni tanıyorum. Pedro Perdón'un ta kendisi!"

"Aslında adı Pix; böylece onun da foyası açığa çıktı."

Derken canavarlar geçidinde birdenbire diğerlerinden de dehşetengiz bir gölge belirdi.

“Şu gelen de Nur, kör olduğuna bakma, yaşattığı acıların haddi hesabı yoktur...”

Rosa'nın peruğu kel kafasının tepesinde geziniyordu, elbisesi ve topuklu ayakkabıları da üstündeydi, ama kuru balmumu rengi kaskatı organı eteğini yukarı sıyırmış, coşkuyla çiftleşircesine bir ileri bir geri gidiyordu. Kör adamın ellerinden Jonathan'ın kellesi sarkıyordu, burnunu kellenin boynuna götürüyor, cansız kulaklarına müstehcen sözcükler fısıldıyordu. Herhalde kellenin devamında bulunan bir vücuda tecavüz ettiğini zannediyordu; kurbanının arka tarafına nasıl böyle kolay girebildiğine şaşırması tuhaftı; böylece görmenin değeri bir kez daha anlaşıyordu.

O da koridorlarda gözden kayboldu ve başka bir taraftan çıktı.

“Peki neden bu kadar hızlı hareket ediyorlar?” dedi Ricardo. “Bir kovalamaca söz konusuysa kim kimi kovalıyor? Ayrıca neden kovaladıklarına hiç yetişemiyorlar?”

“Ben de bilmiyorum. Ama bizim de biraz hareketlendiğimizi fark ettim. Bu nasıl mümkün olabilir dersin?”

Kendilerini yüzeyden ayıran kalın toprak tabakasının ardını görebilseydi bunun sırrını anlayabilirdi. “Ucuz yuvacıklar” mahallesinin derinliklerindeki labirentimsi sokaklarda mopetiyle gezinen Walter aynı şekilde motoruyla gezinen Diego'yu görmüş ve peşine takılmıştı. Kıvrılıp duran kavisli sokaklar bomboştı ve iki motor önlerine herhangi bir engel çıkmadan ilerliyor, gittikçe daha da hızlanıyorlardı... Ama birbirlerine asla yetişemiyor, kim kimin peşinde anlayamıyorlardı. Sonlanma zorunluluğu bulunmayan, giderek kayıtsızlaşıp saflaşan, tıpkı onu ilk başlatan sevgi gibi saf bir devinimdi bu. Motorların çizdiği şekle yukarıdan bakıldığında şöyle gizli bir mesajın yazılı olduğu görülebilirdi:

WALTER
DIEGO'YU
SEVİYOR

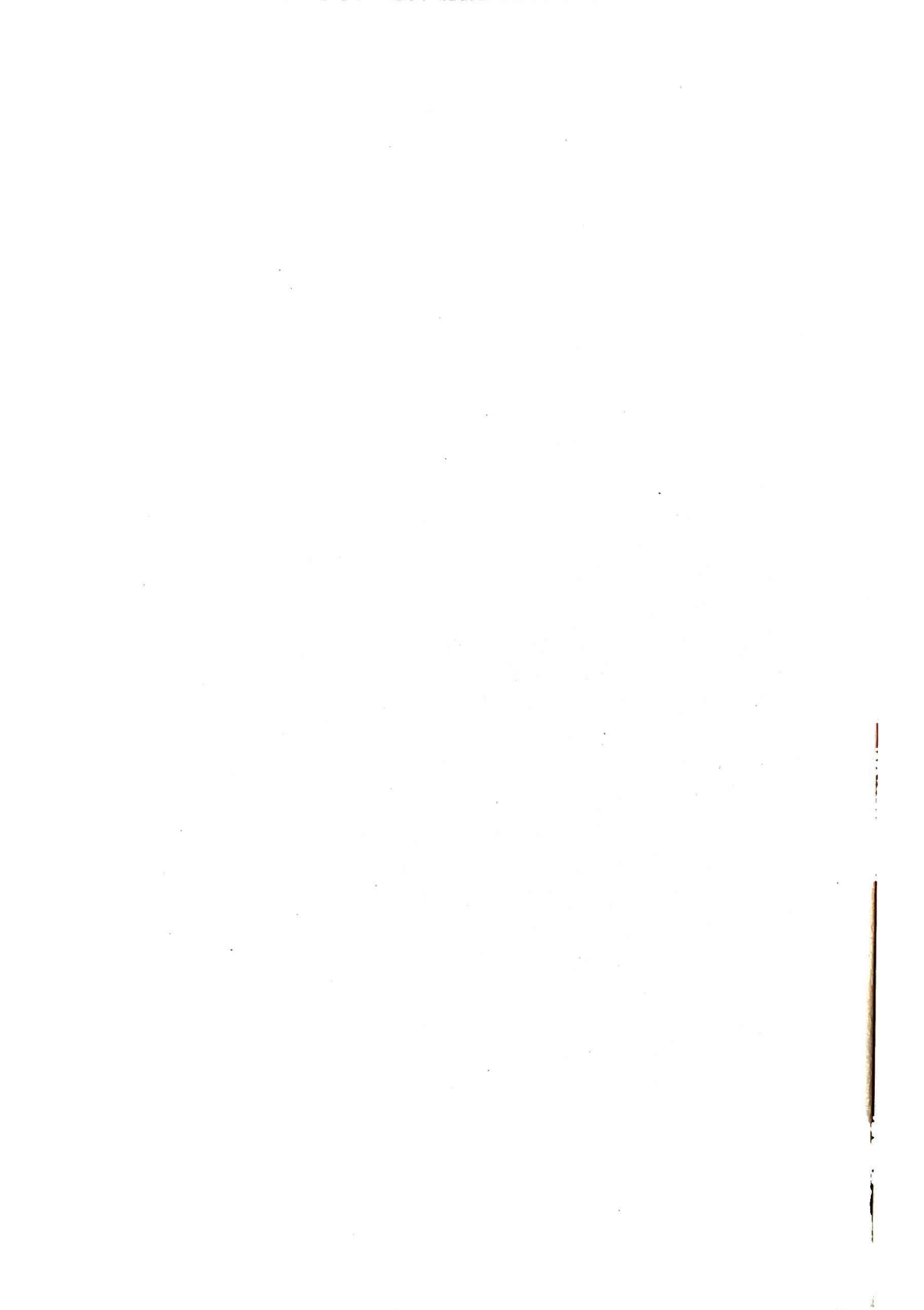
Ya da aşağıdan bakıldığında:

DIEGO
WALTER'I
SEVİYOR

Yer altındaki kuklaların enerjisi bu mesajdan yayılıyor ve bu sefer tersten olmak üzere, habire aynı dansı yaptırarak onları oradan oraya sürüklüyordu.

Saf Sevgi'den yayılan enerji, Evren'in en kuytu köşelerine kadar ulaşıyordu; o gece gökyüzündeki yıldızların diziliminde bir değişiklik oldu ve Flores semtinin hemen tepesinde yepyeni bir takımyıldız ortaya çıktı; pizza servisi rotalarını gösterdiğine inanılan bu takımyıldıza Evlere Servis adı verildi.

8 Mayıs 2003

*Aira'nın Güney Amerika edebiyatının
en iyi kalemlerinden biri kabul
edilmesinin nedeni, sözcüklerinin
ve imgelerinin, beynin ve zamanın
duvarlarını aşabilmesi.*

Semtin bu kısmındaki sokaklar oldukça karanlıktı. Sıklıkla bozulan cıvalı ampuller pembemsi bir parıltıdan öte ışık yaymıyorlardı. Bozulmasalar da ağaçların yaprakları üstlerini peçe gibi örttüğünden çukurlarla dolu çatlak kaldırımlara ürkütücü gölgeler düşürüyorlardı. Rosa ile Aldo kaldırımlardaki bu bozuklukları çoktan ezberlemişlerdi, zaten kol kola girip sıklıkla duraksayarak yürüdükleri için yaşıtlarının hayatını karartan düşüşlerden korunuyorlardı. Sokakların her gece biraz daha karanlığa gömüldüğünü fark ediyor ve bunun sebebini merak ediyorlardı.

Ekonomik kriz nedeniyle pizza dağıtıcılığı yapmak zorunda kalan ihtiyar Aldo ile Rosa Peyró çifti, her gece Buenos Aires'in Flores semtinin sokaklarını arşınlamaktadır. Çiftin genç bir meslektaşının kaçırılıp öldürülmesiyle sahneye çıkan Başsavcı Zenón Mamaní de, gerçeğe kurgunun kördüğüm olduğu Flores gecelerinde esraren-giz bir davanın peşine düşer.

Roberto Bolaño'nun "çağdaş İspanyolca edebiyatın en iyi yazarları" arasında gösterdiği César Aira, kalıplara sığmayan bu kitabında, gerçeküstüyle acı gerçekler arasında mekik dokuyor.

Kapak resmi: ELPIS IOANNIDIS

10 TL
KDV DAHİL

ISBN 978-975-07-1835-9

9 789750 718359